โลกทิพย์

ภาค ๓

โดยผู้แปลภาค ๑-๒

เรียบเรียงจากเรื่อง

HERE AND HEREAFTER

by Anthony Borgia

ตามคำบอกของวิญญาณท่าน Robert Hugh Benson

โลกหน้า

ภาค ๓

โดยผู้แปลภาค ๑-๒

เรียบเรียงจากเรื่อง

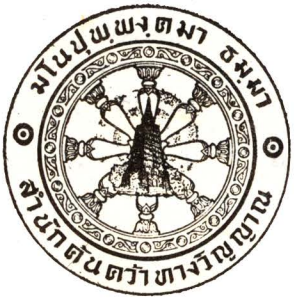

HERE AND HEREAFTER

by Anthony Borgia

ตามคำบอกของวิญญาณท่าน Robert Hugh Benson

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก	๓,๐๐๐ เล่ม	พ.ศ. ๒๕๐๕
พิมพ์ครั้งที่ ๒	๒,๐๐๐ ,,	พ.ศ. ๒๕๑๑
พิมพ์ครั้งที่ ๓	๑,๐๐๐ ,,	พ.ศ. ๒๕๒๒
พิมพ์ครั้งที่ ๔	๒,๐๐๐ ,,	พ.ศ. ๒๕๒๗
พิมพ์ครั้งที่ ๕	๑,๐๐๐ ,,	พ.ศ. ๒๕๓๓

คำชี้แจง

ของผู้จัดพิมพ์

มีผู้อ่านเป็นจำนวนมากสงสัยว่า เรื่องโลกทิพย์ตามที่บรรยายไว้ในหนังสือโลกทิพย์ภาค ๑ และภาค ๒ นั้น เป็นเรื่องจริงหรือว่าเป็นเรื่องนิยาย ? ถ้าหากเป็นเรื่องจริง เรื่องนี้นายแอนโทนี บอร์เจีย ผู้เขียนเรื่องนี้ทราบได้อย่างไร ? ได้มีวิธีติดต่อกับท่านโรเบิร์ท ฮิวเบ็นสัน ซึ่งได้ตายไปนานแล้วได้อย่างไร ? ปัญหาต่าง ๆ ในทำนองนี้ ครั้งแรกข้าพเจ้าก็คิดว่าจะตอบด้วยตนเอง เพราะข้าพเจ้าได้มีจดหมายติดต่อกับนายแอนโทนี บอร์เจีย ได้ซักถามถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัย นายแอนโทนี บอร์เจีย ก็ได้ตอบมาให้ข้าพเจ้าทราบเป็นที่พอใจ ในขณะที่ข้าพเจ้าทำการติดต่อในครั้งนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้อ่านภาค ๓ เมื่อมาจัดพิมพ์ภาค ๓ นี้ขึ้น ได้มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างละเอียด จึงได้ทราบว่าปัญหาต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยและที่คนอื่นสงสัย นายแอนโทนี บอร์เจีย ได้ตอบไว้แล้ว

ในหนังสือโลกทิพย์ภาค ๓ นั้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่จำเป็นที่จะต้องตอบปัญหาที่คนส่วนมากสงสัยกันนั้น

หนังสือโลกทิพย์ภาค ๓ มีชื่อในภาษาอังกฤษว่า Here and Hereafter (โลกนี้และโลกหน้า) หนังสือเล่มนี้ได้พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๙ และได้พิมพ์ต่อมาอีกหลายครั้ง หนังสือเล่มนี้มีสาระอย่างไร ข้าพเจ้าไม่จำเป็นที่จะต้องชี้แจง เพราะข้อความในหนังสือเล่มนี้ เมื่อท่านอ่านดูโดยตลอดแล้วก็จะทราบได้ด้วยตัวของท่านเอง ข้าพเจ้าเป็นห่วงอยู่อย่างเดียว คือเกรงว่าชาวพุทธที่มีทัศนะแคบมีความลำเอียงที่คอยแต่จะนึกว่า เรื่องในพระพุทธศาสนาเท่านั้นถูกต้อง เรื่องของศาสนาอื่นไม่เป็นความจริง จะมองข้ามสาระอันสำคัญไปเสีย ความจริงสิ่งที่เป็นหลักความจริงนั้นไม่ว่าจะอยู่ในศาสนาไหนย่อมเหมือนกันหมด บางคนที่อ่านหนังสือโลกทิพย์นี้เมื่อไปเห็นข้อความที่ตนเองรู้สึกว่าไม่มีอยู่ในหลักพระพุทธศาสนา หรือขัดกับหลักพระพุทธศาสนา ก็มักจะถือว่าของเขาผิด ข้าพเจ้าเป็นห่วงในแง่นี้มาก จึงได้พยายามทำหมายเหตุ ซึ่งทั้งหมดมี ๒๙ หัวข้อ หมายเหตุแต่ละข้อได้อธิบายความหมายที่เข้าใจยาก และ

เปรียบเทียบกับหลักในพระพุทธศาสนา อันไหนที่เหมือนกันก็บอกว่าเหมือนกัน อันไหนที่ต่างกันก็บอกว่าต่างกัน ข้าพเจ้าคิดว่า หมายเหตุที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นนี้ คงจะให้ความสว่างแก่ผู้อ่านหนังสือโลกทิพย์ได้ตามสมควร

อนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะบันทึกไว้ด้วยว่า หนังสือโลกทิพย์ไม่ใช่หนังสือนิยาย และไม่ใช่หนังสือที่เขียนขึ้นตามจินตนาการ แต่เป็นหนังสือที่อธิบายถึงความจริงในโลกของโอปปาติกะ แต่ก็ขอให้เข้าใจไว้ด้วยว่าข้อความที่บรรยายไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้เป็นแต่เพียงบางส่วนของโลกทิพย์ และเป็นส่วนที่เล็กน้อยมาก เพราะฉะนั้นขอให้ท่านผู้อ่านอย่าได้ถือเป็นกฎตายตัวตามข้อความในหนังสือโลกทิพย์ เรื่องราวต่าง ๆ ของโลกทิพย์ที่ตรงกันข้าม หรือที่แตกต่างจากที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้ยังมีอีกมากมาย

และข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะบันทึกไว้ด้วยว่า บุคคลคนหนึ่งตามที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์ คือท่านเอ็ดวิน ท่านผู้นี้ได้มาพบกับข้าพเจ้าแล้วเมื่อคืนวันคริสมาสต์ของปี ค.ศ. ๑๙๖๖ แต่ยังไม่มีโอกาสได้ซัก

ถามรายละเอียด เพราะฉะนั้นตามความรู้สึกของข้าพเจ้า จึงไม่สงสัยเลยว่าหนังสือโลกทิพย์อาจจะเป็นหนังสือนิยาย เพราะเรื่องราวต่าง ๆ เท่าที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้ ข้าพเจ้าได้รู้มาก่อนที่จะได้อ่านหนังสือโลกทิพย์ และที่ข้าพเจ้ารู้ก็โดยวิธีเดียวกันกับนายแอนโทนี บอร์เจีย คือรู้ได้ด้วยวิธีการติดต่อทางสมาธิ

บันทึกของข้าพเจ้าเท่าที่กล่าวมานี้ ผู้อ่านส่วนมากอาจจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ใครจะรู้สึกอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่เป็นห่วง เพราะความจริงย่อมต้องเป็นความจริง เมื่อเวลาผ่านไปนาน ๆ คนทั้งหลายก็ย่อมจะรู้เองว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเป็นเรื่องจริง หรือเรื่องเท็จ

ข้าพเจ้ามีศรัทธาอย่างแท้จริงในการจัดพิมพ์หนังสือโลกทิพย์โดยมีวัตถุประสงค์อย่างไร ผู้ที่ได้อ่านหนังสือวิญญาณ ซึ่งเป็นหนังสือออกรายเดือนของสำนักงานค้นคว้าทางวิญญาณ ก็ย่อมจะทราบเจตนาของข้าพเจ้าได้ดี เพราะฉะนั้น การที่ อาจารย์ ศิริ พุธศุกร์ ได้กรุณาแปลออกมาเป็นภาษาไทย ซึ่งใช้สำนวนที่อ่านเข้าใจง่าย ชวนอ่าน และมีความหมายตรงกับต้นฉบับเดิม เพราะเมื่อ

ข้าพเจ้าได้อ่านจากต้นฉบับเดิมและได้อ่านคำแปลของอาจารย์ศิริเปรียบเทียบกันดูอย่างละเอียดแล้ว มีความรู้สึกเกิดขึ้นอยู่เสมอว่า หนังสือประเภทนี้ยากที่จะหาใครแปลด้วยการถอดความ โดยไม่ให้เสียความ และน่าอ่านเหมือนกับที่อาจารย์ศิริทำอยู่นี้ เพราะฉะนั้น จึงไม่จำเป็นจะต้องพูดก็ได้ว่า ข้าพเจ้าจะมีความชอบคุณในผลงานของอาจารย์ศิริสักเพียงใด เพราะผู้แปลนอกจากจะไม่เอาอะไร คือแปลให้เปล่า ๆ แล้ว ยังแถมยกลิขสิทธิ์ฉบับแปลนี้ให้แก่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณเป็นผู้จัดพิมพ์แต่ผู้เดียวตลอดไป

การที่อาจารย์ศิริเต็มใจแปลให้เปล่า ๆ และยกลิขสิทธิ์ให้นี้ ก็เพราะอาจารย์ศิริกับข้าพเจ้ามีใจตรงกัน กล่าวคือ ต้องการจะเผยแพร่เรื่องโลกทิพย์ด้วยใจที่เป็นกุศล เพราะมองเห็นแล้วว่าศาสนาทุกศาสนาไม่เฉพาะแต่พุทธศาสนาเท่านั้น ต่างก็จะมีชีวิตสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากซบเซามานาน เพราะคนส่วนมากไม่สนใจ ถ้าหากโลกได้ยอมรับว่าคนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต อาจารย์ศิริได้ตั้งใจที่จะเผย

แพร่ผลงานอันนี้ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของศาสนาทุกศาสนาและเพื่อสันติสุขของโลกโดยส่วนรวม

ผู้อ่านหนังสือโลกทิพย์ขอได้โปรดเข้าใจเจตนาของอาจารย์ศิริ พุชศุกร์ ผู้แปล และของข้าพเจ้าผู้จัดพิมพ์ ดังที่ได้แถลงมาให้ทราบ และถ้าหากท่านผู้ใดมีปัญหาเกิดขึ้น ก็ขอได้โปรดติดต่อถามมายังข้าพเจ้า หรือไม่เช่นนั้น ก็โปรดติดตามอ่านหนังสือวิญญาณทุก ๆ เดือน ท่านก็จะทราบการเคลื่อนไหวของงานประเภทนี้อยู่เสมอ ซึ่งข้าพเจ้าแน่ใจว่า สักวันหนึ่งท่านก็คงจะมีความเชื่อและเข้าใจเหมือนกับที่ข้าพเจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ ซึ่งถ้าหากเป็นไปเช่นนั้น ก็หมายความว่าความตั้งใจของอาจารย์ศิริ และของข้าพเจ้าที่ได้พยายามพิมพ์หนังสือนี้ออกมา ได้บรรลุถึงจุดหมายตามที่ได้ต้องการไว้แล้ว

พร รัตนสุวรรณ

๑๒ กรกฎาคม ๒๕๑๐

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู พระนคร โทร. ๒๐๕๓๙
(เข้าตรอกร้านตัดเสื้อมิตรชาย)

คำนำ

ของผู้แปล

โลกทิพย์ ภาค ๓ นี้มีเนื้อความเป็นทำนองเทศนาโวหาร ผิดกับภาค ๑ ซึ่งเป็นพรรณนาโวหาร และภาค ๒ ซึ่งเป็นสาธกโวหาร ดังนั้นรายการละเอียดเพิ่มเติมจากภาค ๑ และภาค ๒ จึงอาจมีไม่มากนัก แต่คติธรรมอันเป็นเครื่องเตือนใจรู้สึกว่าจะมีมากกว่าภาคทั้งแล้ว ๆ มา ซึ่งคงจะเป็นเจตนาของท่านผู้บรรยายจะให้เป็นไปในทำนองนั้น

เจตนาและวิธีการแปลของข้าพเจ้าก็คงเป็นเช่นเดียวกับภาค ๑ และภาค ๒ คือเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านผู้สนใจประเภทที่ไม่สามารถจะอ่านจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นต้นฉบับเดิมได้ ข้าพเจ้าจึงต้องใช้วิธีแปลอย่างถอดความหรือเรียบเรียงบ้างในเมื่อเห็นว่าสมควรในบางครั้ง

อนึ่ง หนังสือเรื่องโลกทิพย์ ภาค ๓ นี้ มีคุณค่าพิเศษกว่าภาค ๑ และ ๒ อยู่ที่หมายเหตุท้ายเล่มซึ่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณได้ช่วยอธิบายข้อความที่น่าสนใจบางประการเพิ่มเติมโดยอาศัยหลักธรรมในพระพุทธศาสนาประกอบ

ด้วย ผู้อ่านเนื้อเรื่องแปลจบแล้ว หากมีข้อความสงสัยข้องใจบ้าง ก็ควรอ่านหมายเหตุท้ายเล่มเพิ่มเติมด้วย จะทำให้ได้รับความรู้และความเข้าใจกว้างขวางขึ้นอีกมาก

และเช่นเดียวกับภาค ๑ และภาค ๒ ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์โลกทิพย์ พากย์ภาษาไทย ภาค ๓ นี้ ให้แก่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณเป็นผู้จัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป

ศิริ พุธศุกร์

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๐

สารบาญ

คำนำของนายแอนโทนี บอร์เจีย (๑)

บทนำ (๔)

ข้อความที่น่าสนใจบางตอน (๗)

บทที่ ๑ บนเส้นพรมแดน

ร่างกายคือพาหนะหรือเครื่องอาศัยชั่วคราว ๑

ความตายคือการหลับอย่างหนึ่ง ไม่มี
ความเจ็บปวดอย่างใดเลย ๑๑

เจตนาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการกระทำกรรม ๑๗

ทุกคนมีสิทธิเลือนชั้นภูมิของตนด้วยตนเอง ๒๐

วิญญาณพเนจรมีได้อย่างไร ? ๒๕

การท่องเที่ยวของกายทิพย์ในระหว่างที่
กายเนื้อหลับ ๓๖

ความเศร้าโศกโดยมากเกิดจากความเห็นแก่ตัว
หรือเป็นเพียงมายา ๔๑

ญาติมิตรไม่ควรใช้กำลังจิตหน่วงเหนี่ยวผู้ตายไว้ ๕๓
ความเศร้าโศกเกิดจากความไม่รู้และความกลัว ๕๒
จิตที่เป็นกุศลส่งประกายแสงสว่าง จิตที่เป็นบาปมีลักษณะมืดคลุ้ม ๖๓
วิญญาณที่วนเวียนไปไหนไม่รอดมีได้อย่างไร ? ๖๘
บ้านผีสิง ๗๓
ความอ่อนเพลียของกายทิพย์กับการพักผ่อน ๗๘
ความกระเทือนอย่างรุนแรง (ช็อค) อันเกิดแก่กายทิพย์ ๘๗
ความพิการของกายเนื้อและกายทิพย์ ๙๑

บทที่ ๒ เข้าสู่แดนทิพย์

ความไม่เที่ยงถาวรของโลกและชีวิตมนุษย์ ๙๘
ความถาวรของโลกทิพย์ ๑๐๐
อาคารบ้านเรือนในโลกทิพย์ ๑๐๓
สิทธิครอบครองที่ดิน ๑๐๙

มีโบสถ์ในโลกทิพย์ไหม ? ๑๑๑
ความภักดี (สีลัพพตปรามาส) กับการทำดี ๑๑๓
การพักผ่อน (นอนหลับ) ตลอดกาล ๑๑๗
โบสถ์ที่แท้จริงไม่ใช่ที่สำหรับพิธีกรรม
แบบแสดงละคร ๑๒๑
ข้อได้เปรียบของอาคารในโลกทิพย์ ๑๒๗
ชาวโลกทิพย์กินและดื่มอะไรบ้างหรือเปล่า ? ๑๔๒
น้ำและสวนในโลกทิพย์ ๑๕๘
ความหมายของคำว่า "ความสมบูรณ์" ๑๕๗
การดลใจหรือการได้รับความคิดจากโลกทิพย์ ๑๖๒
ครอบครัวในโลกทิพย์ ๑๖๔
การเลื่อนขั้นไปอยู่ภูมิสูง ๑๖๙
ลักษณะของแม่น้ำและทะเล ๑๗๕
ชีวิตในเมืองกับชีวิตในชนบท ๑๘๒

บทที่ ๓ – ชาวโลกทิพย์

อำนาจของความคิด ๑๘๙

ในโลกทิพย์ไม่มีสิ่งที่ไม่มีชีวิต ๑๙๒
การส่งกระแสความคิด ๑๙๔
แสงของความคิดในภูมิมืดและภูมิสว่าง ๑๙๘
สมรรถภาพของสมองในโลกทิพย์ ความจำไม่กลายเป็นความลืม ๒๐๒
ในโลกทิพย์ กายอยู่ในอำนาจของจิต ๒๐๕
กายทิพย์มีอวัยวะภายในเหมือนกันเพียงไร ? ๒๑๑
อวัยวะของกายเนื้อกับกายทิพย์ ๒๑๔
โลกทิพย์มีอยู่ก่อนโลกมนุษย์ ๒๑๗
ความเชื่อในทางศาสนาแบบเด็กทารก ๒๒๓
บุคคลจะเปลี่ยนนิสัยและความเชื่อได้หรือไม่และเพียงไรหลังจากตายแล้ว ? ๒๓๑
หมายเหตุต่าง ๆ จากข้อความบางตอนในทัศนะของพระพุทธศาสนา ๒๔๙

คำนำ

ของ

นายแอนโทนี บอร์เจีย

ผู้ติดต่อกับวิญญาณของท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน

เจ้าของเรื่อง

นับตั้งแต่หนังสือเรื่องโลกทิพย์ภาคแรกได้ปรากฏแก่สายตาของผู้อ่านเป็นต้นมา ก็ได้มีจดหมายเป็นจำนวนมากมายหลั่งไหลมาจากทั่วทุกมุมโลก ซึ่งต่างก็ได้แสดงความสนใจทั้งเนื้อหาของเรื่องและวิธีการติดต่อกับวิญญาณเพื่อให้ได้มาซึ่งเนื้อหาของเรื่องด้วย ทุก ๆ ฉบับต่างก็มีเจตน์จำนงอันเดียวกันอยู่ประการหนึ่ง คือใคร่ขอทราบเรื่องราวต่าง ๆ ให้ละเอียดยิ่งขึ้นกว่านั้นอีก

การบรรยายเรื่องโลกทิพย์เช่นนี้ วิญญาณของท่านเจ้าของเรื่องแจ้งว่า ความยากลำบากมิได้อยู่ที่ว่าควรจะบรรยายเรื่องใด แต่ตรงกันข้าม คืออยู่ที่ว่าควรจะงดเว้นไม่บรรยายเรื่องใดดี เพราะการที่จะบรรยายเรื่องของโลกทิพย์ อันมีขอบเขตและสภาพความเป็นไปอันกว้างขวาง

มหาศาล ให้เห็นจริงได้ทั่วกันในเนื้อหอันจำกัดนั้น เป็นเรื่องที่ทำไม่ได้เลย

ดังนั้นถ้าหากจะมีการกล่าวข้ามข้อความบางตอนไปบ้าง หรือกล่าวไว้เพียงลวก ๆ บ้าง ก็หวังว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายคงจะเห็นใจในข้อนี้ ภาค ๓ นี้ได้บอกคำบอกเสร็จใน ค.ศ. ๑๙๕๗ การที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า "**คำบอก**" นั้น ก็มีความหมายตรงตามตัวอักษรเลยทีเดียว คือโดยปกติข้าพเจ้าได้รับคำบอกให้เขียนโดยทางทิพยโสต (Clairaudience) แต่ถ้าครั้งใดไม่สามารถจะกระทำได้โดยวิธีดังกล่าวมา (ซึ่งก็เป็นของแน่นอนว่าจะต้องมีบ้างเป็นธรรมดาในบางครั้งบางคราว) ข้าพเจ้าก็ได้อาศัยการติดต่อโดยทางความคิด (Inspiration) โดยตรง ซึ่งทั้งสองวิธีดังกล่าวนี้ก็ปรากฏว่าได้ผลดีเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ต้นฉบับของข้าพเจ้าได้รับการพิสูจน์ให้เป็นการมีหลักฐานยืนยันให้แน่นอนยิ่งขึ้น จึงได้มีการประชุมผู้ทรงความสามารถในทางเข้าสมาธิได้ลึก ซึ่งมิใช่เป็นผู้หาเลี้ยงชีพในทางนี้เลย และซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อแน่ได้ว่ามีคุณธรรมเชื่อถือได้จริง ๆ โดยได้ให้มีการติดต่อกัน

ทางวิญญาณ (การเข้าทรง Circle-sittings) อาทิตย์ละ ๒ ครั้ง โดยวิธีข้าพเจ้าก็ได้อาศัยท่านผู้นั้นเป็นผู้ติดต่อผ่านไปหาวิญญาณของท่านเจ้าของเรื่อง และได้มีการสอบสวนและซักถามกันจนเป็นที่พอใจว่า ข้อความที่ข้าพเจ้าได้รับการถ่ายทอดมาโดยทางความคิด (Inspiration) นั้นถูกต้องดีแล้ว

สำหรับผลงานของเรื่องนั้นนั้น วิญญาณของท่านเจ้าของเรื่องแจ้งว่า ท่านเองก็รู้สึกปีติยินดีที่ได้รับผลสำเร็จเกินความคาดหมาย จำนวนจดหมายที่หลั่งไหลมาถึงเราเป็นจำนวนมหาศาลย่อมเป็นประจักษ์พยานข้อนี้ได้เป็นอย่างดี ในบันดาผู้เขียนจดหมายส่งมานั้น ก็มีตั้งแต่ผู้ที่ยังหนุ่มสาวอายุขนาด ๒๐ ปี จนถึงขนาดอายุ ๘๐ ปี ซึ่งก็มีความเป็นหนุ่มสาวไม่น้อย ไปกว่าประเภทที่กล่าวมาแล้วเหมือนกัน ภรรยาของผู้ที่สอนศาสนาผู้หนึ่งเขียนมาว่า "เรื่องของท่านจับใจเหลือเกิน ดิฉันอ่านจบมา ๒ เที่ยว และก็คงจะต้องอ่านอีกต่อไปไม่ทราบว่าอีกกี่เที่ยว"

(ข้าพเจ้าผู้แปลก็เคยได้รับคำบอกกล่าวจากผู้อ่านเช่นเดียวกันนั้น ทางจดหมายฉบับภาษาไทยมาแล้วเหมือนกัน)

บทนำ

เป็นเรื่องแปลกประหลาดไม่น่าเชื่อที่องค์การศาสนาในโลก แม้จะได้เทศนาสั่งสอนประชาชนอยู่เสมอถึงเรื่องสวรรค์ และโลกหน้าก็ตาม แต่ตนเองก็กลับไม่มีความรู้เรื่องราวที่ตนสอนผู้อื่นอยู่เลย พระรูปหนึ่งเขียนจดหมายมาบอกข้าพเจ้าว่า ๙๐ เปอร์เซนต์ของพระในนิกายของท่าน ไม่เชื่อว่ามีโลกหน้า หรือสวรรค์นรกกันเลย

แต่ก็ยังมีศาสนานิกายหนึ่ง อ้างเป็นพิเศษว่ารู้เรื่องนรกดี คือถือว่านรกนั้น ถ้าใครได้ตกลงไปครั้งหนึ่งแล้ว ก็เป็นอันไม่มีหวังได้หลุดรอดออกมาอีกต่อไป ครั้งหนึ่งมีผู้ถามนักบวชของนิกายนี้ว่า *ท่านเชื่อเรื่องนรกจริงๆ หรือ* ท่านตอบว่า *"อ้าว ก็ต้องเชื่อซิท่าน แต่ฉันไม่เชื่อดอกว่าจะมีใครไปตกนรกเช่นว่านั้น"*

องค์การศาสนาในโลกทำให้เรื่องโลกหน้าเป็นเรื่องลึกลับมหัศจรรย์เกี่ยวกับพิธีรีตองทางศาสนามากมาย จนกระทั่งประชาชนประเภทต่าง ๆ พากันมองเรื่องผีเทวดาอันด้วยความกลัวบ้าง ด้วยความสงสัยบ้าง ด้วยความหวาด

ระแวงบ้าง ด้วยการหัวเราะเยาะบ้าง และด้วยอารมณ์อื่น ๆ อีกนานาประการตามอัธยาศัยและการอบรมมาของแต่ละคน

อันที่จริงความตายจะต้องมาถึงเราทุกคนในวันหนึ่ง มันอาจจะมาถึงโดยค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาทีละเล็กทีละน้อยก็ได้ หรืออาจจะมาโดยกระทันหันก็ได้ ดังนั้นการที่เราจะรู้ถึงสภาวะที่เราจะต้องเปลี่ยนไปภายหลังจากตายไปแล้วนั้นจะไม่เป็นประโยชน์และกำไรของชีวิตละหรือ ? การที่วิญญาณของท่านเจ้าของเรื่องได้มาติดต่อกับผู้จัดบันทึกในโลกมนุษย์ ก็เพื่อจุดประสงค์ที่จะให้ชาวโลกทั้งหลายได้บรรเทาความหวั่นกลัวถึงความตาย และความเขลาเกี่ยวกับโลกหน้านั่นเอง

หมายเหตุ:— จากคำนำ (Preface) และบทนำ (Introduction) ของนายแอนโทนีที่เขียนไว้นี้ ทำให้ผู้อ่าน

ทราบได้ดีว่า เรื่องนี้ได้มาอย่างไร และข้อที่น่าสังเกตก็คือ นักสอนศาสนาส่วนมาก สอนให้คนอื่นเชื่อเรื่องชาติหน้าเรื่องนรกสวรรค์ แต่แล้วตนเองกลับไม่เชื่อ หรือถึงแม้จะเชื่อแต่ก็ไม่หนักแน่น สอนกันไปตามคัมภีร์หรือทำไปตามหน้าที่เท่านั้น เหตุการณ์ในทำนองนี้ไม่ใช่มีเฉพาะแต่ในทางคริสต์ศาสนาเท่านั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าในยุคปัจจุบันนี้มีด้วยกันทุกศาสนารวมทั้งพุทธศาสนาด้วย เพราะเหตุที่ผู้สอนมักจะเป็นอย่างนี้ การสอนศาสนาจึงไม่ค่อยได้ผลเท่าที่ควร

– ผู้จัดพิมพ์

ข้อความที่น่าสนใจบางตอนในหนังสือ

โลกทิพย์ ภาค ๓

๑. แม้ศรัทธาจะเป็นคุณธรรมที่สำคัญประการหนึ่งก็ตาม แต่ปัญญาก็เป็นปัจจัยที่จะขาดเสียมิได้ เพื่อมิให้ผู้มีศรัทธาอย่างเดียวต้องหลงทาง — หน้า ๕๔

๒. กายทิพย์นั้น ๆ ได้ถูกผูกติดอยู่กับกายเนื้อมาเสียนานจนเคยชิน และในระหว่างที่ยังครองกายเนื้ออยู่ในโลกมนุษย์ ก็ถูกสถานการณ์บังคับให้ต้องรับทุกขเวทนาของกายเนื้อเข้าไว้เป็นของตน คือต้องพลอยได้รับความทรมานเจ็บปวดต่าง ๆ นา ๆ ไปกับกายเนื้อด้วยอย่างแยกไม่ออก — หน้า ๘๕

๓. สำหรับเราชาวโลกทิพย์นั้น คำว่าการพักผ่อน (Rest) มีความหมายยืดหยุ่นกว้างขวางมาก ดังนั้นบางครั้งเราอาจได้ไปเห็นใครคนหนึ่งในโลกทิพย์กำลังทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เมื่อไปถามเขาดู เขาอาจจะบอกว่าอันที่จริงเขากำลังพักผ่อนอยู่ก็ได้ — หน้า ๘๖

๔. ความพิการของกายทิพย์นั้นเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงอดีตของเขาเองว่า เมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่นั้น แม้เขาจะมีเรือนร่างสมบูรณ์ แต่จิตใจของเขาก็ต่ำทรามวิกลวิการอย่างมากมาย เขาได้มีชีวิตไม่สมกับที่เป็นมนุษย์ แต่เป็นสัตว์ที่แฝงอยู่ในเรือนร่างของมนุษย์สามารถกระทำการต่าง ๆ ซึ่งควรจะเป็นการกระทำของสัตว์ร้ายมากกว่าของมนุษย์ ดังนั้น จึงหมายความว่าหากกายทิพย์จะมีความวิกลวิการอย่างใด ก็เป็นเพราะระดับจิตใจของผู้นั้นเอง หาได้เป็นเพราะสภาพของกายเนื้อไม่ — หน้า ๙๒—๙๓

๕. วัตถุทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทิพย์มีชีวิตอย่างแน่นอนที่สุด และอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าจะผิดพลาดเลย คือในโลกทิพย์ไม่มีสิ่งที่เราสามารถจะกล่าวได้เลยว่าไม่มีชีวิต — หน้า ๑๙๒

๖. โลกทิพย์มีอยู่มาก่อนโลกมนุษย์ และกายทิพย์ก็มีอยู่มาก่อนกายมนุษย์ แต่กายทิพย์ก็มิได้มีลักษณะเหมือนกระบอกกลวง เพราะกายทิพย์มีอวัยวะภายใน มีโลหิตบริสุทธิ์ไหลเวียนอยู่โดยตลอด —หน้า ๒๑๗ เป็นต้นไป

บทที่ ๑

บนเส้นพรมแดน

ร่างกายคือพาหนะหรือเครื่องอาศัยชั่วคราว

ในการบรรยายเรื่องโลกทิพย์ ภาค ๑ เกี่ยวกับประสพการณ์ของรูธ เอ็ดวิน และข้าพเจ้านั้น มีผู้ทักท้วงว่าคงจะต้องมีผู้ไม่ยอมเชื่อในรายการบางอย่าง บ้างไม่มากก็น้อย ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะผู้ที่มีนิสัยเป็นนักคิดหาเหตุผลก็ย่อมมีอยู่บ้าง และกระแสความคิดของบุคคลเหล่านั้นก็ได้ถูกส่งมาให้เรารับรู้ในโลกทิพย์เหมือนกัน

มีบางท่านคิดและก็ได้ออกความเห็นให้บรรดามิตรสหายฟังว่า ข้อความที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมานั้นรู้สึกว่าจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เพราะเหตุที่ว่า**ดีเกินไป**นั่นเอง สภาวะเช่นนั้นเป็นสภาวะที่ดีวิเศษเหลือเกิน จนกระทั่งไม่น่าเชื่อว่าจะมีได้เป็นได้ถึงขนาดนั้น ดังนั้นข้อความที่ข้าพเจ้าบรรยายไว้ก็น่าจะเป็นมโนภาพที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นมาจาก

จินตนาการหรือฝันเอาเองเสียมากกว่า

อันที่จริง เรื่องเช่นนี้น่าเห็นใจอยู่ และท่านเชื่อหรือไม่ว่าทัศนะเช่นนี้มิได้มีแต่เพียงบางท่านที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เท่านั้น แม้ผู้ที่ผ่านจากโลกมนุษย์เข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ก็มีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่ยอมเชื่อโดยนัยดังกล่าวแล้วเหมือนกันในระยะแรก ๆ ความสวยสดงดงามตระการตาของธรรมชาติรอบตัวของเขามีมากเกินกว่าที่เขาจะเชื่อได้จริง ๆ ว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง ๆ โดยไม่ใช่เป็นเพียงความฝันไปชั่วครู่ชั่วยาม แต่ในระยะต่อมา ในเมื่อเขาได้สำนึกและเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว ก็ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะมีความปีติปราโมทย์สักเพียงใด ดังนั้น เมื่อผู้ที่แม้มาเห็นด้วยตาได้สัมผัสด้วยมือตนเอง ยังไม่ค่อยจะยอมเชื่อเช่นนี้แล้ว การที่บางท่านที่เพียงแต่ได้อ่านคำบรรยายบอกเล่าทางตัวหนังสือจะไม่ค่อยยอมเชื่อโดยง่ายนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจอยู่มากทีเดียว

แต่นั่นแหละ ความจริงของสิ่งทั้งหลายย่อมดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าเราหรือใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม สิ่งที่เอดวิน รูธ และข้าพเจ้าได้เห็นแล้วนั้น ก็

ยังมีอีกหลายล้านท่านได้ประสบพบเห็นมาแล้ว กำลังประสบพบเห็นอยู่ และก็กำลังเสวยสุขอยู่อีกด้วย เราทุกคนในโลกทิพย์จะไม่ยอมให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป (ตามความคิดเห็นของชาวโลกมนุษย์) เป็นอันขาดแม้แต่น้อยหนึ่ง สิ่งทั้งหลายรอบตัวเรานั้นเป็นชีวิตของเราอย่างแท้จริง มันให้ความผาสุกและความพอใจแก่เราอย่างสูงสุด และเมื่อถึงเวลาที่พวกเราท่านใดท่านหนึ่งจะต้องเลื่อนขึ้นไปสู่ภูมิที่อยู่สูงขึ้นไป ตามชั้นแห่งความประณีตแห่งจิตของท่านนั้น ๆ ท่านก็ไม่เคยคิดว่าภูมิที่ท่านสถิตย์อยู่แต่เดิมในบัดนี้ไม่สมควรแก่ท่านด้วยประการใด ๆ เลย การที่ท่านได้มาอยู่ในภูมิเช่นนี้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ๆ นั้น จะคงเป็นความทรงจำที่สดชื่นอยู่ตลอดไปนานแสนนาน และท่านเหล่านั้นจะกลับลงมาที่ภูมิซึ่งท่านเคยอยู่มาแต่เดิมเมื่อใดก็ได้ตามปรารถนา

บุคคลเป็นจำนวนมากเหลือเกินในโลกมนุษย์พอใจที่จะปล่อยเรื่องโลกหน้าไว้ตามเรื่องของมัน (ตามสำนวนที่เขาพูดกัน) เพราะเขาถือว่าเป็นเรื่องที่ชวนไปคิดถึงหรือเอาใจใส่เข้า ก็จะทำให้ไม่สบายใจไปเปล่า ๆ โดยที่เมื่อคิดถึง

เรื่องโลกหน้า ก็จะต้องคิดถึงเรื่องความตาย ซึ่งจะทำให้ใจหดหู่หวาดเสียวไปโดยใช่เหตุ อันที่จริง ถ้าบุคคลดังกล่าวเหล่านั้นยอมหันมาพิจารณาความจริงในใจของเขาดูบ้าง ก็จะต้องยอมรับว่า ทัศนะของจิตดัง กล่าวมาแล้วนั้น กลับจะยิ่งเพิ่มความกลัวตายและความเขลาในเรื่องโลกหน้า ทำให้เกิดความสับสนยุ่งเหยิงหนักขึ้นเสียด้วยซ้ำ ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากมีความเชื่ออย่างผิด ๆ ว่า การปัดความคิดเรื่องโลกหน้าและความตายออกไป จะทำให้ความกลัวอันเป็นเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ทุกคนน้อยลงไป โดยทั่วไปแล้วอาจกล่าวได้ว่า ชาวโลกมนุษย์ไม่มีความรู้เสียเลยว่าโลกหน้าอันเป็นสถานที่ที่เขาจะต้องไปถึงเข้าวันหนึ่งมีสภาพเป็นเช่นไร เพราะความที่ตนไม่เคยได้คิดถึงอย่างจริงจังนั่นเอง บุคคลประเภทนี้เอง เมื่อมาสู่โลกทิพย์หลังจากมรณกรรมแล้ว ก็มักจะคร่ำครวญออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า "โธ่เอ๋ย นี่ทำไมจึงช่างไม่มีใครบอกให้ฉันรู้เรื่องนี้ตั้งแต่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เสียบ้างเลย!"

ทั้งหมดนี้ ก็เกิดมาจากความเขลาที่มนุษย์มิได้รู้ว่า ตนเองประกอบขึ้นด้วยส่วนใดบ้าง แน่ละ

เขาย่อมรู้และคิดว่าเขามีร่างกาย (และเป็นร่างกายนั้นด้วย) คงไม่มีใครลืมข้อนี้ได้ง่าย ๆ แต่เขาหารู้ไม่ว่าการที่เขาจะต้องละทิ้งร่างกายนี้ไปโดยวิธีที่ชาวโลกสมมติเรียกกันว่า "ตาย" (แล้วเข้าสู่โลกทิพย์) นั้น เป็นกระบวนการทางธรรมชาติอันเป็นปกติภาวะประการหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งเขาทุกคนจะต้องผ่านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

มนุษย์ในสมัยปัจจุบัน พากันภาคภูมิใจในสิ่งที่เขาเรียกกันว่าเป็นความสำเร็จ อันน่ามหัศจรรย์ของยุคปัจจุบันในทางวิทยาศาสตร์ แต่เขาหารู้ไม่ว่า แม้เขาจะได้ทุ่มเทเงินทองและเวลาตลอดจนความพากเพียรเพื่อศึกษาวิทยาการดังกล่าวแล้วอย่างมากมายสักเพียงใดก็ตาม แต่เขาก็ลืมศึกษาถึงเรื่องตนเองเสียสนิท เขาช่างไม่ยอมศึกษาเสียเลยว่า หลังจากชั่วระยะเวลาอันแสนสั้นที่เขาจะอยู่ในโลกนี้ได้แล้วนั้น เขาจะมีอนาคตเป็นอย่างไร กล่าวอย่างตรงไปตรงมาก็คือ หลังจากที่เขาตายจากโลกนี้แล้ว เขาจะต้องเดินทางไปไหนด้วยอาการอย่างไร

โดยทั่วไปเราก็เข้าใจกันว่ามนุษย์ประกอบขึ้นด้วยร่างกาย (Body) จิต (Soul) และวิญญาณ (Spirit)

เรื่องร่าง กายนั้นดูไม่ จำเป็นจะต้อง กล่าวบรรยาย เท่าใดนัก เพราะเป็นของปรากฏแจ่มชัดอยู่แล้ว แต่อีก ๒ ส่วนนั้นเล่า เขาช่างมีความรู้น้อยเสียเหลือเกิน เขาควรจะรู้อย่างยิ่งว่า ส่วนที่สำคัญที่สุดของเขา ทั้งในเบื้องต้นท่ามกลาง และที่สุดนั้นก็คือวิญญาณ (Spirit) นั่นเอง ส่วนร่างกายนั้นเป็นเพียงพาหนะหรือเครื่องอาศัยเพื่อให้วิญญาณได้เดินทางผ่านไปในโลกมนุษย์นี้เท่านั้น

จิตสำนึก (**Mind**) นั้นขึ้นอยู่กับจิตใต้สำนึกหรือไร้สำนึก [๒] (**Spirit** จิตอันเป็นส่วนวิบาก) ประสพการณ์ทั้งหลาย ที่เราได้เสวยหรือผ่านไปในชีวิตประจำวันของเรานั้น ได้ถูกจารึกไว้อย่างไม่มีผิดพลาด และอย่างไม่มีวันลบเลือนไปได้ ลงที่จิตส่วนไร้สำนึก (Subconscious mind) โดยอาศัยผ่านทางเครื่องมือของร่างกายคือมันสมอง ดังนั้น คำพูด การกระทำและความคิดของเราทุกขณะทุกอย่างจะฝังรอยไว้ที่จิตส่วนใต้สำนึกดังกล่าวแล้วนี้ทั้งสิ้น เมื่อถึงเวลาที่มนุษย์จะต้องละกายเนื้อคือจากโลกนี้ไป เขาก็จะปล่อยกายเนื้ออันเป็นพาหนะหรือเครื่องอาศัยชั่วคราวนี้ไว้เบื้อง หลังตลอด-

กาล และจากนั้นก็เข้าสู่โลกทิพย์อันเป็นภูมิของจิต (Spirit-world) กายส่วนที่สำเร็จด้วยจิตล้วน ๆ (Spirit-body) ของเขาในขณะนั้น ก็จะเป็นเช่นเดียวกับกายเนื้อที่เขาได้ละทิ้งมา ต่อจากนั้นเขาก็จะได้เห็นความจริงว่าสิ่งที่เขาเรียกว่าจิตใต้สำนึกในขณะที่เขายังครองกายเนื้ออยู่นั้น เริ่มแสดงบทบาทของมันมากขึ้นกว่าเดิม (คือค่อย ๆ กลายเป็นจิตสำนึกมากขึ้นทุกที) และในเวลาต่อมาไม่ช้านัก เขาก็จะได้ประจักษ์ถึงอิทธิพลของจิตใต้สำนึกของเขาเองมากขึ้นโดยลำดับ เนื่องด้วยจิตมีคุณสมบัติพิเศษ คือ สามารถเก็บสะสม "ทะเบียนประวัติ" ความเป็นมาในหนหลังต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดและวิจิตรพิสดารและไม่ผิดพลาดไม่ลบเลือนเช่นนี้ รอยพิมพ์ใจที่ฝังอยู่ในส่วนลึกของจิต (โดยที่เจ้าตัวเองก็แทบจะไม่รู้สึก) นั้น ก็จะปรากฏเด่นชัดออกมาในขณะนั้น และเปิดเผยให้เห็นสันดาน หรือธาตุแท้ ของ บุคคล แต่ละคน อย่าง แท้จริง ปรากฏการณ์ดังกล่าวที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ นั้น จึงเป็นสิ่งที่น่าตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับจิตใจของชาวโลกมนุษย์ทั่วไปที่ยังไม่มีความ

เข้าใจในเรื่องนี้ ก็เป็นธรรมดาที่จะต้องคิดว่า โลกทิพย์และวิญญาณที่อยู่ในโลกทิพย์นั้นเป็นสภาพที่มีอยู่เพียงเงา ๆ ไม่มีแก่นสารที่จะทรงตัวอยู่ได้อย่างถาวร บุคคลประเภทนี้ย่อมคิดว่า ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ย่อมอยู่ในสภาพต่ำทรามกว่าผู้อยู่ในโลกมนุษย์ เพราะเหตุผลอย่างเดียว คือว่าเขาเหล่านั้นได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ดังนั้นจึงถือกันเป็นเรื่องสามัญสำนึกว่า การอยู่ในโลกมนุษย์เป็นเรื่องปกติวิสัย เป็นเรื่องที่ผาสุก และเป็นเรื่องโชคดี ส่วนการตายจากโลกมนุษย์ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดปกติ เป็นเรื่องของความทุกข์และโชคร้าย แนวความคิดดังกล่าวจึงเป็นการทำให้แลเห็นไปว่ากายเนื้อเป็นสิ่งสำคัญกว่าอย่างอื่น และทำให้หลงผิดไปว่าสภาพของวิญญาณ (Spiritual nature) ของเขาจะแสดงอาการออกมาได้ ก็ต่อเมื่อหลังจากการแตกทำลายของกายเนื้อเท่านั้น ซึ่งอันที่จริงแล้ว เมื่อเขาเริ่มหายใจเป็นครั้งแรกในโลก สภาพแห่งวิญญาณของเขาก็ได้แสดงอาการออกมาพร้อมกันเลยทีเดียว[๓]

ดังนั้นกระบวนการที่เราเรียกว่าความตายนั้น จึงเป็นเรื่องธรรมชาติอย่างแท้จริง หาใช่เป็นเรื่องที่ควรจะ

ต้องตกใจกลัวแต่อย่างใดไม่ ส่วนการทับคลผู้ที่เรารักใคร่ชอบพอต้องจากกันไปโดยความตายของฝ่ายหนึ่งนั้น ก็เป็นเรื่องน่าเห็นใจที่อกฝ่ายหนึ่งจะต้องรู้สึกอาลัยหรือเศร้าโศกบ้าง ในเมื่อหลังจากนั้นเขาจะไม่ได้เห็นกันอีกต่อไป แต่ส่วนมากความเศร้าโศกดังกล่าวมักเป็นไปเกินกว่าสมควร เพราะเหตุที่อกฝ่ายหนึ่งมิได้รู้ถึงธรรมชาติของความตายนั่นเอง ศาสนาในโลกควรจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการที่ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีความหลงผิดและต้องได้รับความทุกข์ใจโดยไม่สมควร ฝ่ายที่ได้จากไปแล้วนั้นก็ได้เดินทางไปสู่ดินแดน ซึ่งเราได้ถือกันแล้วว่ามีพระผู้เป็นเจ้าปกครองอยู่ และจะต้องพิพากษาตัดสินความดีความชั่วของผู้ที่เรารักใคร่ชอบพอที่จากไปแล้ว ดังนั้นศาสนาทางโลกจึงแนะนำว่า พวกเราทั้งหลายที่ยังเป็นมนุษย์อยู่นี้จะต้องประพฤติตนให้เคร่งครัด และทำหน้าให้เคร่งเครียด เพื่อสวดอ้อนวอนให้พระองค์ตัดสิน พิพากษาโทษของผู้ที่จากไปนั้นด้วยพระมหากรุณายิ่งขึ้น

แต่สำหรับวิญญาณที่ละโลกมนุษย์นี้ไปแล้วจะไม่คิดเช่นนั้นเลย บางจำพวกก็รู้สึกไม่พอใจ (ที่ญาติพี่น้องไม่

รู้สึกยินดีด้วยในเมื่อตนได้ไปอยู่สบายแล้ว) บ้างก็รู้สึกพิศวงที่ได้เห็นชาวโลกมนุษย์ที่ช่างโง่เขลาเห็นปานนั้น และบางท่านที่มีนิสัยร่าเริงหรือเรียกว่า "เส้นตื้น" สักหน่อยก็จะหัวเราะเสียยกใหญ่ทีเดียว

และก็สำหรับพิธีรีตองต่าง ๆ ที่มนุษย์คิดทำขึ้นเพื่อระลึกถึงผู้ตาย หรือเกี่ยวกับความตายนั้นเล่า ? บางท่านอาจสงสัยว่าจะมีประโยชน์อย่างใดบ้างไหม?

ข้าพเจ้าขอตอบว่า ไม่มีประโยชน์หรือสาระแต่อย่างใดเลย การไว้ทุกข์ให้ก็ดี การดึงม่านลง (เพื่อให้ห้องมืดสมเป็นห้องของผู้ตาย)ก็ดี การตีสีหน้าเคร่งเครียดก็ดี การพูดซุบซิบกันก็ดี และกิริยาท่าทางที่แกล้งทำให้เห็นเป็นว่า เต็มไปด้วยความเศร้าโศกก็ดี สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถช่วยดวงวิญญาณที่กำลังเดินทางไปสู่โลกทิพย์ได้แต่ประการใดเลย มิหนำซ้ำส่วนมากกลับเป็นเครื่องขัดขวางสะกัดกั้น (ทำให้วิญญาณของผู้จากไปมีความกังวลโดยไม่จำเป็น) เสียอีก แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวต่อไปในตอนหลัง ในตอนนี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอบรรยายให้ท่านทราบว่า ความตายนั้นเป็น

เรื่องง่าย ๆ สามัญ และเป็นไปตามธรรมดานั่นเอง และการพูดถึงหรือการศึกษาถึงเรื่องของความตายก็เป็นเรื่องที่ปกติ สามารถทำได้โดยไม่ต้องวิตกว่าจะเป็นเรื่องอัปมงคล หรือทำให้เกิดโชคร้ายแต่อย่างใดเลย

โดยที่คำนึงถึงว่า วิญญาณที่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาครองกายเนื้อในโลกมนุษย์นี้ ทุกคนวันหนึ่งก็จะต้องจากโลกนี้ไปอย่างแน่นอนที่สุด ในเมื่อร่างกายเนื้อหมดสมรรถภาพ ไม่สามารถจะให้อยู่เป็นพาหนะเดินทาง หรือเป็นเครื่องอาศัยได้อีกต่อไป ดังนั้น ข้าพเจ้าจะได้เริ่มบรรยายจับตั้งแต่ การแตกทำลายหรือ การหมดสมรรถภาพของกายเนื้อเป็นต้นไป

ความตายคือการหลับอย่างหนึ่ง ไม่มีความเจ็บปวดอย่างใดเลย

กายทิพย์ (Spirit body) นั้น ก็มีลักษณะเหมือนกับกายเนื้อนั้นโดยไม่ผิดเพี้ยน (ดังนั้นคนที่ตายใหม่ๆ จึงไม่ค่อยเชื่อว่าตนได้ตายไปแล้ว) และในระหว่าง

ที่บุคคลยังไม่ถึงแก่ความตายและยังตื่นอยู่นั้น กายทั้งสองจะอยู่ในสภาพที่แยกกันไม่ออกเลย แต่ในระหว่างหลับ กายทิพย์จะถอยออกจากกายเนื้อ โดยที่จะมีสายใยแม่เหล็ก (Magnetic cord) ติดเชื่อมโยงระหว่างกันอยู่ ทข้าพเจ้าเรียกว่าสายใยแม่เหล็กนี้ก็อาจจะไม่ถูกนัก แต่ก็ต้องเรียกแก้ขัดไปก่อน เพราะยังไม่ทราบว่าจะตั้งชื่อให้อย่างไรดีกว่านี้ อันที่จริงสายใยดังกล่าวนั้น **เป็นสายใยแห่งชีวิต** (life-line) โดยแท้จริง สายใยนี้มีความยืดหยุ่นได้อย่างมหาศาล ทั้งนี้เพราะกายทิพย์สามารถจะเดินทางไปได้ทั่วโลก มนุษย์ใน ระหว่าง ที่กายเนื้ออยู่ในสภาพหลับ หรือแม้จะเดินทางไปทั่วโลกทิพย์ก็อาจทำได้ในบางกรณีย์ ซึ่งทั้งนี้ย่อมสุดแล้วแต่สภาวะและความเหมาะสมบางประการของบุคคลผู้นั้นเป็นรายตัวไป แต่แม้ว่ากายทิพย์จะได้เดินทางไปห่างไกล จากกายเนื้อ ที่กำลังหลับอยู่สักเท่าใดก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างกายทั้งสองก็ยังจะคงมีต่อกันอยู่เช่นเดิม โดยที่แม้สายใยจะบางและเล็กลงสักเท่าใดก็จะไม่ขาดได้เลย

ตราบใดที่สายใยแม่ เหล็กยังเชื่อมโยง อยู่ระหว่าง

กายทั้งสองแล้ว กายเนื้อจะยังคงมีชีวิตอยู่ตลอดไป แต่ในขณะที่กายเนื้อหมดสมรรถภาพที่จะให้เป็นที่อาศัยของวิญญาณ สายใยนั้นจะขาดออกทันที และจากนั้นวิญญาณ (Spirit) ก็เป็นอิสระจากร่างกาย สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยธาตุจิตของตนเอง ส่วนกายเนื้อซึ่งถูกทิ้งไว้เบื้องหลังนั้นก็จะแยกธาตุกันออกโดยแต่ละส่วนก็จะกลับไปสู่ที่เดิมของมัน

การแตกทำลายของกายเนื้อจึงเป็นผลจากการที่สายใยดังกล่าวขาดออก และเมื่อกล่าวในแง่ของกายเนื้อแล้ว ก็คล้ายกับเป็นการหลับอย่างหนึ่งนั่นเอง ถ้าหากเราคิดถึงเรื่องนี้กันด้วยเหตุผลอย่างตรงไปตรงมากันจริง ๆ แล้วก็ไม่น่าจะมีสิ่งใดที่น่ากลัว ผิดปกติ หรืออัปมงคลแอบแฝงอยู่เลย

ข้าพเจ้าได้เคยบรรยายให้ท่านผู้อ่านทราบมาแล้วในภาค ๑ ถึงการหมดสมรรถภาพของกายเนื้อของข้าพเจ้าเอง มันเป็นเรื่องที่ง่ายดายเหลือเกิน และก็เป็นไปอย่างผาสุกด้วย ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกผิดปกติอย่างใดในขณะที่สายใยที่เชื่อมโยงระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ขาดออก ข้าพเจ้าขอรับรองว่าไม่มีการดิ้นรน ไม่มีการสะดุ้ง(ช็อค)

ไม่มีความรู้สึกไม่สบายใจอย่างใดเกิดขึ้นเลย

เมื่อข้าพเจ้าได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้วได้สนทนาไต่ถามเรื่องนี้กับท่านผู้อื่นหลายท่านด้วยกันในโลกทิพย์ ทุกท่านก็รับรองว่าในขณะที่สายใยขาดออกนั้น ก็ไม่ปรากฏว่ามีความรู้สึกผิดปกติอย่างใดเลยเหมือนกัน เมื่อมองในแง่นี้ จะเห็นได้ว่ากรรมวิธีของธรรมชาติในระยะที่กายทิพย์จะแยกจากกายเนื้อนั้น เป็นไปโดยไม่มีการเจ็บปวดทรมานอย่างใด ความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดมีขึ้นได้นั้น ก็เป็นเรื่องของร่างกายโดยส่วนเดียว ซึ่งอาจจะเป็นเพราะมาจากโรคภัยไข้เจ็บหรือมาจากอุบัติเหตุก็ได้ แต่ความทุกข์ทรมานใดๆ ที่เกิดขึ้นเพราะความตายนั้น จะไม่มีเลย ถ้าแพทย์สามารถทำให้ความเจ็บปวดของร่างกายหายไปได้ (ซึ่งก็ย่อมอยู่ในวิสัยที่จะทำได้แล้ว) บุคคลผู้กำลังจะตายจะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างใดเลย ท่านลองคิดดูก็ได้ว่า เหตุใดการที่สายใยดังกล่าวขาดออกนั้นจึงจะต้องทำให้มีการเจ็บปวดด้วย (ในเมื่อมันเป็นเรื่องของธรรมชาติอย่างแท้จริง)

และต่อจากนั้น จะเกิดอะไรขึ้นอีก ปัญหานี้ท่าน

ผู้อ่านโดยมากคงจะต้องนึกถามอยู่ในใจ คำตอบก็ง่าย ๆ นิดเดียว คือ ต่อจากนั้นผู้ที่ละจากโลกมนุษย์ไปแล้วก็จะเข้าไป สู่โลกทิพย์ตาม สภาวะ หรือภูมิที่สมควร แก่กรรม อันเขาได้ทำไว้เองในโลกมนุษย์นั่นเอง

การตอบคำถามกันอย่างง่าย ๆ เช่นนี้ ท่านผู้อ่านคงจะนึกว่าข้าพเจ้าได้กล่าว ข้ามสิ่งที่ถือกันว่า เป็นของสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งไปเสียแล้ว คือสิ่งที่เรียกกันว่าการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเชื่อกันว่าทุกคนที่ตายไปแล้วจะต้องผ่านเสียก่อนที่เขาจะถูกส่งตัวไปอยู่ในนรก หรือสวรรค์ตามกำลังแห่งบาปหรือบุญที่เขาได้ทำไว้

สำหรับท่านที่มีความคิดหรือความเชื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้าจำ ต้องขอ กล่าวอย่างเด็ดเดียวว่าข้าพเจ้า มิได้กล่าวข้ามสิ่งดังกล่าวแล้วนั้นไปเลย ทั้งนี้เพราะด้วยเหตุผลข้อเดียว คือ การพิพากษาคุณและโทษของมนุษย์โดยพระผู้เป็นเจ้าเช่นนั้นไม่มีอยู่เลย ไม่เคยมีการพิพากษาดังกล่าวมาแต่กาลไหน ๆ ไม่ว่าจะโดยพระผู้เป็นเจ้าหรือโดยวิญญาณของผู้หนึ่งผู้ใดที่อยู่ในโลกทิพย์ ไม่มีวันแห่งการพิพากษาคุณและโทษของมนุษย์ (Judgment Day) เลย

คนเราแต่ละคนนั้นแหละจะเป็นผู้พิพากษาคุณและโทษของตนเอง ผลแห่งความคิด การกระทำและคำพูดของเขา ที่ได้ฝังรอยไว้ในจิตของเขานั้นเอง จะเป็นผู้พิพากษาของเขา (Man, himself, is his own judge, His thoughts, his words and his deeds, registered upon his mind, are his only judge)

ผลแห่งการพิษากพาจะเป็นอย่างไร ก็สุดแล้วแต่ว่าเขาสั่งสมกรรมเช่นไรไว้ตั้งแต่ครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ และต่อจากนั้นเขาก็จะได้รับผลเช่นว่านั้นโดยจะได้ไปอยู่ในสภาวะหรือภูมิที่สมควรแก่ความหยาบหรือประณีตแห่งจิตของเขาในโลกทิพย์ นี้เป็นกฎธรรมชาติอีกประการหนึ่ง และก็เช่นเดียวกับกฎธรรมชาติอื่น ๆ คือย่อมเป็นกฎที่มีความสมบูรณ์อยู่ในตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดมาคอยชี้แจง สั่งสอนหรือ อธิบายให้ดำเนิน การไปอย่างโน้นอย่างนี้เลย กฎธรรมชาติเป็นกฎที่ทรงอยู่ได้ ดำเนินไปได้ด้วยตนเองโดยไม่บกพร่อง และที่สำคัญที่สุดก็คือ กฎธรรมชาตินั้นย่อมไม่มีความลำเอียงเห็นแก่หน้ากัน หรือมีการผิดพลาดเกิดขึ้นได้เลย

ความเชื่อมั่นที่มีกันมาแต่ก่อน ๆ ว่าจะต้องมีเทพผู้คอยจดบันทึกประวัติความดีความชั่วของคนทุกคนลงไว้ในสมุดเล่มใหญ่มโหฬารนั้น อาจจะน่าฟังดีก็จริง แต่ก็เป็นความเชื่อที่ผิดอย่างสิ้นเชิง การจดบันทึกทะเบียนประวัตินั้น เราทุกคนทำกันเองทั้งสิ้น และการกระทำดังกล่าวมานี้แหละเป็นเรื่องที่เราโกหกไม่ได้ (เพราะเราอาจจะโกหกผู้อื่นได้ แต่จะโกหกตนเองไม่ได้เลย) เราเป็นผู้รู้เห็นในกรรมทุกประการที่เราได้กระทำไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายดีหรือชั่วก็ตาม ที่ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ หมายความถึงเรื่องต่าง ๆ โดยทั่วไป

เจตนาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ในการกระทำกรรม

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเรา เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ก็คือตัวเจตนาที่แฝงอยู่เบื้องหลังการกระทำต่างๆ นั่นเอง บางครั้งบุคคลอาจมีเจตนาดีมาก แต่การกระทำที่แสดงออกมาอาจมีผลน้อย ไม่สมดุลย์กับเหตุภายในก็ได้

และในบางครั้ง บุคคลอาจมีเจตนาที่เลวแฝงอยู่เบื้องหลังแต่การกระทำของเขากลับก่อให้เกิดผลในทางตรงกันข้ามก็ได้ ตัวอย่าง เช่น บุคคลบางคนสามารถอุทิศเงินเป็นจำนวนมากให้แก่การกุศลเพียงเพื่อโฆษณาตนเอง คือเพื่อให้ประชาชนได้รู้จักชื่อเสียง จะได้มีผู้คนนิยมนับถือและมีหน้ามีตาขึ้น จริงอยู่ จำนวนเงินที่บริจาคไปเป็นจำนวนมากนั้นอาจจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่คนที่ได้รับเหมือนกัน แต่เจตนาอันแฝงอยู่เบื้องหลังการบริจาคนั้นยังมิได้เป็นคุณประโยชน์แก่จิตใจของเขาอย่างแท้จริง (คือยังมิได้ทำให้จิตใจของเขาประณีตหรือสูงส่งขึ้นตามส่วนที่ควรจะเป็น) ในทางตรงกันข้าม *หากบุคคลผู้เดียวกันนี้จะพึงกระทำการบริจาค แม้เพียงจำนวนเล็กน้อย แก่บุคคลผู้ซึ่งอยู่ในฐานะที่ลำบาก และกำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่ง ด้วยเจตนาเพียงเพื่อต้องการจะให้เป็นเครื่องอำนวยประโยชน์สุขแก่เพื่อนมนุษย์ ผู้ร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน และโดยไม่เอาใจใส่ว่าจะต้องมีใครเห็นหรือใครรู้ หรือสรรเสริญในการกระทำของตนเช่นนี้แล้ว การบริจาคของเขาจะมีผลอย่างมากมาย เพราะเป็น*

การกระทำไปโดยไม่ได้มุ่งหวังการโอ้อวดตนแต่อย่างใด ดังนั้นขอให้ท่านผู้อ่านระลึกไว้เสมอว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดนั้นคือตัวเจตนานั่นเอง

ผลแห่งการกระทำความดีที่จะตอบแทนให้มากที่สุดก็คือผลแห่งการ กระทำที่มิได้มุ่งหวังการ โฆษณา หรือเสียงสรรเสริญเยินยอ (The richest services are most often those that are performed without a fanfare of trumpets) บุคคลที่ได้ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์นี้เป็นจำนวนไม่น้อย ต้องรู้สึกอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่งที่การกระทำความดี แม้เพียงเล็กน้อย ซึ่งบางทีตนเองก็ลืมไปเสียสนิทแล้วนั้น กลับเป็นผลดีต่อจิตใจของตนเองตอนนี้อย่างชนิดที่นึกฝันไม่ถึงทีเดียวว่า จะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น แต่นั่นแหละ ในโลกทิพย์นี้ เรามองดูทุกสิ่งทุกอย่างกันคนละทัศนะ กับชาวโลกมนุษย์ คือเรามองดูสาเหตุอันแท้จริง ที่แฝงอยู่เบื้องหลังฉากมากกว่า ที่จะมองกันเพียงแค่สิ่งที่ปรากฏอยู่หน้าฉากเท่านั้น

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่านคงจะเห็นความจริงได้ประการหนึ่งแล้วว่าไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่ผู้อ่านจะต้องมา

คอยพิพากษาโทษเรา ก็ใครเล่าจะสามารถพิพากษาโทษเราได้โดยถูกต้องกว่า โดยเที่ยงตรงกว่า และโดยมีประสิทธิภาพกว่าจิตใจของเราเอง สภาวะของโลกทิพย์ที่เราได้เข้าถึงหลังจากมรณกรรมของกายเนื้อแล้วนั่นแหละคือผลแห่งการพิพากษาอันเกิดจากกรรมในหนหลังของเราเอง ดังนั้น การที่เราจะได้เข้ามาสู่แดนแห่งความมืดคืออบายภูมิ หรือแดนแห่งความสว่างคือสุคติภูมินั้น ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องโทษตนเองหรือขอบใจตนเองตามแต่กรณี

ทุกคนมีสิทธิเลือกชั้นภูมิของตนด้วยตนเอง

ในตอนนี้ ท่านผู้อ่านที่ถึงคำสอนที่ได้รับฟังและเชื่อกันมาตั้งแต่เดิมคงจะยังสงสัยอยู่ในใจและอาจจะตั้งปัญหาถามขึ้นว่า *วิญญาณที่ต้องทนทุกข์อยู่ในภูมิอันดำมืดสนิท หรือในภูมิอันเป็นสีเทา*(คือยังไม่ดำมืดเสียทีเดียว)*นั้น จะต้องคงอยู่แดนนั้นตลอดไปชั่วอนันตกาล*

หรือไม่? ปัญหานี้ข้าพเจ้าขอตอบว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย เขาเหล่านั้นจะอยู่ในดินแดนเช่นนั้นตลอดไปเท่าที่จิตของเขายังไม่เปลี่ยน (คือยังไม่ได้เขยิบภูมิธรรมของจิตให้สูงขึ้นด้วยตนเอง) จริงอยู่ มีบางคนได้อยู่ในดินแดนเช่นนั้นมาแล้วหลายพันปี แต่เวลาหลายพันปีก็ยังเรียกว่าอนันตกาลไม่ได้ ถึงแม้ว่าสำหรับผู้อยู่ในดินแดนเช่นนี้จะรู้สึกเสมือนว่าเป็นเวลาอันหาที่สิ้นสุดมิได้ก็ตาม แต่ความจริงก็ยังมีอยู่ว่า ผู้ที่อยู่ในดินแดนเช่นนั้นสามารถจะทำให้พ้นจากภาวะเช่นนั้นได้เสมอ ถ้าเขาเห็นว่าเป็นการสมควรที่เขาจะกระทำเช่นนั้น ดังนั้นข้อสำคัญจึงอยู่ที่ตัวของเขาเองว่าเขาจะเลือกอย่างไร

หากวิญญาณที่อยู่ในอบาย ภูมิยังคงมีความดื้อดันที่จะไม่ยอมเปลี่ยนทัศนะทางใจของตน แต่พอใจที่จะสยบอยู่กับความเห็นที่ผิดและลามกเช่นนั้น เขาก็จะต้องคงอยู่ที่นั้นตลอดไปชั่วกาลนาน ทั้งนี้ท่านผู้อ่านย่อมเห็นได้แล้วว่า หาได้เป็นเพราะมีผู้หนึ่งผู้ใดคอยบังคับกดขี่ให้เขาอยู่ที่นั้นไม่ แต่ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของการเขยิบภูมิธรรมแห่งจิตใจ ซึ่งเขาจะต้องพยายามทำด้วยตนเอง

แต่ในทันทีที่วิญญาณในอบาย ภูมิเหล่านั้นเริ่มรู้สำนึกในความผิดพลาดและความเขลาของตนเอง และต้องการที่จะกลับใจเสียใหม่เช่นนี้แม้เพียงชั่วขณะเดียว สภาพของจิตที่แสดงออกซึ่งความรู้สำนึกผิดเช่นนั้น จะปรากฏแก่สายตาของท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปในทันที และในตอนนี้บรรดาท่านที่อยู่ในภูมิสูง ซึ่งย่อมมีความกรุณาใคร่ที่จะช่วยสัตว์ผู้ตกทุกข์เหล่านี้อยู่แล้ว ก็พร้อมที่จะเสนอให้ความช่วยเหลือหรือคำแนะนำด้วยประการต่าง ๆ จนสุดความสามารถที่ท่านจะกระทำได้ เพื่อให้วิญญาณบาป (หรือสัตว์นรก) เหล่านั้นได้หลุดพ้นจากอบายขึ้นมาเป็นลำดับแน่ละ เรื่องเช่นนี้อาจไม่ง่ายเหมือนกับการเดินบนถนนที่ราบเรียบ เพราะมันเปรียบเหมือนการปีนป่ายหน้าผาที่สูงชัน แต่แม้ว่าหน้าผาหรือโกรกเขาจะสูง และชันอย่างใดก็ตาม เมื่อทั้งสองฝ่าย(คือฝ่ายสัตว์นรกและฝ่ายเทพผู้คอยให้ความช่วยเหลือ) มีความพยายามร่วมกันเช่นนี้แล้ว ความสำเร็จก็ต้องปรากฏในบั้นปลายจนได้ เท่าที่กล่าวมานี้แหละคือการเขยิบขั้นภูมิของจิต ซึ่งเป็นเรื่องที่ทุก ๆ คนสามารถกระทำได้ด้วยตนเอง และการเขยิบขั้นภูมิของจิตดังกล่าว

มานั้น ก็มิใช่ว่าเป็นเรื่องของสัตว์นรกหรือผู้อยู่ในอบายภูมิเท่านั้นไม่ อันที่จริง วิญญาณทั้งหลายที่อยู่ในสุคติภูมิก็มีภาระที่จะต้องอบรมจิตใจของตนให้สูง และประณีตยิ่งขึ้นไปโดยลำดับเช่นเดียวกัน เพื่อว่าเราจะได้เลื่อนภูมิของเราให้สูงเป็นลำดับ การอบรมจิตให้ประณีตดังกล่าวมานี้จะไม่มีวันสิ้นสุดลงเลย และก็เป็นสิทธิประจำตนของวิญญาณทุก ๆ ดวงโดยทั่วกัน

แนวคิดอย่างหยาบ ๆ ที่ว่า มนุษย์จะต้องถูกสาปให้รับการทรมานตลอดชั่วอนันตกาลนั้น เกิดจากความเข้าใจที่ผิดพลาด อย่างร้ายแรง เกี่ยวกับพระ ผู้เป็นบิดาแห่งสากลจักรวาล แนวคิดอันวิตถารดังกล่าวได้มีผู้เชื่อถือกันมาตลอดเวลานับเป็นพันๆ ปี และทำให้เกิดความหวาดกลัวขึ้นแก่มนุษย์โดยทั่วไป เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่มนุษย์สร้างกันขึ้นมาโดยไม่มีรากฐานแห่งความจริงอยู่เลยแม้แต่น้อย และบรรดาผู้ที่ผ่านเข้ามาในภูมิอันเป็นทิพย์ทั้งปวง ไม่ช้าก็ได้ทราบความจริงโดยทั่วกันว่า ความเชื่อเก่า ๆ ของตนนั้นปราศจากความจริงแม้แต่น้อย

เราทั้งสามคือเอ็ดวิน รูธ และข้าพเจ้า ผู้ทำงาน

ร่วม กันใน เรื่อง(นำ วิญญาณ ของ มนุษย์มา สู่โลก ทิพย์)นี้ ต่างก็ได้ประจักษ์ว่า เมื่อผู้ทมาถึงโลกทิพย์ใหม่ได้ตระหนักถึงความจริงข้อนี้แล้ว ต่างก็พากันถอนใจด้วยความโล่งอกไปตาม ๆ กัน ทั้งนี้เพราะเขาเหล่านั้นส่วนมากก็อาจจะได้ทำความผิดความเสียมาบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะต้องถูก พิพากษาโทษ อย่างรุนแรงเช่นนั้นแต่ประการใด บุคคลเหล่านั้นกล่าวว่า ที่เขาโล่งใจนี้ นอกจากเพื่อตนเองแล้ว ก็ยังพลอยโล่งใจเพื่อผู้อื่นที่ยังมิได้มีโชคดีเหมือนกับตน (คืออาจจะได้ทำบาปมามากกว่าตน) ด้วย ทั้งนี้เพราะอย่างน้อยก็ยังแสดงว่า จะไม่มีบุคคลใด ๆ ต้องได้รับโทษหรือทนทุกข์ทรมานอยู่ตลอดกาลนิกต่อไป

ในขณะเดียวกัน เขาก็ได้เห็นว่าในโลกทิพย์มีความยุติธรรมไม่น้อยกว่าโลกมนุษย์เหมือนกัน เขาได้เห็นอีกด้วยว่า พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเคยหวาดกลัวในสมัยเมื่อเขายังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น อันที่จริงก็เป็นผู้ทรงพระมหากรุณาอย่างไม่มีขอบเขตต และจะมีขอบเขตตไม่ได้เลย เป็นอันขาด พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมีลักษณะดังกล่าวมานั้น จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะคิดแก้แค้นลูก ๆ ของพระองค์เองคนหนึ่งคนใดได้เลย

วิญญาณพเนจรมีได้อย่างไร ?

เท่าที่ได้กล่าวมาแล้วเมื่อกลางข้าพเจ้าได้บอกว่า บุคคลผู้ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์นจะต้องเข้าสู่ภูมิอันเหมาะสมแก่ภาวะของจิตใจของเขา ตามผลแห่งกรรมที่เขาได้สั่งสมไว้ในโลกมนุษย์ แต่ท่านอาจจะเคยได้ยินเรื่องของบุคคลบางคน(หรือวิญญาณบางดวง) ที่ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้แล้ว ก็ยังท่องเที่ยวเร่ร่อนไปอย่างไร้จุดหมายเสมือนคนหลงทาง อาจเป็นได้ไหม ที่วิญญาณเหล่านั้นมิได้รู้ตัวว่าตนได้จากโลกมนุษย์มาแล้ว?

เรื่องเช่นนี้มีปรากฏอยู่เหมือนกันแก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่องโลกทิพย์เสียเลย และผลก็คือเขาไม่ได้รู้สึกว่าเขาได้จากมนุษย์มาแล้ว อันที่จริงก็น่าจะเป็นเช่นนั้นสำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้ในด้านนี้เลย เพราะหลักความจริงย่อมมีอยู่ว่า ชีวิตจะไม่หยุดหรือสะดุดขาดตอนลง (There has been an unbroken continuity of life) ทั้งในกรณีของบุคคลผู้หลงเหล่านั้น หรือในกรณีของผู้

อื่น ๆ ก็ตาม เพราะเหตุที่กระบวนการแห่งธรรมชาติ คือสิ่งที่เรา สมมติเรียกกันว่าความตายได้บังเกิดขึ้น สภาวะดังกล่าวนี้มักจะเกิดขึ้นแก่บุคคลที่ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์โดยปัจจุบันทันด่วน และโดยไม่ได้เตรียมตัวไว้เพื่อการนี้เลย การที่เขาไม่ได้รับคำบอกเล่าอันถูกต้องเกี่ยวกับสภาวะที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากที่เขาได้ถึงแก่ความตายแล้วนั้นเอง ทำให้เกิดความงุนงงแก่จิตใจเป็นอย่างยิ่ง และถ้าบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้ที่ไม่เอาใจใส่ในเรื่องโลกหน้าเป็นทุนอยู่แล้ว ความสับสนยุ่งเหยิงแห่งจิตใจของเขาก็จะเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ แต่ทั้งนี้จะเป็นไปเพียงระยะหนึ่งเท่านั้น เพราะในโลกทิพย์มีองค์การที่กว้างขวางมหาศาล จึงย่อมจะไม่ปล่อยให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นต้องเร่ร่อนไปตามยถากรรมตลอดไป ในที่สุดดวงวิญญาณเหล่านั้นก็จะมีผู้ช่วยรับภาระพาไปสู่สถานที่อันเหมาะสมแก่เขา และภาระดังกล่าวนี้เป็นเรื่องที่เอ็ดวิน รูช และข้าพเจ้ากระทำกันมาอยู่เป็นปกติเป็นเวลานานแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสามารถยืนยันความจริงข้อนี้ได้จากประสพการณ์ของตนเองจริง ๆ

แต่ภาระดังกล่าวของเราก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นัก

เพราะการที่จะชักนำและชี้แจงให้วิญญาณเหล่านั้นตระหนักถึงความจริงอันตนไม่เคยนึกฝันหรือไม่เคยเชื่อถือมาแต่ก่อนย่อมเป็นงานหนักอยู่ไม่น้อย **สภาวะแห่งจิตใจอันเป็นทุนของผู้นั้นมาแต่เดิมนั่นเอง จะเป็นเครื่องกีดขวางไม่ให้เขาเข้าถึงความจริงได้โดยสะดวก** แต่บุคคลผู้ไม่ดึงดันจนเกินไป โดยยอมรับแนวความคิดใหม่ ๆ อยู่บ้าง ก็จะเห็นศวามจริงของสิ่งแวดล้อมของตนได้โดยง่าย ดังนั้นท่านทั้งหลายคงจะได้เห็นความจริงแล้วว่าถ้าชาวโลกมนุษย์มีความรู้ในเรื่องโลกทิพย์ดีกว่านี้บ้างแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเองไม่น้อยทีเดียว

อันที่จริง การจากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์นั้นก็เปรียบเหมือนการเดินทางอย่างหนึ่งนั่นเอง ธรรมดาบุคคลผู้จะเดินทางไปไหน ก็ย่อมจะต้องมีการตระเตรียมสิ่งของเครื่องใช้และสะเบียงกรังไว้ล่วงหน้า เพื่อว่าจะได้ไม่ต้องลำบากใน สภาวะที่มิใช่ที่อยู่ของตนในขณะนั้น นี้เป็นเรื่องปกติวิสัยทางโลกซึ่งทุกท่านย่อมทราบดี และเห็นด้วยอยู่แล้วโดยทั่วกัน แต่ในขณะเดียวกัน ช่างน่าสลดใจในเมื่อคิดถึงความจริงที่ว่า การ

เดินทาง จากโลกมนุษย์ไปสู่โลกทิพย์ ซึ่งทุกคนหลีกเลี่ยงไม่พ้น ต้องออกเดินทางกันอย่างแน่นอนทุกคนไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งนั้น กลับดูเหมือนว่าพวกเราส่วนมากพากันปล่อยปละละเลย ไม่เอาใจใส่กันอย่างใดเลย ทั้งๆ ที่มันเป็นการเดินทางครั้งสำคัญ และมีความหมายอย่างเหลือเกินในชีวิตของเราทั้งหลายทุกคน *หลายต่อหลายคนไม่ยอมแม้แต่จะคิดถึงเรื่องนี้ อย่าว่าถึงกับจะเตรียมตัวเลย เขาสมัครใจที่จะปล่อยตัวไปตามยถากรรมจนกระทั่งถึงวินาทีสุดท้ายที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นเสียแล้ว แต่เรื่องที่ร้ายกว่านี้ยังมีอีก บางคนแม้กระทั่งวินาทีสุดท้ายก็คิดไม่ทัน เพราะว่าการเดินทางของเขาต้องกระทำอย่างกระทันหันเหลือเกิน*

ท่านลองคิดดูที่หรือว่าในโลกมนุษย์นั้น มีใครบ้างไหมที่จะยอมเดินทางไปไหนมาไหนโดยมีผ้าผูกตาตนเองอยู่ตลอดเวลา โดยที่เขาจะไม่มีโอกาสรู้เลยว่าเขากำลังจะไปไหน ไปไกลเท่าใด หรือไปสู่ที่ที่มีสภาวะเป็นอย่างไร ดังนั้นจึงเป็นการน่าสังเวช ที่มนุษย์ส่วนมากกลับยินดีเดินทางครั้งใหญ่จากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์ในสภาพแห่งจิตใจ

เหมือนกับคนที่ผ้าผูกตาอยู่เช่นนั้นตลอดเวลา ท่านทั้งหลายในโลกมนุษย์คงไม่รู้ไม่เห็นความจริงข้อนี้ซาบซึ้งเท่าใด แต่พวกเราทั้งหลายที่อยู่ในโลกทิพย์นี้ทราบประจักษ์แก่ใจดีเหลือเกินจากประสพการณ์อันจำเจที่เราได้รับอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ซึ่งเราก็พยายามช่วยเขาไปตามกำลังความสามารถเท่าที่พอจะช่วยกันได้ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้มิใช่เพื่อประสงค์จะติเตียนบุคคลเหล่านั้นแต่ประการใด ตรงกันข้ามบุคคลเหล่านั้นนั่นแหละจะโทษตนเองในภายหลังในเมื่อเขารู้สึกถึงความจริงและได้คิดแล้ว และเท่าที่ปรากฏมา เขาก็โทษตนเองติเตียนตนเองเสียใจในความหลงผิดของตนเองอย่างมากมาย สมกับที่เขาได้หลงผิดมาเป็นเวลาช้านานเหมือนกัน และข้าพเจ้าก็กล้ากล่าวยืนยันได้ว่า มนุษย์ส่วนมากเหลือเกินได้ตายจากโลกมนุษย์มาโดยคิดว่าตนเองยังไม่ตายเกือบทั้งสิ้น

สำหรับส่วนตัวของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะขอบอกว่าข้าพเจ้าออกจะมีโชคดีกว่าบุคคลอื่นเป็นจำนวนมากที่ได้รู้ตัวจริงๆ ว่ากำลังจะออกเดินทางครั้งสำคัญนี้แล้ว ทั้งนี้เพราะว่าได้เคยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

เรื่องนี้มาอยู่บ้างนั้นเอง ข้อนี้แสดงความว่าอันความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้นั้น แม้บุคคลจะมีอยู่บ้างก็ยังดีกว่าที่จะไม่มีเสียเลย

อันที่จริง ญาติพี่น้องและมิตรสหายผู้จากโลกมนุษย์ล่วงหน้ามาก่อนเราแล้วนั้น ก็อาจจะช่วยเหลือเราได้บ้างเหมือนกัน และท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็ไม่เคยดูดายในเรื่องเช่นนี้เลย แต่หลักธรรมดาก็มีอยู่ว่า จะต้องมีความสนใจหรือนึกถึงกันและกันทั้งสองฝ่ายเสียก่อน โดยที่ความนึกถึงไม่จำเป็นจะต้องมีความรักสนิทสนมอย่างแน่นแฟ้นอยู่ด้วย ในโลกทิพย์นี้ความผูกพันธ์ทางจิตใจเป็นสื่อเครื่องเชื่อมโยงที่สำคัญมากเหลือเกิน วิญญาณสองดวงที่ไม่มีความผูกพันธ์ทางใจต่อกันจะเข้ากันไม่ได้เลย (Without affection a gulf comes between people) ถ้าท่านไม่เคยนึกถึงหรือให้ความสนใจต่อบุคคลที่จากไปสู่โลกทิพย์ก่อนท่านแล้ว ทางฝ่ายบุคคลผู้เข้าถึงโลกทิพย์มาก่อนนั้นก็จะไม่มีความสนใจหรือกะตือรือร้นในอันที่จะช่วยเหลือท่าน ดังนั้นความสนใจความรักและความเคารพนับถือกันและกันนี้เอง จะเป็นห่วงสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ทำให้เข้าถึงกันได้อีกในภายหลัง เมื่อสภาพทางจิตใจดังกล่าวไม่มี ทั้งสองฝ่ายหรือทุก ๆ ฝ่ายต่างก็จะหมดความหมายต่อกัน และต่างก็จะท่องเที่ยวหรือดำเนินชีวิตไปในกลุ่มของบุคคลที่มีความสนใจและอัธยาศัยเข้ากันได้

สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่บุคคลผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นั้น มีแตกต่างกันหลายต่อหลายประเภทเหลือเกิน จนกระทั่งไม่สามารถจะพรรณนาให้สิ้นสุดได้ นอกจากจะต้องบรรยายกันเป็นหนังสือเล่มโต ๆ โดยเฉพาะที่เดียว เพราะแต่ละรายก็อาจจะแตกต่างกันอย่างมากมาย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องกล่าวถึงข้อความหรือสถานการณ์โดยทั่ว ๆ ไปเท่านั้น ความแตกต่างกันดังกล่าวมาแล้วนั้น นอกจากจะเป็นผลของทัศนะทางใจโดยส่วนตัวของแต่ละบุคคลแล้ว ยังเป็นผลของการดำเนินชีวิต หรือจากกรรมคือบุญและบาปที่เขาได้สั่งสมไว้ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่อีกด้วย

ในสมัยก่อนเมื่อเกิดโรคระบาดขึ้น ทำให้ผู้คนต้องล้มตายพร้อมกันคราวละมาก ๆ วิญญาณนับเป็นจำนวนพัน ๆ ที่ต้องผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ในภาวะของจิตที่ยัง

มิได้มีการเตรียมพร้อมเช่นนั้น เป็นเรื่องน่าสงสารเหลือเกิน ในสมัยปัจจุบันบุคคลที่ต้องประสบมรณกรรมพร้อมกันคราวละมาก ๆ ในเวลาเกิดสงครามก็เป็นเรื่องน่าสลดใจไม่น้อยเช่นเดียวกัน บุคคลผู้เป็นเหยื่อแห่งสงครามเหล่านั้นต้องถูกแรงผลักดันอันมหาศาลส่งให้เข้าสู่โลกทิพย์โดยกระทันหัน คือกายทิพย์ต้องถูกเหวี่ยงหรือสลัดออกจากกายเนื้ออย่างรุนแรงมาก แต่ในโลกทิพย์ก็มีผู้ช่วยเหลือพร้อมอยู่เสมอในเรื่องนี้ เรามีสถานที่พักฟื้น (Home of Rest) อยู่เป็นจำนวนมากพอที่จะรับบุคคลเช่นนั้นมาไว้ให้การรักษาพยาบาลเป็นอย่างดี

การช็อค (Shock) ที่เกิดขึ้นแก่กายทิพย์ที่ถูกสลัดออกจากกายเนื้ออย่างกระทันหันนั้นไม่เหมือนกันกับการช็อคที่เกิดขึ้นกับกายเนื้อโดยลำพัง เพราะผลลัพท์ที่เกิดขึ้นในระยะต่อมาไม่เหมือนกันทีเดียว วิญญาณที่ได้รับการรักษาพยาบาลในสถานที่พักฟื้นของเราเป็นอย่างดีแล้ว ต่อจากนั้นจะไม่มีอารมณ์ค้างหรือผลร้ายทางจิตใจใด ๆ เหลืออยู่อีก จริงอยู่ เจ้าตัวอาจจะนึกย้อนหลังไปได้โดยไม่ลืม แต่ก็จะไม่ฝังเป็นรอยประทับใจลึกลงไปในความรู้สึกแต่

อย่างใด และถ้าหากบางครั้งเจ้าตัวจะนึกย้อนหลังไปได้บ้าง ก็จะไม่มีอารมณ์หวาดสะดุ้งหลงเหลืออยู่เหมือนการช็อค ซึ่งเกิดขึ้นกับกายเนื้อในโลกมนุษย์เลย (คือถ้าเราเคยได้รับการช็อคทางกายเนื้อแล้ว เวลานึกย้อนหลังไปความสะดุ้งหวาดเสียวจะไม่หายไปได้ง่าย ๆ)

ข้อเท็จจริงดังกล่าวจะพิสูจน์ได้จากการสอบถามผู้ที่ได้ประสบมรณกรรมอย่างกระทันหัน และวิญญาณของเขาเหล่านั้นถูกสลัดออกจากกาย เนื้อเข้าสู่โลกทิพย์อย่างรุนแรงชนิดที่เรียกว่าตั้งตัวไม่ติดหรือเตรียมใจไม่ทัน แต่เมื่อท่านเหล่านั้นได้สนทนากับข้าพเจ้าโดยเล่าเรื่องราวแต่หนหลังให้ฟัง ก็ปรากฏว่าท่านเล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับความสยดสยองที่เกิดขึ้นแก่ตน เองมาแล้วนั้น ด้วยอารมณ์สนุกนานครึกครื้น เสมือนกับว่าเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นกับผู้อื่นฉะนั้น ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่านผู้อ่านจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พวกเราชาวโลกทิพย์มองสภาพที่ชาวโลกมนุษย์เรียกว่า "ความตาย" นั้น แตกต่างจากชาวโลกมนุษย์มากมายเพียงใด ชาวโลกมนุษย์มักถือว่าการตายอย่างรุนแรงหรือโดยกระทันหัน (ที่เรียกว่า ตายโหง) เป็น

ของไม่ดี หรือเป็นอัปมงคลแก่ผู้นั้น แต่เราชาวโลกทิพย์กลับคิดถึงปริมาณแห่งกรรมที่เขาได้สั่งสมไว้ตลอดชีวิตของเขาเป็นใหญ่ และสำคัญยิ่งกว่าวิธีการตาย แม้สภาพคือความตายเอง เราก็ถือว่าไม่ใช่มีความร้ายกาจหรืออัปมงคลแฝงอยู่แต่อย่างใด ในโลกมนุษย์อาจมีการไว้ทุกข์ และพิธีกรรมแสดงความเศร้าโศกกันอย่างไรก็ตาม แต่วิญญาณที่ได้ทอดทิ้งร่างกายมาแล้วนั้น ก็ย่อมจะต้องไปสู่ภูมิทิพย์ตามยถากรรมของตนถ่ายเดียว โดยที่พิธีรีตองเหล่านั้นไม่อาจช่วยเหลือได้เลย

ดังนั้นเมื่อมีบุคคลผู้ใดผู้หนึ่งได้ "ตาย" จากโลกมนุษย์เข้ามาอยู่ร่วมกับเรา เราจึงต่างพากันต้อนรับด้วยความยินดี ไม่มีการนุ่งดำห่มดำ การไว้ทุกข์ หรือความเศร้าโศกด้วยประการใดเลย แต่ในเวลาเดียวกันเราก็ไม่มีพิธีรีตองถึงขนาดที่จะต้องมีคณะกรรมการต้อนรับ (reception committee) มาคอยรับขวัญกันอย่างที่ชาวโลกบางคนคิดกันเช่นนั้น เราคงประพฤติตนกันอย่างธรรมดาสามัญเท่าที่คนธรรมดาสามัญทั้งหลายจะพึงประพฤติปฏิบัติกัน เราไม่

ใช่เป็นเสรีชนแห่งโลกทิพย์เพราะเหตุสักว่าเราได้มีความเชื่อแบ่ลก ๆ ดังเช่นทางการศาสนาทางโลกบังคับให้เชื่อแล้วจึงได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากความทุกข์ทรมานโดยพระเจ้าเช่นนั้น การที่เราได้มาอยู่ณภูมิดังกล่าวนี้ก็มิใช่เพราะเราได้รับการไถ่โทษบาป (redeem) โดยความกรุณาของผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่เราได้มาอยู่ณที่นี้ก็เพราะเหตุว่าในระหว่างที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ก็ดี หรือว่าโดยการอบรมจิตของเราเองในระยะหลังจากนั้นก็ดี เราได้ทำตนให้เหมาะสมที่จะเข้ามาอยู่ที่นี่แล้วด้วยความพากเพียรของเราเอง เรามาอยู่ที่นี่ได้ก็เพราะว่าไม่มีใครสามารถจะกีดกันไม่ให้เรามาอยู่ณที่นี่ได้นั่นเอง เมื่อเรามีสิทธิ์ดังกล่าวแล้วก็ไม่มีใครสามารถจะคัดค้านสิทธินั้นได้ และแม้ต่อให้ใครสามารถจะคัดค้านได้ เขาก็จะไม่คัดค้านเลย

พวกเราในโลกทิพย์เป็นจำนวนมากถือว่า การจากโลกมนุษย์เข้ามาอยู่ในโลกทิพย์นั้น เท่ากับเป็นการเกิดครั้งที่สองฉะนั้น ดังนั้น จึงมีการฉลองวันเกิดครั้งที่สองนี้กันอย่างร่าเริง ยิ่งกว่าการเกิดครั้งแรกในโลกมนุษย์เสียอีก

การท่องเที่ยวของกายทิพย์ ในระหว่างที่กายเนื้อหลับ

ในตอนที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า กายทิพย์ได้ออกจากกายเนื้อ ในระหว่างที่กายเนื้อหยั่งลงสู่ความหลับ และสามารถท่องเที่ยวไปในสถานที่บางแห่งในโลกทิพย์ได้นั้น อันที่จริงก็มิได้หมายความว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นได้ทุกรายไป เพราะทั้งนี้ย่อมสุดแล้วแต่ความเหมาะสมของแต่ละบุคคลเป็นราย ๆ ไป แต่ในคราวใดที่กายทิพย์ไม่ได้ออกท่องเที่ยวไปไกลจากกายเนื้อ ในคราวนั้นกายทิพย์จะวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ กับกายเนื้อนั้นเอง จนกว่าจะถึงเวลาที่กายเนื้อตื่นจากความหลับใหม่ แต่ในบางรายความต้องการที่จะไปสู่สถานที่แห่งอื่นในระหว่างหลับมีมากเหลือเกิน ซึ่งทั้งนี้ย่อมสุดแล้วแต่รสนิยมของแต่ละบุคคลและสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

อันที่จริง การเดินทางไปเยี่ยมเยียนโลกทิพย์นั้นโดยมากมักจะมีความประสงค์อันสำคัญอย่างอื่นเป็นเครื่อง

ประกอบอยู่ด้วย และในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวโดยวิธีดังกล่าวมานี้ ก็มีประโยชน์ที่จะพึงได้รับอยู่หลายประการด้วยกัน

บุคคลที่สามารถเดินทางท่องเที่ยวไปในโลกทิพย์ด้วยวิธีดังกล่าวมานี้ เป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องโลกทิพย์ดีพอ และต้องการจะเพิ่มพูนความรู้ของตนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ในระหว่างการเดินทางในขณะหลับนั้น เขาจะได้พบญาติและมิตรสหายเก่า ๆ ที่ได้จากมาสู่โลกทิพย์ก่อนเขา และก็จะได้สนทนากัน ได้ผูกมิตรและมีความสนิทสนมกันใหม่เหมือนดังเดิม แต่อันที่จริง ควรจะกล่าวว่าความสัมพันธ์ใน ฐานะญาติและมิตรเช่นนั้น ได้รับการสืบต่อไปจากเดิมมากกว่า เพราะตราบใดที่ทั้งสองฝ่ายยังระลึกถึงกันและกันอยู่แล้วความสัมพันธ์จะไม่มีวันขาดสะบั้นลงได้เลย และในระหว่างที่ได้มีการพบปะกันนี้เอง บุคคลผู้ยังอยู่ในโลกมนุษย์ก็จะได้ รับคำแนะนำที่มีประโยชน์นานาประการจากวิญญาณของท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ซึ่งย่อมจะเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ไกลกว่าและลึกซึ้งกว่ามนุษย์สามัญ

ท่านคงจะเคยได้ยินบุคคลบางคน เมื่อเกิดปัญหายุ่งยากในบางประการซึ่งเขาหาทางแก้ไม่ได้ ก็มักจะกล่าวว่า "เห็นจะต้องนอนหลับคิดเสียหน่อย" (Sleep on the problem) และโดยมาก เมื่อเขาตื่นขึ้นในเวลาเช้า เขาก็มักจะได้ทางแก้ปัญหานั้นดีขึ้นกว่าเดิม ในกรณีดังกล่าวนี้ ส่วนมากเป็นเพราะบุคคลเหล่านั้นได้ปรึกษาหารือกับท่านผู้สามารถในทางนั้น ๆ ในระหว่างที่ตนหลับอยู่นั่นเอง แต่ทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นทุกรายไป เพราะบางรายก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น (หรือไม่สามารถทำเช่นนั้น) ได้ในระหว่างหลับ

มีบุคคลเป็นจำนวนหลายร้อย ที่สามารถติดต่อกับพวกเราในโลกทิพย์ได้ในระหว่างที่เขาหลับ เขาได้มาเยี่ยมพวกเราณที่นี่ และด้วยอาศัยความรู้ความสามารถของเขาเหล่านั้นเอง ทำให้เขาได้เป็นผู้ช่วยเหลืออย่างดีของเรานานาประการ เขาได้เป็นสมาชิกชั่วคราวในสังคมของเรา ได้เข้าร่วมบันเทิงสนุกสนานกับพวกเรา และได้เข้าร่วมดำเนินการบางอย่างกับพวกเราด้วย และด้วยวิธีเช่นนั้น เขาก็ได้ อบรมจิตของเขาให้สูงส่งและประณีตขึ้นโดยลำดับ

นับว่า เขาเป็นผู้ที่ได้เตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้าแล้วเป็นอันดี สำหรับดินแดน ซึ่งวันหนึ่งเขาก็จะต้องได้มาเสวยสุขอยู่อย่างถาวรตลอดไป

ท่านลองนึกดูก็ได้ว่า พวกเราจะมีความปีติยินดีสักปานใด ในเมื่อบุคคลผู้เป็นที่รักใคร่ชอบพอของเรา และได้เคยมาเยี่ยมเยียน และร่วมงานกับเราเป็นครั้งคราวนั้น บัดนี้จะได้มาอยู่กับเราเป็นประจำ โดยจะไม่ต้องจากกันกลับไปกลับมาอีกต่อไป ความรู้ความเข้าใจในเรื่องโลกหน้าที่เขาได้รับและสะสมไว้นับเป็นเวลาปี ๆ ในระหว่างที่ยังหลับอยู่นั้น อาจจะไม่ปรากฏแจ่มชัด (ในจิตสำนึกของเขาเอง) ในขณะที่เขายังตื่นอยู่ก็ตาม แต่นับตั้งแต่เมื่อเขาได้ละทิ้งกายเนื้อมาแล้ว มันจะปรากฏเด่นชัดและเป็นประสพการณ์ที่จะอำนวยประโยชน์ให้แก่เขาเป็นอย่างยิ่ง ความรู้ความเข้าใจดังกล่าวมาจะทำให้เขารู้สึกว่า เขาได้มีชีวิตสืบต่อมาจากโลกมนุษย์โดยไม่ได้ขาดตอนเลย ซึ่งจะเป็นการดีกว่าที่เขาจะต้องมาได้รับคำแนะนำพร่ำสอนกัน เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้อีก

บุคคลที่เฝ้าแต่เศร้าโศกถึงญาติมิตรอันเป็นที่รักซึ่งได้ "ตาย" จากกันมานั้น ควรจะเบาใจได้แล้ว ในเมื่อทราบความจริงว่าเขาสามารถไปมาหาสู่กันได้เป็นครั้งคราวเหมือนกันในระหว่างหลับ มีบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยที่ได้ประสบความทุกข์อันเกิดจากความพลัดพรากกันดังกล่าว เมื่อได้นอนหลับไปพักหนึ่งแล้ว พอตื่นขึ้นในวันต่อมา เขาก็รู้สึกได้รับความโล่งใจ และรู้สึกว่าความทุกข์หรือความอาลัยที่มีอยู่แต่เดิมนั้น บันเทาลงไปได้อย่างประหลาด และโดยที่ตนเองก็คิดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ด้วยประการใด นี่แหละเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า การติดต่อกันระหว่างผู้มีความผูกพันธ์ทางใจในโลกมนุษย์ฝ่ายหนึ่ง และในโลกทิพย์อีกฝ่ายหนึ่งนั้น สามารถกระทำได้จริงๆ (เป็นบางครั้ง)

แต่ความรู้สึกโล่งใจดังกล่าวมาแล้วนั้น ก็เป็นเพียงเปรียบเสมือนผลพลอยได้อย่างหนึ่งเท่านั้น เมื่อเทียบกับความรู้ที่จะได้รับในขั้นต่อไปเกี่ยวกับโลกทิพย์ เพราะเมื่อบุคคลเกิดความรู้สึกแน่ใจว่า ผู้ที่เป็นที่รักของเขาซึ่งได้จากไปแล้วนั้น หาได้จากไปเลยไม่ ก็ย่อมจะ

ได้รับความอุ่นใจว่าวันหนึ่งเขาจะต้องได้พบกันใหม่ และความเศร้าโศกอาลัยก็ย่อมจะบันเทาลงได้ด้วยอำนาจแห่งความหวังดังกล่าวแล้ว แต่ประโยชน์อันยิ่งใหญ่กว่านั้นจะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง ก็ต่อเมื่อทั้งสองฝ่ายได้ติดต่อกันได้เองโดยตรง และจากนั้น เขาก็จะได้ตระหนักถึงความจริงได้ว่า ความตายมิใช่เป็นความสิ้นสุดของชีวิตแต่อย่างใดเลย

ความเศร้าโศกโดยมากมาจาก ความเห็นแก่ตัวหรือเป็นเพียงมายา

พวกเราชาวโลกทิพย์ไม่นิยมการแสดงความเศร้าโศก ไม่ว่าจะในกรณีใดหรือเพียงใด อันที่จริงความเศร้าโศกที่เกิดจากน้ำใสใจจริงนั้น ก็เป็นอารมณ์ของจิตใจมนุษย์ธรรมดาสามัญ ซึ่งทุกคนจะต้องมีบ้างไม่มากก็น้อย แต่ในบางกรณีก็มักมีการแสดงความเศร้าโศกเสียใจกันเกินกว่าเหตุ คือการแสดงความเศร้าโศกที่แสดงออกมานั้นมีมากกว่าความรู้สึกจริงที่อยู่ภายในจิตใจ ในกรณีดังกล่าวนี้

พวกเราผู้อยู่ในโลกทิพย์นี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ความเศร้าโศกอาลัยเหล่านั้นเป็นมายาเพื่อหลอกลวงคนอื่น หรือว่าออกมาจากน้ำใสใจจริง กล่าวโดยทั่วไปแล้ว การแสดงความเศร้าโศกนั้น ส่วนมากที่เดียวเป็นเรื่องของการเห็นแก่ตัว เพราะโดยมากเมื่อบุคคลเศร้าโศกถึงผู้ที่ตายไปแล้วนั้น เขาไม่ได้เศร้าโศกเพื่อเห็นแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วอย่างแท้จริง แต่เขาเศร้าโศกเพราะสงสารตัวเอง (เช่นอาจจะไม่มีใครเลี้ยงดู หรือไม่มีใครอยู่เป็นเพื่อนเป็นต้น) เสียมากกว่า อันที่จริงแล้วเขาเหล่านั้นควรจะมีความสบายใจ และรู้สึกเป็นสุขไปด้วยกับวิญญาณที่จากไปแล้ว ผู้ซึ่งได้เข้าถึงโลกทิพย์อันเป็นสถานที่เขาจะได้มีชีวิตที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และมีความสุขมากขึ้นกว่าเดิม อย่างไรก็ตาม ที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้ก็หมายถึงวิญญาณที่ได้ไปสู่สุคติภูมิเท่านั้น ส่วนวิญญาณที่ต้องไปสู่อบายภูมินั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งจะยังไม่กล่าวถึงในที่นี้

แต่แม้ว่าใน บางครั้งความ เศร้าโศกและอาลัยนั้นเกิดจากความ ผูกพันทางใจระหว่า งกันและกัน อย่างแท้จริงก็ตาม บุคคลผู้อยู่ข้างหลังก็ควรจะพยายามหักใจไว้บ้างเท่าที่

จะทำได้ เพราะมิฉะนั้นวิญญาณที่เพิ่งผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ๆ นี้ จะรู้สึกถึงแรงดึงแห่งกระแสความคิดดังกล่าวอย่างรุนแรง ทำให้เขาต้องพะวักพะวนและลำบากใจโดยไม่จำเป็น ดังนั้นหากจะมีการคิดถึงผู้ที่จากไปแล้วบ้าง ก็ควรจะให้เป็นไปในด้านที่ดีกว่านั้น คือเป็นการส่งกระแสแห่งความเมตตากรุณาไปยังผู้ที่จากไปแล้ว เพื่อว่าจะได้เป็นผลดีแก่กันทั้งสองฝ่าย

ญาติมิตรไม่ควรใช้กำลังจิต หน่วงเหนี่ยวผู้ตายไว้

กระแสความคิดในทางที่ผิดจะเป็นเสมือนกำลังดูดของแม่เหล็ก คือคอยดึงวิญญาณให้ถอยกลับจากกระบวนการแห่งธรรมชาติ ในขณะที่วิญญาณนั้นกำลังจะออกจากร่าง และดังนั้น จะเป็นเครื่องกีดกันไม่ให้เขาเข้าถึงภูมิอันสมควรแก่เขาในโลกทิพย์ได้โดยสะดวก อันที่จริง ถ้าจะกล่าวกันอย่างไม่เกรงใจในเรื่องเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็

คิดว่า หากเป็นไปได้ ก็ควรจะหาทางทำให้ญาติหรือมิตรที่ยังมีความอาลัยรักผู้ตายอยู่นั้น หมดความรู้สึกไปสักสองสามวัน พร้อม ๆ กันกับที่วิญญาณของผู้ตายจะออกจากร่าง ก็จะเป็นการดีไม่น้อยทีเดียว เพราะว่าเขาเหล่านั้น จะได้ไม่มีทางส่งกระแสแห่งความคิดถึงและความอาลัยมาคอยดึงวิญญาณของผู้ตายอยู่ และถ้าเป็นไปได้เช่นนี้ วิญญาณของผู้นั้นคงจะได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ด้วยวิธีการอันเป็นธรรมชาติจริง ๆ

การติดในกายเนื้อ ซึ่งเป็นนิสัยของบุคคลส่วนมากนั้น ก็จะบรรเทาไปได้ไม่น้อยทีเดียว หากเขาเหล่านั้นได้ตระหนักถึงความจริงดังกล่าวมาแล้วว่า กายเนื้อของเรานั้น อันที่จริงก็เป็นเพียงพาหนะหรือเครื่องอาศัยเพียงชั่วคราว สำหรับส่งให้เราเดินทางต่อเข้ามาสู่โลกทิพย์เท่านั้นเอง แต่สำหรับบุคคลผู้ที่เข้าใจในความจริงดังกล่าวนี้ดีพอก็จะไม่ประเมินราคาของกายเนื้อให้สูงเกินไป เขารู้ดีว่าวันหนึ่งยานพาหนะหรือเครื่องอาศัยอันได้แก่กายเนื้อนั้นจะต้องหมดสมรรถภาพ คือจะอาศัยใช้สอยเป็นยานพาหนะ หรือเป็นเครื่องมือไม่ได้อีกต่อไป ดังนั้น เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ

เขาก็จะไม่มีความอาลัยในสิ่งที่หมดสมรรถภาพแล้วเช่นนั้น ทุกคนก็จะต้องผ่านสภาวะเช่นนี้เหมือนกันในวันหนึ่ง ดังนั้นก็ไม่มีประโยชน์อย่างไร ที่จะมัวหลงไปยึดถือไว้ว่าเป็นเรา หรือว่าเป็นของของเรา เขาย่อมยินดีที่จะปล่อยมันให้เป็นไปตามทางของมัน ในเมื่อหมดหนทางที่จะช่วยรักษาให้มีสมรรถภาพได้อีกต่อไปแล้ว และกายเนื้อซึ่งถูกทอดทิ้งไว้เบื้องหลังแล้วนั้น ก็ไม่ควรจะเป็นเครื่องหมายของความอัปมงคล หรือความศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างใด

ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอยกข้ออุปมาให้ท่านเห็นจริงสักเรื่องหนึ่ง คือในโลกมนุษย์นั้น สมมติว่า ท่านมีเสื้อตัวหนึ่ง ซึ่งท่านสวมใส่เสียจนกระทั่งเก่าขาดปุปะ และคร่ำคร่าเต็มทน จนกระทั่งใช้สวมใส่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ท่านก็คงจะต้องลุทิ้งไปโดยไม่ต้องพะวงอาลัย หรือให้เกียรติและนับถือเสื้อตัวนั้นแต่อย่างใด มิใช่หรือ? เสื้อตัวนั้นได้รับใช้เราจนหมดอายุของมันแล้ว ก็ควรจะให้เลิกแล้วกันไป ในเมื่อต่อจากนั้นเราก็อาจจะหาเสื้อตัวใหม่ที่มีคุณภาพดีกว่ามาสวมใส่ต่อไปได้ ในทำนองเดียวกัน ในโลกทิพย์นี้ เราก็ได้มีเครื่องแต่งกาย คือร่างกายใหม่ที่สะอาด

สวยสดงดงาม และมีคุณภาพคงทนถาวรยิ่งกว่าเสื้อ (คือร่างกาย)เดิมของเราอย่างเทียบกันไม่ได้ มันเป็นเสื้อที่สมบูรณ์และเหมาะสมแก่เราอย่างที่สุด เท่าที่เราจะพึงตั้งใจให้มันเป็นได้ทุกวิถีทาง และเสื้อ(คือร่างกาย)ใหม่นี้ เราก็ได้สร้างมันขึ้นมาด้วยกรรมของเราเอง ซึ่งเป็นเสมือนวัตถุที่ไม่มีวันเสื่อมโทรมหรือสูญสลายไปได้เลย คุณภาพของเสื้อ(คือร่างกาย)ตัวใหม่นี้ก็ดี ตลอดจนถึงสิ่งแวดล้อมคือโลกที่เราอยู่ใหม่นี้ก็ดี เป็นสิ่งที่วิเศษเลอเลิศกว่าของเก่าอย่างชนิดที่จะหาคำพูดใด ๆ มาบรรยายให้เห็นจริงไม่ได้เลย

ขนบธรรมเนียมประเพณีเก่า ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณนั้น ส่วนมากนอกจากจะหาประโยชน์อย่างใดไม่ได้เลยแล้ว ยังก่อให้เกิดโทษเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย เพราะส่วนมากมักมีแต่เรื่องและอารมณ์ที่ทำให้เกิดความเศร้าโศกบ้าง ทำให้เกิดสิ่งที่เป็นอัปมงคลบ้าง ดังนั้น ถ้าจะให้เป็นการเกิดประโยชน์อย่างแท้จริงแล้ว ขนบธรรมเนียมและประเพณีดังกล่าวส่วนใหญ่ควรจะต้องเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกไปเสียเลย

หลังจากการแตก ทำลายแห่งกาย เน่อแล้ว ตาม ปกติกายทิพย์จะต้องใช้เวลาประมาณ ๒--๓ วัน ตามเวลา โลกมนุษย์ จึงจะสามารถแยกออกจากกายเน่อได้โดย เด็ดขาด และในระหว่างนี้ กระแสจิตของผู้ที่อยู่ใน โลกมนุษย์จะ เป็นอุปสรรค ก่อให้เกิดแรง ดึงอย่างมาก แก่วิญญาณของผู้ดับไป ในกรณีเช่นนี้แทนที่วิญญาณ ของผู้นั้นจะจากโลกนี้ไปโดยสะดวก ก็กลับจะต้องมาวน-เวียนคอยห่วงอาลัย และทน ทุกข์ทร มานอยู่ใน บริเวณที่ทำ ศพนั่นเอง วิญญาณของผู้นั้นจะเพิ่มความเศร้าโศกยิ่งขึ้น ในเมื่อได้ประสบพบเห็นทั้งพิธ ศพที่เขาทำให้แก่ตน และ ต้องถูกดึงให้ถอย กลับเพราะกระแส จิตแห่งความ อาลัยและ เศร้าโศกของผู้อยู่เบื้องหลังเหล่านั้น ตลอดเวลาเหล่านี้ เขาจะรู้สึกว่าน้ำหนักกดอยู่ที่ ดวงจิตของเขา อยู่ตลอดเวลา และถ้าเขายังไม่รู้ว่าตนได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ก็ จะได้รับความทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้นอีกเป็นสองเท่า เมื่อ เขาพยายามพูดกับญาติมิตรของเขา โดยที่อีกฝ่ายหนึ่ง ก็ไม่สามารถที่จะได้ยินได้เช่นนี้ ความทุกข์ทรมานดัง-กล่าวก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นอีกเป็นสามเท่า นี่แหละท่านผู้อ่าน

จะมองเห็นหรือยังว่า การมีความรู้ในเรื่องเช่นนี้ไว้ล่วงหน้า แม้เล็กน้อยนั้นมีประโยชน์อย่างยิ่งเพียงใด

ถ้าจะพูดกันในแง่ของพวกเรา ชาวโลกทิพย์แล้ว เราก็คิดว่า ถ้าเป็นไปได้ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดถึงแก่ความตายลง ก็ไม่ควรที่จะให้มีญาติพี่น้องหรือมิตรสหายมาชุมนุมกันเพื่อแสดงความเศร้าโศก หรือเพื่อทำพิธีเกี่ยวแก่ศพอย่างหนึ่งอย่างใดเลยทีเดียว วิธีที่ดีที่สุด ก็คือ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของสัปเหร่อเขาจัดการกับซากของกายเนื้อนั้นไปตามวิธีที่คิดว่าสมควรตามหลักสุขวิทยาอนามัยนั่นแหละจะดีกว่า ถ้าหากว่าบางรายยังมีความอาลัยในพิธีทางศาสนาอยู่ จะขอทำบ้างตามธรรมเนียมเพื่อให้เป็นเครื่องอบอุ่นใจ ก็ควรให้เป็นไปอย่างตรงไปตรงมา อย่าให้มีลัทธิความเห็นแปลกปลอมเข้ามาทำให้เสียเจตนารมณ์ (เช่นพิธีทางไสยศาสตร์ต่าง ๆ และพิธีสักแต่ว่าทำไปโดยไม่มีความหมาย) อันเดิมไป ข้อสำคัญ ก็คืออย่าให้มีการ สวดมนต์ภาวนา กันเป็นอันขาด เพื่อจะขอพรพระผู้เป็นเจ้าให้วิญญาณที่จากไปนั้นได้พักผ่อนอยู่ชั่วอนันตกาล (Eternal rest) เพราะพวกเราชาวโลกทิพย์ทุกคนอดเสียวใจไม่ได้เลย เมื่อคิดถึงว่าหาก

คำสวดมนต์วิงวอนดังกล่าวมาแล้วนั้น เกิดเป็นความจริงขึ้นมา พวกเราคงไม่ทราบว่าจะมีสภาวะเป็นเช่นไรกันแน่ ความคิดที่ว่า ไม่ต้องมีการทำอะไรกันเลยนอกจากพักผ่อนกันไปตลอดกาลนานนั้น เป็นเรื่องที่น่าสยดสยองอย่างยิ่ง ในเมื่อเปรียบเทียบกับสภาวะแวดล้อมอันเต็มไปด้วยความสุขสำราญ และการทำงานอย่างแข็งขันที่พวกเราเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ อันที่จริงข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าหากจะมีวิธีใดวิธีหนึ่งสำหรับจะทำลายจิตใจหรือวิญญาณได้เป็นอย่างดีที่สุดแล้ว ก็เห็นจะเป็นการ "พักผ่อนกันตลอดกาล" โดยไม่ต้องทำอะไรเลยนี่เอง

หากญาติพี่น้องของผู้ตาย ปรารถนาจะสวดมนต์วิงวอนบ้างก็ย่อมจะทำได้ แต่ขออย่าให้เป็นเรื่องของการโศกเศร้าหรือขับไล่ความอัปมงคลออกไปเลย จิตใจของบุคคลเหล่านั้นควรจะได้รับการอบรมให้มีภูมิธรรมสูงขึ้น ไม่ใช่ให้ต่ำลง และควรให้มีความรู้แจ้งยิ่งขึ้น มิใช่ให้เป็นไปด้วยความโง่เขลามากขึ้น เพราะฉะนั้น การสวดมนต์อ้อนวอนควรจะให้เป็นเรื่องสั้น ๆ ย่อ ๆ และตรงกับจุดหมายที่ต้องการ อย่าให้เยิ่นเย้อยืดยาด วิญญาณ

ของผู้ที่จากไปนั้นไม่ได้ ถูกบังคับให้ไป เข้าแถวรอการพิพากษาโทษจากผู้พิพากษาที่หาความกรุณาไม่ได้ ซึ่งจะต้องลงโทษวิญญาณอย่างหนัก หากพวกเราไม่ช่วยสวดมนต์วิงวอน ข้าพเจ้าขอยืนยันจากประสพการณ์ของตนเองว่าไม่มีเหตุการณ์ดังกล่าวนั้นเลย

ดังนั้นขอให้คำสวดมนต์วิงวอนดังกล่าวนั้นมุ่งตรงไปที่พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นบิดาแห่งเราทั้งหลาย เพื่อขอให้ทรงกรุณาต่อวิญญาณที่กำลังจะผ่านเข้าสู่โลกทิพย์ และขอให้ช่วยเพิ่มพลังให้แก่ผู้มีหน้าที่นำวิญญาณเข้าสู่โลกทิพย์อีกด้วย อันที่จริงเราเองก็ต้องการความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้าเบื้องบนในเรื่องเช่นนี้เหมือนกัน และโดยเฉพาะภาระกิจคือการนำวิญญาณของผู้เข้าถึงโลกทิพย์ใหม่เช่นนี้ยิ่งเป็นการจำเป็นมากขึ้น การร่ายโศลกอย่างยืดยาวและไพเราะเพราะพริ้งต่าง ๆ จะไม่มีประโยชน์แก่พวกเราหรือแก่วิญญาณของผู้ที่จากไปแล้วเลย

ดังนั้นขอให้ท่านจำไว้ด้วยว่า สิ่งที่จะเกิดผลในการนี้คือ คำสวดวิงวอนสั้น ๆ และให้ตรงเป้าหมายจริงอยู่ ผลที่เกิดขึ้นจากคำวิงวอนนั้น ชาวโลกมนุษย์มอง

ไม่เห็น แต่สำหรับพวกเราจะปรากฏให้เห็นอย่างรู้สึกได้อย่างแจ่มชัดเลยทีเดียว เพราะในฉับพลันจะปรากฏเป็นแสงสว่างอันมีพลังพุ่งลงมาช่วยเหลือ เราทำให้ภาระกิจของเราง่ายขึ้นอีกมาก อีกอย่างหนึ่ง ขอให้ท่านจงสวดวิงวอนให้วิญญาณของผู้ที่จากไปนั้น ได้ตื่นจากความหลับด้วยอำนาจแห่งความเชลา ในสภาวะของโลกทิพย์โดยเร็ว เพื่อว่าจะได้มีชีวิตอย่างผาสุกตามสมควรต่อไป เพราะจากประสพการณ์ของข้าพเจ้าเอง แสดงให้เห็นว่า รายใดที่มีการสวดอ้อนวอนอย่างแน่วแน่ สั้น ๆ และตรงเป้าหมายดังกล่าวมา ภาระกิจของเราในรายนั้น ก็ง่ายขึ้นอีกมาก อย่างเห็นได้ชัดเลยทีเดียว

อาจมีบางท่านคัดค้านว่า ในกรณีที่เกิดมีการตายขึ้นนั้นย่อมเป็นการเหลือวิสัยที่จะมิให้เกิดความเศร้าโศกขึ้นได้ และดังนั้น การที่จะให้เกิดมีการรื่นเริงบันเทิงใจขึ้นนั้น ดูออกจะเป็นเรื่องวิตถารอยู่ไม่น้อย ซึ่งนอกจากจะผิดจากความรู้สึกทั่ว ๆ ไปที่สืบเนื่องมาเป็นประเพณีแล้ว ยังเป็นการไม่เคารพต่อความรู้สึกของผู้อื่น(ที่เขากำลังเศร้าโศกกัน)อีกด้วย ข้าพเจ้าขอตอบว่า เรื่องนี้แก้ไม่ยาก

คือ ขอให้เราทั้งหลายรู้ความจริงเกี่ยวกับโลกทิพย์อย่างถ่องแท้เสียก่อนเท่านั้น ต่อจากนั้น เรื่องอื่น ๆ ก็พอจะแก้ไขได้โดยง่าย

ความเศร้าโศกเกิดจากความไม่รู้ และเกิดจากความกลัว

ขอให้ท่านพิจารณาถึงความจริงต่อไปนี้ คือในกรณีที่บุคคลเกิดความเศร้าโศกนั้น เป็นเพราะว่าบุคคลเหล่านั้นไม่รู้และคิดว่าไม่อาจจะรู้ได้อีกด้วยว่า ผู้ที่จากไปนั้นได้จากไปสู่สภาวะเช่นไร ดังนั้นเขาจึงมีความกลัวอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ ซึ่งไม่ใช่กลัวสำหรับผู้ที่จะจากไปโดยส่วนเดียว แต่เป็นการกลัวสำหรับตัวเองอีกด้วย เพราะมันทำให้เขารู้สึกแน่ใจว่า วันหนึ่งเขาก็จะต้องเป็นเช่นนั้น จากร่างที่นอนสงบอยู่เบื้องหน้าของเขานั้น ทำให้เขาได้สำนึกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่าอนาคตของเขาก็จะมาถึงจุดหมายปลายทางเช่นเดียวกันนั้น สาเหตุแห่งความทุกข์โศกหรือความหวาดกลัวของ

มนุษย์ก็อยู่ที่จุดนี้แหละเป็นส่วนมาก คือเขาเห็นแต่กายเนื้ออันหาชีวิตไม่แล้วที่ได้นอนนิ่งอยู่เบื้องหน้าเท่านั้นเอง เขาไม่ได้มีความรู้สึกลึกซึ้งต่อไปอีกถึงเรื่องของวิญญาณที่ได้ละกายเนื้อไปแล้ว หรือถึงเรื่องของโลกที่พ้นวิญญาณจะต้องเข้าถึงในกาลต่อไป เมื่อไม่รู้ก็เกิดความรู้สึกหวาดสะดุ้งและคิดไปในทางที่ไม่เป็นมงคลต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่จะทำให้ความหวาดเสียวในสภาวะเช่นนั้นเพิ่มขึ้นทุกที ความหวาด-กลัวเช่นนั้นเองที่ทำให้เกิดการนึกวาดภาพอันน่าหวาดเสียวและไม่เป็นมงคลขึ้นในจิตใจ ซึ่งทั้งหมดนี้ก็ออกมาจากอารมณ์ของตนเองนั่นเอง

เป็นเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่งว่า ความตายได้เป็นของคู่กันมากับความเกิดตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่แม้กระนั้น มนุษย์ส่วนมากก็ไม่ค่อยจะยินดีแสวงหาความรู้เกี่ยวกับความตาย หรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขาหลังจากที่เขาได้ตายไปแล้วนั้นเลย โดยมากก็พูดกันเป็นทำนองว่า ทำอย่างไร ๆ ก็ไม่มีหนทางจะรู้ได้ แม้ว่าอยากจะรู้ก็ตาม บางจำพวกก็เลยยินดีที่จะปล่อยตัวให้จมอยู่ในความเขลาเช่นนั้นตลอดไป จนกระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิต ซึ่งก็

หมายความว่า เขาได้ตายไปพร้อมกับความเขลา เหมือนเมื่อตอนที่เขาได้เกิดมานั่นเอง สำหรับบุคคลทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนี้ เรื่องของความตายและโลกหน้าจะเป็นเสมือนฝันร้ายที่คอยคุกคามจิตใจของเขาอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากบุคคลเหล่านี้ได้มีโอกาสรู้สภาวะแห่งความจริงดังกล่าวมาบ้างตามสมควรแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์ในทางจิตใจแก่เขาเองไม่น้อยทีเดียว

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความกลัวมาก ก็คือความคิดที่ว่า ในตอนที่ร่างกายจะถึงแก่ความตายนั้นจะต้องมีความเจ็บปวด และทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเกิดขึ้น ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนี้ คนส่วนมากเกิดความกลัว ก็เพราะไม่รู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ การศึกษาให้รู้ความจริงนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่าการมีแต่ศรัทธาอย่างเดียว เพราะแม้ศรัทธาจะเป็นคุณธรรมที่สำคัญประการหนึ่งก็ตาม แต่ปัญญาก็เป็นปัจจัยที่จะขาดเสียมิได้เพื่อมิให้ผู้มีศรัทธาอย่างเดียวต้องหลงทาง (Great faith may go a long way, but faith cannot take the place of

facts) ดังนั้นเมื่อเราคิดว่า วิญญาณที่กำลังละกายเนื้อเพื่อเข้าสู่โลกทิพย์นั้นเป็นเสมือนการเดินทางอย่างหนึ่งแล้ว เราทั้งหลายที่ไปคอยส่งวิญญาณนั้น ก็ควรไปส่งด้วยความรู้สึกที่จะให้ผู้นั้นได้เดินทางไปด้วยความสวัสดี ไม่ใช่ไปส่งเขาด้วยการแสดงความเศร้าโศกคร่ำครวญ ซึ่งการทำเช่นนั้นเองจะเป็นสิ่งอัปมงคลอย่างแท้จริงทีเดียว

อีกอย่างหนึ่งการที่บุคคลไปที่บ้าช้าบ่อย ๆ นั้นก็เป็นการไม่ดีเหมือนกัน เพราะเมื่อบุคคลผู้นั้นเผ้าแต่คร่ำครวญถึงผู้ที่เป็นที่รัก ซึ่งหาชีวิตไม่แล้ว ซึ่งร่างของเขาถูกฝังอยู่ใต้ดินห่างจากตนเพียงชั่วระยะไม่กี่ศอกนั้น โอปปาติกะที่กลับมาสู่โลกมนุษย์ ก็จะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะปลอบประโลมใจของผู้ที่อยู่เบื้องหลังให้สร่างโศก แต่แล้วก็จะต้องได้รับความทรมานใจอย่างแสนสาหัส ในเมื่อปรากฏว่าเสียงที่เขาพูดออกไปนั้น อีกฝ่ายหนึ่งมิได้ยินเลย โดยนัยนี้ กระแสจิตที่เต็มไปด้วยความเศร้าและอาลัยจะวกกลับมาในระหว่างบุคคลทั้งสองฝ่าย เป็นการเพิ่มความทุกข์ทรมานให้แก่กันและกันอย่างร้ายกาจ อันที่จริงพวกเราก็มิได้ปรารถนาจะให้เกิดความทุกข์ทรมานเช่นนั้นแก่มนุษย์

เลย และเราก็ได้พยายามที่จะตักเตือน หรือห้ามปรามเขาอย่างสุดความสามารถ แต่เนื่องจากเรามีความสามารถอยู่ในขอบเขตจำกัด เมื่อฝ่ายหนึ่งยังดึงดันไม่ยอมรับรู้ความปรารถนาดีของเรา เราก็จำเป็นต้องปล่อยเขาไว้ตามยถากรรม จนกว่าเขาจะได้รู้สำนึกตนเองในภายหลัง

แต่สำหรับบุคคลที่ยอมเชื่อฟังเหตุผลของเรา ก็จะได้รับความโล่งใจ และไม่ต้องประสบความทุกข์ร้อนโดยไม่จำเป็น หากจะพูดกันในทัศนะของพวกเราชาวโลกทิพย์อย่างแท้จริงแล้ว เราก็คิดว่า หากเป็นไปได้ ในโลกมนุษย์นั้นไม่ควรมีป่าช้า หรือพิธีกรรมหรือสถานที่อันชวนให้บุคคลนึกถึงความตายในด้านที่ไม่เป็นคงคลนั้นเลย เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลผู้เขลาต่อความจริงต้องได้รับความทุกข์ทรมานทางใจโดยไม่จำเป็น และนอกจากนั้น ยังทำให้ภาระกิจของพวกเรายากลำบากขึ้นอีกหลายเท่า โดยเฉพาะในเรื่องดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าใคร่ที่จะกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า ชาวโลกมนุษย์โดยมากตีราคาสติปัญญาของตนเองสูงเกินความจริง ข้าพเจ้าไม่อาจพิสูจน์ให้ท่านเห็นความจริงข้อนี้ได้ในบัดนี้ นอกจากว่าท่านจะต้องมา

เป็นชาวโลกทิพย์เช่นเดียวกับข้าพเจ้าเสียก่อน เพราะในโลกทิพย์นี้ เราจะเห็นได้อย่างชัดแจ้งเหลือเกินว่า มนุษย์ส่วนมากเป็นผู้เขลาต่อความจริงในโลกทิพย์เพียงใด บ่อยครั้งพวกเราเองก็แทบไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น

อย่างไรก็ตาม เท่าที่กล่าวมาตั้งแต่ต้นนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้หมายความว่า พวกเราชาวโลกทิพย์จะเป็นผู้ที่ทำอะไรไม่ผิดเสียเลย และมีความรอบรู้ไปหมดทุกอย่าง อันที่จริงมิใช่เช่นนั้น แต่ที่ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจแทนชาวโลกมนุษย์ส่วนมาก ก็คือ ทั้ง ๆ ที่เขามีโอกาสที่จะเรียนรู้ความจริงเรื่องของโลกทิพย์ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ แต่ส่วนมากก็กลับไม่สนใจใยดี เพราะคิดเอาเองว่าตนรู้ดีแล้ว แต่เมื่อเขาผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ และได้ระลึกย้อนหลังไปเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ เขาก็จะรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้ปล่อยโอกาสอันดีให้ล่วงเลยไปอย่างน่าเสียดาย และในบรรดาความทุกข์ทางใจทั้งหลายนั้น ความเดือดร้อนใจหรือวิปฏิสาร (Remorse) นั้นเป็นสิ่งที่รุนแรงและทรมานเหลือเกิน

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้นว่า พวกเรา

ชาวโลกทิพย์ทั้งหลายก็มิใช่ว่าจะรอบรู้ไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง หรือว่าไม่เคยทำอะไรผิดเลย แต่พวกเรามีข้อได้เปรียบอยู่ประการหนึ่ง คือว่า เราอยู่ในสภาวะที่สามารถจะแลเห็นความจริงได้ลึกซึ้งกว่า และไกลกว่าพวกท่านที่อยู่ในโลกมนุษย์ไม่มากก็น้อย ดังนั้น เมื่อเราเห็นว่าผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์กำลังจะทำผิด ซึ่งจะเป็นผลร้ายแก่เขาเองในภายหลัง ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่เรามีความกระหายเป็นอย่างยิ่ง ที่จะตักเตือนให้เห็นความผิดและชี้ช่องทางที่ถูกให้ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้ไม่ต้องรับผลร้ายที่เขานึกไม่ถึง แต่นั่นแหละเป็นที่น่าเสียใจว่า ส่วนมากมนุษย์ทั้งหลายก็ทำหูทวนลม ไม่ยอมฟังหรือเชื่อตามคำแนะนำของเรา และก็ขืนกระทำไปในทางที่ผิดจนได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็ต้องได้รับผลร้ายจากกรรมที่เขาก่อไว้เอง อย่างไม่มีใครสามารถช่วยได้เลย

อันที่จริงกระบวนการแห่งธรรมชาติที่เราเรียกว่าความตายนั้น ย่อมจะเป็นเรื่องของแต่ละคน และอย่างน้อยชั่วระยะหนึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่ทุกคนจะต้องผ่านเองโดยไม่มีใครสามารถช่วย (ตายแทน)ได้ก็ตาม แต่ระยะหรือ

ขอบเขตที่พวกเราสามารถจะช่วยได้ก็มีอยู่เหมือนกัน และเมื่อถึงระยะหรือขอบเขตนั้น พวกเราก็พร้อมเสมอไม่เคยล่าช้าในการให้ความช่วยเหลือเลย ระยะเวลาดังกล่าวนี้ได้แก่หลังจากที่สายใยแห่งชีวิต ซึ่งเชื่อมโยงกายทิพย์กับกายเนื้อให้ติดอยู่ด้วยกันนั้นได้ขาดสะบั้นลงแล้ว การขาดของสายใยดังกล่าวมานั้น ก็เป็นไปโดยกระบวนการของธรรมชาติอย่างแท้จริง ทำนองเดียวกันกับใบไม้ร่วงจากกิ่งของต้นไม้ฉะนั้น และระยะเวลาหลังจากนี้เองที่เราสามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างเต็มที่ แต่อย่างไรก็ตาม การให้ความช่วยเหลือของพวกเราก็เป็นการเสนอให้ (offer) เท่านั้น คือหมายความว่าพวกเราไม่ยัดเยียดให้การช่วยเหลือแก่ผู้ใดโดยผู้นั้นได้รับไม่ต้องการ แต่จากประสพการณ์ที่ข้าพเจ้าได้รับมาตั้งแต่ต้นก็แสดงว่า ไม่มีผู้ใดเลยที่จะปฏิเสธการเสนอให้ความช่วยเหลือของพวกเรา ตรงกันข้าม รู้สึกว่าทุกคนก็ยินดีจะ มอบตนเองให้อยู่ใน ความรับผิดชอบของเราด้วยความเต็มใจ

จากการที่เราทั้งสาม คือ เอ็ดวิน รูธ และข้าพเจ้าได้มี ภาระกิจใน การ นำ วิญญาณ ของผู้ มา ถึงโลก ทิพย์

ใหม่ ๆ เช่นนี้ จึงทำให้เราได้มิตรสหายใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็นจำนวนมาก หลายต่อหลายท่านเหล่านั้นได้ลืมตาขึ้นเห็น พวกเรา คนใดคนหนึ่งเป็น คนแรกในโลกทิพย์หลังจากที่เขาได้หลับตา เป็นครั้งสุด ท้าย ในโลก มนุษย์แล้วเขา ทั้ง หลาย เหล่านี้ จะถือว่า เราเป็น มิตร แท้ใน ยามยาก เพราะในขณะ นั้นเป็นเวลาที่ เขากำลัง ต้องการ ผู้ช่วย เหลือและผู้ประคับประคองเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นแม้ภาระกิจของเรา บาง ครั้งอาจจะ ค่อนข้าง ลำบากและ เหน็ด เหนื่อยอยู่ บ้างก็ตาม แต่สายตาของพวกเขาเหล่านั้นที่มองดูพวกเราเพื่อขอให้เราเป็นที่พึ่งของเขาก็ดี และที่เขาได้มองดูพวกเราด้วยความขอบคุณในคำอธิบายต่าง ๆ ของเราก็ดี ล้วนเป็นผลตอบแทนในความยากลำบากในความเหน็ดเหนื่อยของพวกเราอย่างคุ้มค่าที่เดียว เราทราบดีว่าความรู้สึกขอบคุณดังกล่าวนั้นออกมาจากน้ำใสใจจริงอย่างลึกซึ้ง

เท่าที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงเฉพาะผู้ที่จากโลกมนุษย์มาสู่สุคติภูมิของโลกทิพย์เท่านั้น แต่อันที่จริงเราก็คอย เสนอให้ความ ช่วย เหลือแก่ผู้ที่ ต้องไป สู่ทุคติหรืออบายภูมิเช่นเดียวกัน เพราะหน้าที่ของเราคือการคอยให้

ความช่วยเหลือแก่ทุก ๆ คนที่ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้โดยไม่เลือกหน้า เป็นแต่ว่าในบางครั้งแม้เราใคร่ที่จะให้ความช่วยเหลือสักปานใด ก็ยังไม่สามารถจะกระทำตามที่หวังได้ เพราะสภาพแห่งจิตใจของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมเบิดรับความช่วยเหลือของเราเสียเลย ในกรณีเช่นนี้ก็เป็นอันว่าหมดหนทางช่วยเหลือ และเราก็จำต้องทนมองดูผู้นั้นเดินทางผ่านเข้าไปสู่อบายภูมิไปตามยถากรรมของเขาเอง แต่ในขณะใดที่เราแลเห็นแสงสว่างปรากฏขึ้นในดวงวิญญาณของเขาแม้สักเล็กน้อยก็ตาม เราก็จะพยายามหาทางช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ เพื่อให้ประกายแห่งแสงแม้เล็กน้อยนั้นลุกโพลงขึ้นในดวงจิตของเขามากขึ้นเท่าที่จะทำได้

กุศลคือแสงสว่าง บาปคือความมืด

ท่านคงจะสังเกตเห็นความจริงได้ในตอนนี้ประการหนึ่งแล้วว่า ความประณีตของจิตนั้น สำหรับเราชาวโลกทิพย์แล้วหมายถึงแสงสว่างโดยแท้ คือหมายความว่ามีลักษณะเป็นประกายแสงสว่างออกมาให้เห็นชัดเจนเลยที่

เดียว และโดยนัยตรงกันข้าม ความหยาบของจิตก็มีลักษณะเป็นความมืดคลุ้มออกมาให้เห็นได้อย่างเด่นชัด เหมือนกัน วิญญาณที่มีคุณสมบัติหรือลักษณะมืดคลุ้มนั้น ก็จะมีรูปร่างน่าเกลียดน่าขยะแขยงตามไปด้วย ซึ่งทั้งนี้เป็นผลของการดำเนินชีวิตอันชั่วร้ายแต่หนหลังของเขาในโลกมนุษย์นั่นเอง แต่เมื่อบุคคลเหล่านั้นได้สั่งสมคุณงามความดีไว้บ้างในชีวิตอันชั่วร้าย ก็จะปรากฏมีแสงสว่างเล็กน้อยเปล่งออกมาบ้างตามสมควร พวกเราสามารถเห็นประกายแสงแห่งความดีนั้นได้ และก็จะพยายามหาทางให้เขาได้มีโอกาสระลึกถึงกุศลกรรมแม้เล็กน้อยของเขาได้บ้าง เพื่อเขาจะได้รู้สำนึกตนและกลับใจเสียใหม่ และถ้าหากว่าวิญญาณนั้นมีนิสัยไม่ดื้อดันจนเกินไป โดยยอมรับฟังเหตุผลต้นปลายบ้าง เราก็จะสามารถช่วยเขาได้มากยิ่งขึ้น โดยทำให้จิตใจของเขามีประกายแสงแห่งความบริสุทธิ์แรงกล้าขึ้นเป็นลำดับ สุดแล้วแต่ว่าเขาจะยอมร่วมมือกับเราหรือไม่และเพียงใด ในกรณีที่เขาไม่ยอมรับฟังเหตุผลอย่างใดเลย เราก็เป็นอันหมดความสามารถ และก็ต้องปล่อยเขาให้เสวยผลแห่งบาปของเขาต่อไปจนกว่าเขาจะได้คิดเอง

ท่านคงจะได้เห็นแล้วว่า งานดังกล่าวนี้เป็นงานที่แสนจะยากลำบากเพียงไร ถึงแม้ว่าเราจะไม่มีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยหล้าในทางร่างกายเลยก็ตาม แต่ถึงอย่างไรก็เป็นที่แน่นอนว่า เราย่อมไม่อาจที่จะอยู่ในอบายภูมิเพื่อรอให้จิตใจของพวกนี้เกิดแสงสว่างขึ้นมาได้ตลอดกาล ดังนั้น เราก็ย่อมจะต้องออกมาสู่ภูมิแห่งแสงสว่างอันเป็นภูมิของเราเองบ้างเป็นครั้งคราว โดยจะมีท่านผู้ประกอบด้วยความกรุณาท่านอื่นรับ หน้าที่คอยเฝ้าดูและ ช่วยเหลือวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านั้นแทนเราอยู่ตลอดเวลา ในเรื่องนี้ จึงเป็นอันกล่าวได้ว่า หากมีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนจิตใจไปในทางที่ดีเกิดขึ้นแก่ผู้ใดในที่ใด และไม่ว่าจะในสถานการณ์เช่นไรก็ตาม จะต้องมีผู้รู้เห็นและคอยให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้เสมอไป และข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า เรื่องเช่นนี้เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ไม่ว่าจะมีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นบนบกหรือใต้พื้นดิน ใต้น้ำ หรือบนอากาศก็ตาม ถ้าหากบางครั้งเราไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือได้ ทั้ง ๆ ที่เราก็คอยเสนอให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดกาลและทุกสถานที่เช่นนี้แล้ว ก็ไม่ใช่ความผิดของ

เราแต่อย่างใด เพราะผลอันแท้จริงที่จะเกิดขึ้นได้นั้น จะต้องเกิดจากความร่วมมือและร่วมใจของฝ่ายที่จะรับความช่วยเหลือด้วย และเท่าที่ปรากฏมา คนที่ไม่เคยมีความรู้ในเรื่องโลกทิพย์มาแต่เดิมเลย และยึดมั่นในทิฏฐิอย่างใดอย่างหนึ่งไว้อย่างเหนียวแน่นนั้น จะเป็นผู้ทึดทื่อด้านและดื้อดึงอย่างที่สุด บางจำพวกที่มีใจเป็นกลาง คือถึงแม้จะไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่ก็ยังไม่ยึดถือทิฏฐิผิด ๆ ไว้อย่างเหนียวแน่น ก็เป็นประเภทที่ค่อยยังชั่วขึ้น เพราะอยู่ในฐานะที่พอจะอธิบายให้เข้าใจและรับเชื่อได้บ้างตามสมควร บางจำพวกมีนิสัยดื้ออยู่เหมือนกัน แต่ได้รับการอบรมให้เชื่อในความเห็นที่ผิด ๆ มาจนฝังหัวเสียแล้ว ประเภทนี้แหละเป็นเรื่องหนักใจอย่างเหลือหลาย และเป็นเรื่องที่ยากแสนเข็ญที่เดียวกว่าจะพูดกันให้รู้เรื่องได้ อีกประเภทหนึ่ง ก็คือพวกที่ยึดถือข้อความในคัมภีร์ตรงตามตัวอักษรทุกประการ พวกนี้ไม่มีสติปัญญาพอที่จะเข้าใจข้อธรรมที่ลึกซึ้งสูงขึ้นไปกว่าที่ตนเคยยึดถือมา หรือเคยได้รับคำบอกเล่ามา จึงเป็นพวกที่พูดกันให้รู้เรื่องยาก อีกประเภทหนึ่งเหมือนกัน เพราะเขามักถือว่า เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกเฟ้นมาแล้ว

และจะต้องได้รับผลตอบแทน อย่างมหาศาลจาก ศรัทธาของตนที่มีในพระองค์ บุคคลประเภทนี้เป็นพวกศรัทธาจริตไม่ยอมคิด และก็ไม่สามารถจะคิดอะไรให้นอกเหนือไปจากข้อความที่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ที่เขาถือว่าศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง เขาไม่เคยคิดเลยว่าการสวดมนต์ภาวนาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้ากันไปตลอดอนันตกาลโดยไม่ต้องกระทำการงานอย่างอื่นใดเลยนั้น มันจะเป็นสิ่งที่ทรมานเปรียบเสมือนการฝันร้ายสักเพียงใด บุคคลประเภทนี้ เมื่อผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ในครั้งแรก ก็จะต้องตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อได้เห็นสภาวะแวดล้อมมิได้เป็นไปดังที่ตนได้คาดฝันไว้แต่เดิม ในระยะนี้พวกเราจะพยายามอธิบายเหตุผลนานาประการให้เขาเข้าใจ ซึ่งบางกรณีเราก็ทำไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะชักเหตุผลหรือแม่น้ำทั้งห้ามาอธิบายกันแทบล้มประดาตายก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนี้เราก็จะปล่อยเขาไว้ตามเรื่องตามราว และเขาก็จะได้รับกระแส แห่ง ความดึง ดูด ให้เข้า ไปคบหาส มาคม กับพวก ที่มีความคิดเห็นในทำนองเดียวกันกับเขา เขาอาจจะได้รับความโล่งใจและมีความ สุขไป ตามประ สาของ เขาชั่วพัก หนึ่ง ในแดนสวรรค์ ซึ่งพวกเขาโมเมสร้างขึ้นเอง แต่แล้วในไม่ช้า

เขาก็จะเบื่อชีวิตในสวรรค์เทียมแบบนั้น และใคร่ที่จะเปลี่ยนวิถีชีวิตของเขาใหม่ ในตอนนี้แหละที่พวกเราสามารถจะช่วยให้คำแนะนำและอธิบายให้เขาเห็นจริงได้ดีขึ้น และสามารถชักจูงให้เขากลับมาดำเนินชีวิตชนิดที่ไม่ต้องฝืนธรรมชาติอีกต่อไป

แปลกไหมท่านผู้อ่านทั้งหลาย ที่พวกเราทั้งหลายในโลกทิพย์นี้เป็นจำนวนมากมายเหลือเกิน ต้องลงทุนเสียสละเวลาและเรี่ยวแรงกันอย่างมากมายเหลือเกิน เพียงเพื่อที่จะอธิบายให้ชาวโลกมนุษย์ ซึ่งก็เป็นผู้มีนิสัยดีร่าเริงน่าคบหาสมาคมได้เป็นอย่างดีเหล่านั้น ได้รู้และยอมรับว่าเราเป็นผู้ที่ยังไม่ตาย แต่ยังมีชีวิตอยู่เช่นเดียวกันกับเขาไม่น้อยไปกว่าเขาเลย ไม่ว่าจะมองกันในแง่มุมใดๆ ก็ตาม

ที่แปลกประหลาดยิ่งขึ้น ก็คือ เราต้องพยายามอธิบายให้เขาผู้ซึ่งเพิ่งตายมาใหม่ๆ เข้าใจว่า เราไม่ใช่ผีอย่างเด็ดขาด และเราก็ไม่ได้มีหน้าที่หรือมีนิสัยชอบหลอกหลอนใครๆ ให้ตกใจกลัวเล่นอีกด้วย คำถามแรกที่พวกเราจะต้องถูกถามก็คือ "คุณเป็นใคร" ในเมื่อผู้มาใหม่และกำลังตกอยู่ในความลำบากเห็นพวกเราเข้า และ

ต่อจากนั้น เราก็ต้องอธิบายกันเป็นคุ้งเป็นแควว่า เราเป็นผู้ทมเลือดและเนื้อ (Creatures of flesh and blood) เหมือนกัน ไม่ใช่เป็นภาพเงาหรือมายา และเราก็กำลังมาเพื่อช่วยเขานั่นเอง ถ้าเขาจะยินยอมให้เราช่วยเขาได้

บางครั้ง การที่เราปรากฏตัวในเครื่องนุ่งห่มแบบโลกมนุษย์ธรรมดา และพูดจากันด้วยศัพท์แสงและกิริยาอาการอย่างเป็นกันเอง ก็ทำให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ผู้ตายใหม่ ๆ ได้เหมือนกัน เพราะในกรณีเช่นนี้ หากเราเป็นปรากฏตัวแสดงให้เขาเห็นว่าเป็นผู้มาจากสวรรค์ หรือโลกอื่นแล้ว ดีไม่ดีอาจทำให้เขาตกใจแทบตายไปอีกครั้งหนึ่งก็ได้ และความประสงค์ของเราที่จะช่วยเขาก็จะต้องล้มเหลวไม่เป็นท่า ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เริ่มต้นอะไรเลย ดังนั้น ในการสนทนากันครั้งแรกนั้น เราจึงพยายามทำตนให้เป็นกันเองที่สุด และพยายามอธิบาย (โดยอ้อมค้อม) ให้เขาเห็นว่าสภาวการณ์ปัจจุบันขณะนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสามัญเหลือเกิน ไม่ใช่เรื่องที่ควรตกอกตกใจอย่างใดเลย โดยวิธีนี้ถ้าผู้นั้นมีสติปัญญาพอสมควร และมีจิตใจอ่อนโยนยอมเชื่อฟังคำอธิบายของผู้อื่นบ้าง ก็จะรู้ได้เองว่าเขาได้ผ่าน

กระบวนการธรรมชาติที่โลกมนุษย์เรียกว่าความตายมาแล้ว และเขาก็จะยอมให้เราช่วยเหลือเขาแต่โดยดี

วิญญาณที่วนเวียน ไปไหนไม่รอด

ท่านอาจจะเคยได้ยินเรื่องราวของวิญญาณของคนบางคน ที่ต้องวนเวียนอยู่กับสถานที่แห่งหนึ่งแห่งใดตลอดเวลานาน ๆ โดยไม่สามารถจะไปจากที่นั้นได้เลย และท่านก็อาจจะประหลาดใจว่า มีอำนาจชนิดใดที่คอยเหนี่ยวรั้งเขาไว้อยู่ได้ เช่นนั้น สำหรับเรื่องเช่นนี้มีสาเหตุอยู่หลายประการด้วยกัน เท่าที่ข้าพเจ้าได้เคยพบปะกับวิญญาณที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นและได้สนทนากันมา รู้สึกว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไรเสียเลยนอกจากโลกมนุษย์ที่เขาเคยอยู่มาแต่เดิมเท่านั้น เขาคิดว่า ไม่มีโลกอื่นอีกแล้วนอกจากโลกที่เขาเคยอยู่มาแต่เดิม และดังนั้น เขาจึงไม่รู้ว่า เขาเองนั้นได้ตายจากโลกมนุษย์มาอยู่ในโลกใหม่แล้ว ตามปกติบุคคลประเภทที่ต้องได้รับความทรมานแบบนี้ มักเป็นผู้ที่มีความอาลัยอยู่กับสิ่ง

แวดล้อมเดิมอย่างรุนแรง ซึ่งอาจจะเป็นเพราะยังมีความผูกพันอย่างแก้ไม่หายอยู่กับบ้านและครอบครัวเดิม หรือกับการงานที่ยังทำค้างอยู่ก็ได้

สาเหตุอีกประการหนึ่ง มาจากจิตที่วิกลของบุคคลที่ได้เคยทำความชั่วร้าย หยาบคายไว้ในกาลก่อน ดังนั้น เมื่อวิญญาณนี้หลุดจากกายเนื้อ ก็ยังประหวัดถึงกรรมอันชั่วของตนในหนหลังณสถานที่นั้นๆ สิ่งนี้เองจะเป็นพลังที่ดึงดูดอย่างแรง ทำให้วิญญาณต้องมาสิงสถิตย์ได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ ณสถานที่ตน เคยประกอบกรรมอันชั่วช้าไว้เป็นเวลานาน และสภาวะเช่นนี้ก็เป็นอบายภูมิ อย่างหนึ่ง สำหรับ วิญญาณเช่น นั้นเหมือนกัน สถานที่ เกิดเรื่อง ร้ายแรง เช่นคดีอุกฉกรรจ์บาง แห่งในโลกมนุษย์ ที่มเรื่องเล่าลือกันว่ามีผีศาจดุร้ายสิงอยู่ก็เป็นเพราะสาเหตุประการดังกล่าวนี้ และในบางแห่งวิญญาณที่ไปไหนไม่รอด ต้องวนเวียนใช้กรรมทนทุกข์อยู่ณที่นั้นนับเป็นเวลาถึงหลายร้อยปีก็มี สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง ก็คือ ในบางแห่งที่เล่าลือกันว่ามีผีศาจสิงอยู่นั้น ปรากฏว่าผีศาจที่สิงอยู่เป็นผู้ที่มีลักษณะและอุปนิสัยใจคอดี

กิเลส และประเภทนี้กิเลสไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายหรือหลอกใครให้ตกใจแต่อย่างใด (นอกจากว่าบางครั้งบางคนอาจจะบังเอิญเห็นเข้าเอง)

บางท่านอาจสงสัยอีกว่า เหตุใดวิญญาณเหล่านั้นในบางกรณีจึงสามารถวนเวียนสิงอยู่ในที่นั้น ๆ ได้นับเป็นเวลานานถึงหลายร้อยปี โดยไม่คิดที่ไปจะที่อื่นบ้างเลย ทั้ง ๆ ที่ในโลกทิพย์ก็ยังมีสถานที่ดีกว่าและน่าอยู่กว่านั้นอีกมิใช่น้อย ในเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นจะต้องขอตอบว่าในโลกมนุษย์ย่อมมีบุคคลที่มีอัธยาศัยใจคอต่าง ๆ กันไปนับไม่ถ้วนฉันใด ในโลกทิพย์นี้กิเลสผู้ประกอบไปด้วยวิญญาณที่มีลักษณะนิสัยและความโน้มเอียงต่าง ๆ กันไปได้อย่างมากมายฉันนั้น

นอกจากนั้น ขอให้ท่านจำไว้เสมอว่า ความตายไม่ใช่เหตุการณ์ปฏิหาริย์อย่างใด ที่สามารถจะทำให้คนเราเปลี่ยนแปลงไปได้ทันที ทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ ดังนั้น บุคคลเมื่อก่อนตายมีอัธยาศัยใจคอหยาบหรือประณีตเพียงใด เมื่อตายไปแล้ว(ใหม่ ๆ)ก็ย่อมเป็นเช่นนั้น ท่านเคยชอบและไม่ชอบอะไรอยู่ก่อนตาย

ท่านก็จะคงชอบและไม่ชอบสิ่งนั้นอยู่เช่นเดิมแม้เมื่อตายไปแล้ว ท่านมีความเชื่อในทางศาสนาอย่างใดก่อนตาย ท่านเคยมีจุดอ่อนอย่างไดมาแต่ก่อน หลังจากตายไปแล้ว ท่านก็จะคงมีความเชื่อในศาสนาเช่นนั้น ยังคงมีจุดอ่อนเช่นนั้นอยู่ดังเดิม สรุปความว่า หลังจากตายแล้ว เราก็จะยังคงเป็นคนเดิมเหมือนเมื่อก่อนตายนั่นเอง (We are just as we were on earth) ข้อแตกต่างที่อาจจะมีบ้างก็คือ เราย่อมไม่สามารถจะประพฤติตนหรือทำอะไรได้เหมือนเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์เสมอไป (ซึ่งอาจจะเป็นการทำได้มากกว่าหรือน้อยกว่าเดิมก็ได้ สุดแล้วแต่กรณีของแต่ละบุคคลเป็นราย ๆ ไป) อย่างไรก็ตาม ในโลกทิพย์นี้ เรามีอิสระและเสรีภาพในการพูดจาและการแสดงออกต่าง ๆ มากกว่าในโลกมนุษย์ และเราก็จับกลุ่มสมาคมกับผู้ที่มีนิสัยและรสนิยมในทางเดียวกันได้โดยสะดวก ซึ่งเป็นเครื่องทำให้เรามีความเป็นตัวของตัวเองทั้งในด้านคำพูดการกระทำและความคิดได้ดีกว่าในโลกมนุษย์ ในบรรดาบุคคลเหล่านี้บางก็สามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และเข้าใจในสภาวะแวดล้อมได้รวดเร็วตามความเป็นจริง บุคคลประเภทนี้ย่อม

สามารถจะปรับตนเองให้เข้ากันกับชีวิตใหม่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ได้โดยไม่ยาก ซึ่งก็จะเป็นประโยชน์แก่เขาเอง

อันที่จริง คนเราส่วนมาก เมื่อเข้าใจความจริงในโลกทิพย์ดีพอสมควรแล้ว ก็มักจะไม่ค่อยห่วงกังวลถึงเรื่องในโลกมนุษย์อีก แต่จะมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาให้เข้าใจถึงความจริงแห่งโลกใหม่ และชีวิตใหม่มากขึ้นทุกที ส่วน บุคคล ที่ยังมี ความ อาลัยหรือความ ผูก พัน อย่าง แก้ไม่หายอยู่ กับสถานที่ บางแห่งหรือ บุคคลบาง คน ในโลก มนุษย์ ก็ย่อมพอใจที่จะยังคงวนเวียนอยู่กับสิ่งหรือบุคคลที่เขาผูกพันอยู่ต่อไป ตราบเท่าที่เขายังมีความพอใจอยู่เช่นนั้น ในกรณีเช่นนี้ เขาย่อมจะมีส่วนร่วมรู้เห็นและรู้สึกในความผันแปรต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่เขามีใจผูกพันอยู่เช่นเดิม คล้าย ๆ กับว่าเขายังมีชีวิตเป็นมนุษย์อยู่เช่นเดิมฉะนั้น วิญญาณประเภทนี้จะเที่ยวไปเที่ยวมาอยู่กับสถานที่หรือบุคคลที่เขาห่วงใยอยู่เช่นนั้นเรื่อยไป จนกว่าเขา เองจะ รู้สึก เบื่อต่อ การที่ ต้องวน ไป เวียน มาซ้ำซาก อยู่เช่นนั้น โดยมิได้มีจุดประสงค์อื่น ใดเป็นพิเศษนอกจากจะอยาก รู้อยาก เห็น หรือ พลอย ดีใจ เสียใจไป ด้วยเท่า นั้นเอง

เมื่อความรู้สึกเบื่อหน่ายเช่นนี้เกิดขึ้นแก่ตนเองเมื่อใด วิญญาณของผู้นั้นก็จะเป็นอิสระได้เอง และก็จะเลิกการท่องเที่ยวกลับไปกลับมาอย่างไร้สาระนั้นได้เอง เพราะการกระทำเช่นนั้นมิได้มีคุณค่าในการเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นอย่างใดเลย แต่ทั้งนี้มิได้หมายถึงการเดินทางกลับไปยังโลกมนุษย์เพื่ออนุเคราะห์ญาติหรือมิตรสหายแต่เดิม ผู้ซึ่งกำลังต้องการความช่วยเหลืออยู่ ซึ่งเรื่องนี้เป็นคนละอย่างกับที่กล่าวมาแล้ว เพราะมีลักษณะและความมุ่งหมายต่างกันมาก

บ้านผีสิง

สำหรับการสิงสู่ของวิญญาณของบางคนที่ตนได้เคยประกอบอาชญากรรมไว้แต่เดิมก็ดี หรือณที่ตนได้เป็นเหยื่อของอาชญากรรมโดยที่ยังมิได้รับการตอบแทนแก้แค้นก็ดี นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ส่วนมากวิญญาณเหล่านี้ถูกอำนาจแห่งจิตหรืออารมณ์ของตนเองตรึงให้อยู่กับที่นั่นอย่างถอนตัวไม่ออกที่เดียว วิญญาณเหล่านี้มักจะยังคงเสวยอารมณ์เช่นเดียวกับที่ตนได้เคยเสวยมาแล้วในกาลก่อน คือในสมัยก่อนที่

ตนจะถึงแก่ความตายจากโลกมนุษย์นั่นเอง (คืออาจจะเป็นอารมณ์โกรธแค้นพยาบาทอย่างรุนแรง หรือหวาดเสียวตกใจและเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ซึ่งเป็นขณะจิตสุดท้ายของตนก่อนที่วิญญาณจะออกจากร่างเข้าสู่โลกทิพย์) ดังนั้น อารมณ์อันรุนแรงเช่นนั้นจะยังคงครอบงำหรือหลอกหลอนจิตใจอยู่ตลอดเวลา เขาจึงมีความปรารถนาอันเร่าร้อนที่ต้องการจะแก้แค้นบ้าง หรือต้องการจะทำอาชญากรรมอันรุนแรงอย่างใดอย่างหนึ่งบ้างอยู่เรื่อยไป ความปรารถนาและอารมณ์อันรุนแรงอย่างเหลือเกินเช่นนั้น จะทำให้เกิดกระแสจิตที่รุนแรงสืบต่อกันเรื่อย ๆ และจะทำให้เกิดผลต่อมา คือเป็นเหตุให้เกิดภาพแห่งอาชญากรรมอันรุนแรงหรือชั่วร้ายนั้นปรากฏเป็นภาพฉายพลุ่งออกมาจากจิตของตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า และภาพฉายที่เกิดจากมโนภาพและความกดดันแห่งอารมณ์อย่างรุนแรงนี้ จะเกิดขึ้นในทำนองเดียวกับที่ได้เคยเกิดมาแล้วจริง ๆ ในโลกมนุษย์นั้นไม่ผิดเพี้ยน ดังนั้น อาชญากรรมที่ได้เคยเกิดขึ้นครั้งหนึ่งเมื่อเวลานานมาแล้ว และผู้ที่เกี่ยวข้องในอาชญากรรมนั้นก็ได้ตายตามกันไปแล้วนั้น ก็อาจจะปรากฏเกิดขึ้นเป็น

เสมือนภาพยนต์ฉะนั้นเอง และในทำนองเดียวกันกับที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วนั้นเองโดยไม่ผิดเพี้ยน เสมือนหนึ่งว่าได้ถูกบันทึกไว้ด้วยเครื่องบันทึกภาพยนต์ฉะนั้น ภาพเหตุการณ์อันรุนแรงเช่นนั้น ผู้ทรงความสามารถในการติดต่อกับโอปปาติกะ หรือที่เรียกว่าผู้ทรงตัว(คือสายตา) เป็นสื่อก็อาจจะเห็นได้อย่างชัดเจน ในเมื่อย่างเข้าไปในสถานที่เช่นนั้น และในบางโอกาส แม้ผู้ทรงได้มีคุณสมบัติดังเช่นว่านั้น ก็อาจจะบังเอิญเห็นได้บ้างเหมือนกัน (ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับสภาวะแห่งจิตของเขาในขณะนั้น) สาเหตุดังกล่าวมานั้นเอง ที่ทำให้เกิดการเล่าลือกันทั่วไปว่า สถานที่เคยมีความตายอย่างรุนแรง (คือตายโหง) มักมีปีศาจสิงสู่อยู่ และคอยหลอกหลอนผู้อื่นอยู่เสมอ ผู้ที่ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานที่นั้นมาแต่ก่อนเลย หรือไม่ได้มีสันดานเป็นอาชญากรมาแต่ก่อนเลย เมื่อย่างเข้าไปสู่สถานที่เช่นนั้น ก็อาจได้รับกระแสความรู้สึกของวิญญาณที่สิงอยู่ได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะถึงอย่างไรสภาพจิตของบุคคลก็เป็นสภาพที่ไหวไปตามอารมณ์ได้เสมอไม่มากก็น้อย ดังนั้น ในบางครั้ง จึงสามารถได้รับการบันดาลใจจาก

กระแสจิตอันรุนแรงของวิญญาณ ที่สิงอยู่ในที่นั้นได้บ้างเหมือนกัน

อันที่จริง ในเรื่องของการที่วิญญาณสิงสู่อยู่ ณ สถานที่ต่าง ๆ ที่เรียกกันว่า "บ้านผีสิง" เป็นต้นนั้น ชาวโลกมนุษย์เองสามารถจะช่วยได้มากทีเดียว หากเขาจะสนใจและให้ความร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อให้วิญญาณที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นั้นได้พ้นจากนรกของเขาเสียที แต่โดยมากพอเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น ชาวโลกมนุษย์ก็คิดกันว่าเป็นเรื่องที่จะต้อง "สอบสวนสืบสวน" กันอย่างขนานใหญ่ว่าจะมีผีสิงจริงหรือเปล่า และต่อจากนั้น ก็จะมีรายงานต่าง ๆ นา ๆ จากผู้ที่ได้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง และเมื่อพิศูจน์ได้ว่ามีปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดเกิดขึ้นจริง ๆ แล้ว ก็เป็นอันจบเรื่องกันแค่นั้นเอง ไม่มีใครเลยที่จะคิดหาวิธีหรือนึกถึงว่าจะมีหนทางช่วยเหลือวิญญาณที่สิงอยู่ณที่นั้น ๆ ได้อย่างไร ตกลงก็เป็นอันว่าวิญญาณที่เป็นต้นเหตุแห่งการสอบสวน และเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้น ก็ยังคงต้องทนทุกข์ทรมานอยู่เช่นเดิมตลอดไป ถ้ามนุษย์รู้วิธีการที่จะช่วยเหลือวิญญาณที่น่า

สงสารเหล่านั้นบ้าง ในขั้นแรกก็ควรจะสืบหาสาเหตุของการที่วิญญาณเหล่านั้นได้มาสิงสถิตย์ หรือปรากฏกายให้ผู้อื่นเห็นเสียก่อน และต่อจากนั้นก็ควรอธิษฐานจิตขอความช่วยเหลือจากเบื้องบนให้แน่วแน่เช่นนี้ ก็อาจจะทำให้ปรากฏการณ์อันทรมานของวิญญาณเหล่านั้นยุติลงได้ และเมื่อรู้สาเหตุความเป็นมาแต่เดิมแล้ว ก็มีหนทางที่จะให้ความช่วยเหลือแก่วิญญาณเหล่านั้นได้ถูกตามจุดหมายอีกด้วย ทั้งนี้เพราะวิญญาณเช่นนั้นยังมีความผูกพันในทางใจกับโลกมนุษย์มากเหลือเกิน จึงกล่าวได้ว่า เขาอยู่ใกล้กับชาวโลกมนุษย์ยิ่งกว่าอยู่ใกล้พวกเรา ชาวโลกทิพย์เสียอีก เมื่อเขาได้รับคำอธิบายให้เห็นเหตุผลและสภาวะที่แท้จริงจากชาวโลกมนุษย์จนเข้าใจดีแล้ว ต่อจากนั้นเราชาวโลกทิพย์ก็จะได้รับภาระช่วยเขาต่อไป โดยจะได้พาเขาไปเสียให้พ้นจากสถานที่และอารมณ์ ซึ่งคอยรบกวนจิตใจของเขามาช้านานนั้นเสีย

ความอ่อนเพลียของกายทิพย์

กับการพักผ่อน

การเข้ามาสู่โลกทิพย์ของมนุษย์ชนิดที่เป็นการเข้ามาอยู่อย่างถาวรนั้นย่อมเหมือนกันในทุกกรณี คือเกิดจากการที่สายใยแห่งชีวิตซึ่งเชื่อมโยงกายเนื้อกับกายทิพย์ไว้นั้นขาดสะบั้นลง แต่ทว่าสาเหตุที่ทำให้สายใยดังกล่าวมาขาดสะบั้นลงนั้น ก็ย่อมแตกต่างกันไปได้ตามแต่กรณี เช่นอาจจะเป็นเพราะอุบัติเหตุ ความเจ็บไข้ หรือความชราก็ได้ *แต่หลังจากที่สายใยเช่นนั้นได้ขาดลงแล้ว จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างนั้น?* เป็นเรื่องราวที่แตกต่างกันอย่างมหาศาลเหลือเกิน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแห่งจิตใจของแต่ละบุคคล และไม่เหมือนกันจริง ๆ เลยสักรายเดียว เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถบรรยายให้หมดสิ้นกระบวนความได้ เพราะเป็นเรื่องที่กว้างขวางไพศาลอย่างยิ่ง ดังนั้นก็อาจจะกล่าวได้แต่เพียงกว้าง ๆ หรือในกรณีทั่ว ๆ ไปโดยมากเท่านั้น

ในบรรดาสาเหตุแห่งความตายนั้น ในเวลาปกติส่วนมากก็คงเป็นความป่วยไข้ แม้แต่ในระหว่างบุคคลผู้ถึงแก่ความตายด้วยการป่วยไข้ ก็ยังมีความแตกต่างกันได้อีก สุดแล้วแต่ว่าความป่วยไข้นั้นจะเป็นความป่วยที่เรื้อรังหรือเปล่า และเป็นโรคที่ทำให้เกิดความทรมานหรือเจ็บปวดมากหรือเปล่า ถ้ากายเนื้อต้องทนทุกข์อยู่กับโรคเรื้อรังเป็นเวลานาน ก็จะส่งผลไปถึงกายทิพย์ ทำให้เกิดความอ่อนเพลียแก่กายทิพย์ด้วย ทั้ง ๆ ที่ตามความเป็นจริงแล้ว ความอ่อนเพลียนั้นเป็นเรื่องของกายเนื้อโดยเฉพาะ ไม่จำเป็นต้องกระทบกระเทือนถึงกายทิพย์เลยก็ได้ (ถ้าบุคคลนั้นรู้จักผึกจิต ของตนไม่ให้ติดอยู่กับกายเนื้อ จนเกินไป) ความป่วยไข้เรื้อรังดังกล่าวนั้น จะทำให้กายทิพย์เมื่อหลุดจากกายเนื้อมาแล้ว ก็ต้องเข้าสู่สถานพักฟื้นในโลกทิพย์เสียชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อน ในระหว่างนี้วิญญาณจะหยั่งลงสู่ความหลับซึ่งเป็นการพักผ่อนอย่างผาสุก เพื่อชดเชยความอ่อนเพลียที่ได้รับจากโรคเรื้อรังนั้นมาเป็นเวลานาน และในที่สุดก็จะตื่นขึ้นด้วยความสดชื่นอย่างแท้จริง สำหรับระยะเวลาที่วิญญาณของแต่ละคนต้องการหลับเพื่อ

ชดเชยความทุกข์ทรมานแต่หนหลังนั้น ก็ย่อมแตกต่างกันไปเป็นราย ๆ บางคนก็ต้องการเวลาไม่นานนัก แต่บางคนก็ต้องการเวลานับเป็นเดือน ๆ ทีเดียว กว่าจะตื่นจากการหลับเพื่อพักผ่อนขึ้นมาได้

แต่สำหรับข้าพเจ้าเองนั้น ตามที่ได้เล่าให้ท่านทราบมาแล้วในภาค ๑ ปรากฏว่า กายทิพย์ของข้าพเจ้าได้หลุดออกจากกายเนื้อโดยรู้สึกตัว คือโดยมิได้มีการหลับหรือสิ้นสติเลย ดังนั้นจึงมีโอกาสได้เพ่งดูกายเนื้อของข้าพเจ้าเองที่ทิ้งไว้เบื้องหลังและที่นอนนิ่งอย่างปราศจากชีวิตอยู่บนเตียง จนกระทั่งมิตรเก่าที่จากข้าพเจ้ามาสู่โลกทิพย์ก่อน คือเอ็ดวิน ได้นำข้าพเจ้ามาสู่บ้านในโลกทิพย์ของข้าพเจ้าเอง ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าจึงได้รับคำแนะนำให้หลับเพื่อพักผ่อนเอาแรงเสียสักครู่หนึ่ง ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้น ก็รู้สึกมีความสดชื่นแจ่มใสอย่างยิ่ง ไม่มีความทุกข์ทรมานใด ๆ เหลืออยู่เลย และข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าเป็นความสดชื่นอย่างชนิดที่ข้าพเจ้ามิได้เคยประสบมาแต่ก่อนเลยในโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่าได้หลับไปเป็นเวลานานสักเท่าใด แต่ก็ได้รับคำบอกเล่าว่าเป็นระยะ

เวลาที่สั้นมากที่เดียว คือสั้นยิ่งกว่าระยะเวลาแห่งการป่วยของกายเนื้อเสียอีก

เกี่ยวกับความป่วยของกายเนื้อนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าความเร็วรัง ของโรค และความทรมาน อันเกิดจากทุกขเวทนาของกายเนื้อสอง ประการนี้ส่วนกระทบกระเทือนต่อกายทิพย์มาก เหมือนกัน เพราะ ทำให้ เกิดความ เพลีย (Fatigue) ขึ้นแก่กายทิพย์ได้ตามส่วน แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้าก็ได้หมายความว่า ความเพลียดังกล่าวอันเกิดกับกายทิพย์นั้นจะมีลักษณะ เช่นเดียว กับความ เพลียซึ่ง เกิดกับกายเนื้อเลย ทั้งนี้เพราะว่าทั้ง สองประการ นั้นอันที่จริง แล้วไม่มี ลักษณะเหมือนหรือเทียบกันได้เลย เนื่องจากกายทิพย์นั้นไม่มีความปวดตามข้อ ความชาเป็นเหน็บของกล้ามเนื้อ และก็ไม่มีลักษณะอันจะเปรียบกับความเหนื่อยทางสมอง ซึ่งทำให้มนุษย์ไม่สามารถเพ่งความสนใจในเรื่องใดได้นานๆอีกด้วย ยิ่งกว่านั้น เราชาวโลกทิพย์ก็ไม่มีความรู้สึกกระสับกระส่ายหรือไม่สบายใจแต่อย่างใด ข้าพเจ้าลองใช้คำว่าความเพลีย (Fatigue) ดูไปพลางก่อน ก็เพราะยังหาคำบรรยายให้เหมาะ

สมตรง ตามความเป็นจริงทุกประการ อย่างสั้น ๆ ไม่ได้นั่นเอง

คือสำหรับท่านซึ่งยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เมื่อทำการงานอันเป็นกิจประจำวันไปได้ถึงระยะเวลาพอสมควร พลังที่สะสมอยู่ในร่างกายจะถูกใช้สิ้นเปลือง ร่อยหรอลงไปหรือหมดไป และในที่สุดท่านก็ต้องพักผ่อนหรือนอนหลับการพักผ่อนดังกล่าวมาจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นที่สุดสำหรับมนุษย์ ถ้าท่านต้องการที่จะมีความสามารถในการทำงานต่อไปเรื่อยๆ เพราะเมื่อท่านพักผ่อนหรือนอนหลับนั้น กายเนื้อก็ได้รับการประจุหรือเสริมพลังให้ใหม่ในขณะที่ประสาทสัมผัสหยุดทำงานชั่วคราว แต่สำหรับเราชาวโลกทิพย์เรื่องจะไม่เป็นเช่นนั้น พลังชีวิตของเราไหลผ่านเราอยู่เสมอจากแหล่งพลังใหญ่ของชีวิตทั้งปวง เราสามารถให้กระแสพลังผ่านตัวเราได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความหลับเป็นสื่อ และดังนั้นหากเราต้องการจะเสริมพลังให้แก่ตนเองเมื่อไรก็ย่อมทำได้ทันที โดยเพียงแต่นึกหรืออธิษฐานจิตขอพลังเพิ่มเติมเพื่อให้เราสามารถกระทำงานบางอย่างให้ลุล่วงไปตามความประสงค์ และเราก็จะได้รับพลังดังที่ปรารถนาทันที

ดังนั้นความเพลีย (Fatigue) ของเราจึงมีลักษณะเป็นความปรารถนาที่จะทำงานอย่างอื่น โดยเปลี่ยนจากงานที่กำลังกระทำอยู่ในขณะนั้นเสียมากกว่า ข้าพเจ้าใช้คำนี้เพราะยังหาคำอื่นที่สั้น ๆ ไม่ยืดยาดยังไม่ได้นั่นเอง และความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงนี้อาจจะเกิดขึ้นในขณะที่เรากำลังทำงานอยู่ หรือกำลังสนุกสนานด้วยการเล่นอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ก็ได้ เพราะความปรารถนาเช่นนั้นย่อมเป็นเรื่องธรรมดาสามัญของเราในโลกทิพย์เหมือนกับของท่านในโลกมนุษย์ แต่ข้อแตกต่างมีอยู่ว่าในโลกทิพย์นี้ แม้เราจะทำงานไปนานมาก ๆ ก็ตาม ก็จะไม่เกิดการเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของอวัยวะของร่างกายของจิตใจเลย ประสิทธิภาพในการทำงานของเราจึงสูงกว่าของชาวมนุษย์เกินกว่าที่ชาวโลกมนุษย์จะคิดถึงทีเดียว ดังนั้นเราจึงสามารถทำงานกันได้นานแสนนานอย่างแทบไม่น่าเชื่อ โดยที่จะไม่เกิดผลร้ายแก่ร่างกายของเรา หรือเป็นเหตุทำให้งานการของเราบกพร่องเลย

แต่ในโลกมนุษย์ รู้สึกว่าบุคคลส่วนมาก มักจะมีความคิดเห็นกันอยู่อย่างหนึ่งว่าพวกเราชาวโลกทิพย์ทำ

งานกัน อย่างเดียว ตลอดกาล ข้อคิดเห็น อันแปลกประหลาดนี้อาจจะมาจากแนวความเชื่อมั่นที่ว่า วิญญาณจะต้องพักผ่อนอยู่ตลอดกาลก็เป็นได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เหลวไหลอย่างสิ้นเชิง เพราะโลกทิพย์ไม่ใช่เป็นโลกของการหยุดนิ่งหรือตายด้าน ชาวโลกทิพย์ก็มิได้ก้มหน้าก้มตาทำแต่งานอย่างเดียวกันตลอดอสงไขยกัปป์โดยไม่ต้องพักผ่อน และโดยไม่รู้จักเปลี่ยนแปลงอะไรกันบ้างเลย จริงอยู่ งานนั้นๆ อาจจะไม่มีวัน หยุดชะงัก แต่ผู้ทำงานย่อมมีการหยุดพักหรือเปลี่ยนอารมณ์กันเป็นครั้งคราว และนี่เองเป็นข้อได้เปรียบ หรือ พรสวรรค์ อย่าง หนึ่งของ โลก ทิพย์ คือเราสามารถเปลี่ยนแปลงชนิดของการงานที่เราทำไปได้เรื่อย ๆ ตามรสนิยมหรืออัธยาศัยของเราแต่ละราย ชีวิตของเรามิใช่เป็นเสมือนน้ำขังที่ไม่มีวันไหลไปไหนเลย และก็ไม่มีใครคอยมาบงการชี้นำให้เราเดินไปตามแนวทางที่เขาได้กำหนดไว้ให้แก่เราตามอำเภอใจของเขา เราทำงานในเมื่อรู้สึกว่าต้องการจะทำ และก็หยุดในเมื่อรู้สึกว่าต้องการจะหยุด และแล้วก็เปลี่ยนไปทำงานอื่น (หรือไม่ทำอะไรเลย) ก็ได้ตามใจชอบ

แต่สำหรับผู้ที่มาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ นั้น การพักผ่อน หรือนอน หลับเสียชั่ว ระยะเวลา หนึ่งย่อม เป็นของสำคัญ หรืออันที่จริงก็เป็นของจำเป็นทีเดียว เพื่อให้โอกาศแก่กายทิพย์ได้ปรับตนเองให้เข้ากับ สิ่งแวดล้อมและสภาวะของชีวิตใหม่ เพราะกายทิพย์นั้น ๆ ได้ถูกผูกติดอยู่กับกายเนื้อมาเสียนานจนเคยชิน และในระหว่างที่ยังครองกายเนื้ออยู่ในโลกมนุษย์ ก็ถูกสถานการณ์บังคับให้ต้องรับทุกขเวทนาของกายเนื้อเข้าไว้เป็นของตน คือต้องพลอยได้รับความทรมานเจ็บปวดต่าง ๆ นา ๆ ไปกับกายเนื้อด้วยอย่างแยกไม่ออก[๔] สำหรับบุคคลผู้มีสติหรือปัญญารักษาตนได้บ้าง ก็จะสามารถสลัดพันธะหรือความกระทบกระเทือน (อันเกิดจากอุปาทาน) ไปได้ในเวลาไม่ช้านัก และต่อจากนั้นก็สามารถ ปรับปรุงตน เองให้เข้ากับ ชีวิต ใหม่ ได้โดยไม่ยาก แต่บางรายที่ยังไม่มีความสามารถถึงขนาดนั้น ก็ต้องใช้เวลานานออกไปไม่มากก็น้อยตามแต่กรณีเป็นราย ๆ ไป

แต่อย่างไรก็ตาม กายทิพย์จะไม่ได้รับความชำรุดเสียหายอันเกิดจากความป่วยไข้ ที่ทำให้ต้องผ่านเข้าสู่โลกทิพย์เลย ผลของความป่วยไข้มักแสดงผลแก่

จิตใจของผู้นั้น ซึ่งมีผลสืบเนื่องต่อมาคือทำให้กายทิพย์ของเขามีลักษณะเศร้าหมอง ไม่สดใสเท่าที่ควร แต่ความเศร้าหมองดังกล่าวนี้ เป็นเพียงการแสดงถึงความคิด (คือการผลอยรับเอาทุกข์ของ ร่างกายมาหอบเข้าไว้) เท่านั้น มิใช่แสดงถึง ความ ก้าว หน้าหรือ ความประ ณีตของ จตโดย ตรง เพราะในเรื่องความประณีตของจิตนั้น สุขภาพของร่างกายแม้ว่าจะตกต่ำหรือเสื่อมโทรมอย่างใด ก็ไม่สามารถส่งผลทำให้เกิดความเสียหายได้เลย (ถ้าจิตของบุคคลนั้นมีความประณีตสูงส่งมาแต่เดิมอยู่แล้ว) และการพักผ่อนเสียชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ย่อมเป็นการเพียงพอที่จะขจัดความเศร้าหมองในลักษณะเช่นนั้นให้หายไป ทำให้จิตมีสภาพสดใสเช่นเดิม

สำหรับเราชาวโลกทิพย์นั้น คำว่าการพักผ่อน (Rest) มีความหมายยืดหยุ่นกว้างขวางมาก เพราะเราอาจจะพักผ่อนกันด้วยลักษณะที่แปลกจากมนุษย์มาก ดังนั้น บาง ครั้งเรา อาจได้ไป เห็น ใครคน หนึ่ง ใน โลกทิพย์ กำลังทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เมื่อไปถามเขาดู เขาอาจจะบอกว่าอันที่จริงเขากำลังพักผ่อนอยู่ก็ได้ นี่เป็นเครื่องแสดงว่าการพักผ่อนของเรามักจะมีความหมายตรงกันข้ามกับของมนุษย์อย่างชาวเบื้องต่ำทีเดียว

ความกระเทือน (ช็อค)
อันเกิดแก่กายทิพย์

บางท่านคงใคร่จะทราบว่า *บุคคลผู้ถึงแก่ความตายโดยกระทันหันหรือด้วยอาการ อันรุนแรงนั้นจะเป็นอย่างไรในโลกทิพย์นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อเกิดสงครามขึ้น?* มรณกรรมแบบนี้จะเกิดขึ้นติดตามกันมาอย่างมากมายเป็นพิเศษ ความตายแบบนี้เราถือกันว่ามิใช่ความตายตามปกติธรรมดา เพราะกายทิพย์ถูกสลัดออกจากกายเนื้ออย่างรุนแรง ความตายอย่างปกติธรรมดาในทัสนะของโลกทิพย์ ก็คือความตายที่เกิดขึ้นจากการที่กายทิพย์ได้มีโอกาสค่อย ๆ ถอนตน ออกจาก (ความยึดถือใน) กายเนื้อทีละเล็กทีละน้อยโดยลำดับ ในกรณีเช่นนี้ สายใยแห่งชีวิตที่ผูกกายเนื้อกับกายทิพย์ไว้ด้วยกันจะค่อย ๆ ขาด และหลุดหายไปตามธรรมชาติ เหมือนกับใบไม้เหลืองที่ร่วงหล่นจากต้นไม้ เมื่อถึงฤดูใบไม้

ร่วงฉะนั้น แต่เมื่อใบไม้ยังไม่แก่เต็มที่และยังไม่ถึงคราวที่จะร่วงหล่นจากกิ่ง ก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องออกแรงในการที่จะดึงเอาใบไม้นั้นให้หลุดออกจากกิ่งของมัน ความสัมพันธ์ระหว่างกายทั้งสองนี้ก็เช่นเดียวกัน ในคนที่ยังเป็นหนุ่มสาว แรงดึงดูดระหว่างกายทั้งสองยังมีความแข็งแรงมาก แต่เมื่ออายุมากขึ้น ความดึงดูด (Cohesion) เช่นนั้นก็ค่อย ๆ คลายความแรงลง ดังนั้นเมื่อบุคคลอยู่มาจนถึงฤดูใบไม้ร่วงแห่งชีวิต กายเนื้อของเขาก็ถึงความแก่งอมเต็มที่ และกายทิพย์ก็สามารถปลีกตัวหลุดออกมาได้โดยไม่ต้องใช้ความต้านทานหรือแรงดึงมากมายนัก เราคงจะเคยได้ยินบุคคลบางคนในโลกมนุษย์ที่ได้อยู่มาจนถึงวัยชราเต็มที่ และแล้ววันหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่เขายังปรากฏจากอาการภายนอกว่ามีสุขภาพดีพอสมควร ไม่ได้เจ็บไข้อะไรร้ายแรง แต่ก็หมดลมหายใจไปในเก้าอี้ที่เขานั่งเล่นอยู่นั่นเอง ในรายเช่นนี้ เขาได้นอนหลับไปตามปกติ แต่เป็นการนอนหลับชนิดที่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเหมือนครั้งก่อน ๆ เท่านั้น สายใยแห่งชีวิตของเขาก็ค่อย ๆ ขาดออกโดยแทบไม่ต้องการแรงดึงเลย

ความตายแบบนี้เป็นความตายที่ดีที่สุด เพราะแทบจะไม่ได้มีแรงกระเทือนเกิดขึ้นแก่กายทิพย์เลย เมื่อร่างกายหมดสมรรถภาพในการทำงาน อวัยวะต่าง ๆ ก็หยุดพักไปพร้อม ๆ กันด้วยความสงบ

แต่ในรายที่ถึงแก่กรรมด้วยอาการอันรุนแรงนั้น จะเกิดความกระเทือนอย่างรุนแรงแก่กายทิพย์ และยิ่งบุคคลนั้นเป็นผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่องความตาย หรือในเรื่องโลกทิพย์มาก่อนด้วยแล้ว ก็จะยิ่งเกิดความงุนงงทุกข์ร้อนยิ่งขึ้น เพราะแม้แต่ผู้ที่มีความสนใจและรู้เรื่องความตายและโลกทิพย์มาก่อนแล้ว ก็ยังอดมีความรู้สึกสับสนจับต้นชนปลายไม่ติดไปพักหนึ่งเหมือนกัน กว่าจะรวบรวมสติสัมปชัญญะกลับคืนมา และได้คิดย้อนหลังไปดูเหตุการณ์ที่ได้ผ่านมาซึ่งได้เกิดขึ้นแล้วแก่ตนโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความตายแบบนี้เป็นการเพิ่มความลำบากให้แก่เราชาวโลกทิพย์มากทีเดียว ในบางราย กายเนื้อถูกแรงอันมหาศาลทำลาย ทำให้แตกแยกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในเวลาชั่วพริบตาเดียว ประเภทนี้แหละทำให้เกิดความทุกข์อย่างแสนสาหัสแก่กายทิพย์เพิ่มขึ้นอีก หลังจากที่ได้

แยกตัวออกมาจากกายเนื้อแล้ว การแยกตัวด้วยวิธีดังกล่าวมานั้น เปรียบเสมือนเราใช้คีมบิดอวัยวะแขนหรือขาของบุคคลนั้นให้หลุดออกมาจากร่างกายส่วนที่เหลือ ความแรงของความสะเทือน ดังกล่าว มาได้ถูกส่งผ่านไปถึงกายทิพย์ ก่อนที่กายทิพย์จะแยกตัวหลุดออกมาจากกายเนื้อ แรงอันมหาศาลนั้นจึงเข้าไปฝังอยู่ในความรู้สึกของกายทิพย์ด้วย แม้ว่าจะพรากออกมาจากกายเนื้อซึ่งหมดความรู้สึกเจ็บปวดใดๆ แล้วก็ตาม ความทุกข์ของกายทิพย์ในระยะหลัง คือหลังจากที่ได้แยกตัวออกมาจากกายเนื้อแล้วนั้นมีเพิ่มเป็นสองประการ คือประการแรกได้แก่ความงุนงงจับเหตุผลต้นปลายไม่ถูกเลย และประการที่สองคือความสะเทือน (Shock) ซึ่งยังฝังตัวอยู่ในความรู้สึกที่กายเนื้อส่งผ่านมาให้อีกด้วย ทำให้หมดความสามารถที่จะทำอะไรได้ไปชั่วระยะหนึ่ง จนกระทั่งในบางครั้งบุคคล(หรือวิญญาณ)นั้นๆ จะกระดิกกระเดี้ยอะไรไม่ได้เลย และโดยมากก็ต้องหลับผล็อยไปเลยในที่เกิดเหตุนั้นเอง แต่ในตอนนี้พวกเราชาวโลกทิพย์ก็จะมาให้ความช่วยเหลือ โดยจะอุ้มพาเขาไปยังสถานที่พักฟื้นซึ่งเราได้

สร้างขึ้นไว้เป็นพิเศษเพื่อการนี้ แล้วเขาก็จะได้รับการรักษาพยาบาลจากผู้เชี่ยวชาญในทางนี้ และในที่สุดเขาก็จะตื่นขึ้นและกลับคืนสู่สภาพอันปกติเช่นเดิม การรักษาพยาบาลของเรารับรองว่าได้ผลแน่นอนและเด็ดขาด เพราะบุคคลนั้นจะไม่มีความหวาดสะดุ้งหรือทุกข์ร้อนเกิดขึ้นอีกต่อไปหลังจากที่ได้อธิบายเหตุผลให้เห็นจริงแล้ว แต่บางรายความยากลำบากของการศึกษาก็อยู่ที่ตอนวิญญาณของผู้นั้นผันขึ้นมาจากหลับ แล้วก็เริ่มต้นยังคำถามกันยกใหญ่ทีเดียว

ความพิการของกายเนื้อและกายทิพย์

บางท่านอาจจะสงสัยต่อไปอีกว่า *ในกรณีที่กายเนื้อเกิดความวิกลวิการหรือทุพพลภาพ (เช่นแขนขาดหรือขาขาดเป็นต้น) นั้น ความพิการของกายเนื้อจะส่งผลให้กายทิพย์เกิดความพิการไปด้วยหรือไม่?* ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอตอบว่า เปล่าเลยทีเดียว ทั้งนี้เพราะกายเนื้อเป็นของเน่าเปื่อยผุพังได้ ส่วนกายทิพย์มิได้เป็นสภาพเช่นนั้น เมื่อกายทิพย์ละจากกายเนื้อไปแล้ว กายเนื้อก็จะ

เน่าเปื่อยทรุดโทรมและผุพังไป ตามสภาพของมันโดยเฉพาะซึ่งจะกินเวลาเป็นวันหรือเป็นเดือนเป็นปีก็สุดแล้วแต่กรณี แต่กายทิพย์หรือทุก ๆ ส่วนของกายทิพย์เป็นของที่ไม่มีวันแตกสลาย ดังนั้นจึงไม่มีพลังใด ๆ ที่สามารถจะทำลายกายทิพย์ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของกายทิพย์ได้ ๕ เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ กายเนื้อจะมีความวิปริตเพียงใดก็ตาม เช่นแขนหรือขาอาจจะขาดไปบ้าง อวัยวะบางส่วนอาจเป็นโรคร้ายจนกระทั่งวิกลวิการ รูปร่างกายเนื้อบางส่วน อาจไม่ สมประกอบ ด้วยประการใด ประการหนึ่งก็ตามก็เป็นเรื่องของกายเนื้อเท่านั้น ไม่ได้ส่งผลมาถึงส่วนใด ๆ ของกายทิพย์เลย

แต่โดยนัยกลับกัน ข้าพเจ้าใคร่ขอเตือนว่า กายทิพย์ก็อาจมีเรือนร่างบูดเบี้ยววิกลวิการ หรืออัปลักษณ์ได้อย่างมากมายเหมือนกัน แต่ทั้งนี้ก็มิได้เกิดจากสภาวะของกายเนื้อเลย คือเป็นเรื่องของจิตใจของบุคคลผู้นั้นเอง ความพิการของกายทิพย์นั้นเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงอดีตของเขาเองว่า เมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่นั้น แม้เขาจะมีเรือนร่างสมบูรณ์ แต่จิตใจของเขาก็ต่ำทราม วิกล-

วิการอย่างมากมาย เขาได้มีชีวิตไม่สมกับที่เป็นมนุษย์ แต่เป็นสัตว์ที่แฝงอยู่ในเรือนร่างของมนุษย์ สามารถกระทำการต่างๆ ซึ่งควรจะเป็นการกระทำของสัตว์ร้ายมากกว่าของมนุษย์ ดังนั้น จึงหมายความว่า หากกายทิพย์จะมีความวิกลวิการอย่างใด ก็เป็นเพราะระดับจิตใจของผู้นั้นเอง หาได้เป็นเพราะสภาพของกายเนื้อไม่[๖]

มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่เชื่อในมติเรื่องร่างกายที่ตายแล้วจะมาประชุมกันขึ้นใหม่ (Resurrection) และมักจะนึกฉงนอยู่มากในเรื่องดังกล่าวแล้ว คือถ้าสมมติว่า *ก่อนตายตนเป็นคนพิการ มีแขนหรือขาขาดไปเช่นนี้แล้ว เวลาร่างกายกลับมาประชุมกันใหม่(ในวันสิ้นโลก) มันจะยังคงเป็นร่างที่พิการอยู่ตามเดิมหรือเปล่า? หรือถ้าสมมติว่า ร่างกายเดิมนั้นหายสาปสูญเป็นธาตุเดิมไปหมดแล้ว (เพราะถูกฝังไว้นานแสนนาน) ก็ดี หรือเพราะถูกแรง (ระเบิด) ทำลายให้แตกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปหมดแล้วก็ดี ร่างเหล่านั้นจะมาประชุมกันขึ้นใหม่ได้อย่างไร?* ข้อยุ่งยากในเรื่องนี้เกิดจากการเข้าใจคำว่าประชุมกันขึ้นใหม่ (Resurrection) ผิดนั่นเอง

คือไปคิดวาดมโนภาพเอาเองว่า คงจะเป็นกายเนื้อที่ถูกฝังในหลุมนั้นเอง ลุกโย่งเย่งขึ้นมาจากใต้ดิน แล้วไปปรากฏผลุดขึ้นในโลกทิพย์ ต่อจากนั้นก็เลยนึกเอาเองต่อไปอีก (เพราะตนอยากให้เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว) ว่า แขนขาที่ขาดไปต่อกันได้ใหม่อีก ตาทบอดหรือหูที่หนวกก็จะกลับมองเห็นหรือได้ยินได้ดังเดิม ส่วนซากของกายเนื้อที่ละลายกลายเป็นฝุ่น เป็นดิน หรือน้ำ ไปแล้ว ก็จะวิ่ง กลับมาสู่ที่เดิม รวมกันเข้า เป็นบุคคลคนนั้นใหม่อีก ด้วยอำนาจปาฏิหาริย์อันใดอันหนึ่ง

ความเชื่อดังกล่าวนี้ พึงดูจะเห็นได้ว่าวิตถารและมโหฬารเอาการที่เดียว อันที่จริง เมื่อกายเนื้อแตกสลายไปแล้ว ก็เป็นอันแล้วกันไปโดยเด็ดขาด ไม่มีทางที่มันจะเข้าไปเสนอหน้าในโลกทิพย์ได้เลย ยังไม่มีปาฏิหาริย์อันใดที่จะทำให้ร่างเก่านั้นคุมกันขึ้นใหม่อีกครั้งโดยเป็นบุคคลคนเดิม หรือให้มันเข้าไปโลดเต้นอยู่ในโลกทิพย์ ไม่ว่าจะเป็นชั้นสูงหรือต่ำ อบายภูมิหรือสุคติภูมิใด ๆ ก็ตาม เรื่องนี้เป็นกฎธรรมชาติเช่นนั้นเอง ไม่ใช่กฎที่ใครตั้งขึ้น ดังนั้นความ

เชื่อดังกล่าวจึงเป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดี เพราะไม่มีอำนาจใดๆ จะแก้ไขหรือทำลายกฎธรรมชาติได้เลย

อันที่จริง ข้าพเจ้าใคร่ที่จะกล่าวต่อไปอีกสักหน่อยว่า การที่ธาตุของร่างกายจะมาประชุมกันขึ้นใหม่เป็นบุคคลคนเดิม หลังจากที่มันได้แตกแยกออกจากกันไปแล้วนั้น มิใช่ได้เลย ทั้งแก่กายเนื้อและแก่กายทิพย์ เพราะกายทิพย์เองก็ไม่ได้เกิดผลุดขึ้นมาตามความหมายที่เข้าใจกันอยู่โดยทั่วไป ความจริงนั้นมีอยู่ว่า แม้กายเนื้อจะหมดสมรรถภาพหรือแตกสลายไปแล้ว ชีวิตของเราก็ยังไม่ขาดสูญ คือเราจะยังคงมีชีวิตอยู่เช่นเดิม โดยมิได้ถึงแก่ความตายเลย (There is simply a continuity of Existence) เพราะเมื่อกายเนื้อมีชีวิตขึ้นมานั้น กายทิพย์ก็มีขึ้นมาด้วยเช่นเดียวกัน เมื่อกายเนื้อมาถึงจุดจบของมัน มันก็หยุดทำงาน และก็เป็นอันหมดหน้าที่ของมันในการเป็นพาหนะหรือเป็นเครื่องอาศัยของกายทิพย์ ต่อจากนั้น กายทิพย์ก็หลุดจากกายเนื้อ และก็มีชีวิตสืบต่อไปตามเดิม แต่เป็นการสืบต่อชีวิตในโลกทิพย์ ซึ่งเป็นภูมิอันแท้จริงของกายทิพย์นั้นเอง [๗] ดังนั้นจึงเป็นอันว่า

ไม่มีเรื่องที่กายเนื้อร่างเก่าจะมาประชุมกันขึ้นใหม่เลย เพราะอันที่จริงก็ไม่เห็นมีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องให้มีเช่นนั้น วิญญาณไม่ต้องไปนอนคอยวันพิพากษา (Day of judgement) อยู่นานแสนนาน เพราะวิญญาณเป็นอิสระจากกายเนื้ออันถ่วงให้หนักอยู่ตลอดเวลาแล้ว วิญญาณสามารถจะเคลื่อนไหวไปมา สามารถหายใจ และสามารถจะริเริ่มบันเทิงได้โดยเสรีในแดนทิพย์อันสมควรแก่ภาวะของตน ๆ

ข้าพเจ้าได้นำท่านมารออยู่บนเส้นพรมแดนที่คั่นอาณาเขตระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์มานาน พอสมควรแล้ว บัดนี้ถึงเวลาที่เราจะผ่านเข้าสู่ดินแดนแห่งความสว่างแจ่มใสเสียที เพื่อว่าเราจะได้เข้าใจเรื่องต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้นอีก

บทที่ ๒

เข้าสู่แดนทิพย์

โลกทิพย์เป็นโลกที่มีอยู่จริงไหม ? และเป็นโลกที่ถาวรยั่งยืนเพียงใด ? คือว่าชีวิตในโลกทิพย์จะเป็นชีวิตที่มีอยู่เป็นอยู่ได้ตลอดกาล (Eternity) *หรือไม่ ?*

สำหรับชาวโลกมนุษย์ เมื่อพูดว่าตลอดกาล (Eternity) ก็มักจะมีความหมายไปในทำนองเป็นอมตะ (Immortality) ด้วย เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่อาจพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ว่า *ความเป็นอยู่ของเราในโลกทิพย์นี้จะเป็นสิ่งที่มีอยู่ตลอดกาล และก็เป็นอมตะด้วยจริงหรือเปล่า?* ในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่ขอแจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบว่า สำหรับข้าพเจ้าเองยังไม่หาญพอที่จะพิสูจน์เรื่องนี้

แต่ข้าพเจ้าใคร่ที่จะเสนอข้อคิดเห็นบางประการเป็นการแนะแนวทางให้ท่านได้ลองคิดดูด้วยตนเองบ้างดังต่อไปนี้

ความไม่เที่ยงแท้ถาวร

ของโลกมนุษย์

ท่านผู้อยู่ในโลกมนุษย์ย่อมจะต้องคิดอย่างแน่นอน ว่า โลกของท่านเป็นโลกที่มีอยู่อย่างแท้จริง แต่แม้กระนั้น มันก็ยังมี ปรากฏการณ์ แห่ง ความไม่ ยั่งยืนหลาย ต่อหลาย อย่างให้เห็นประจักษ์อยู่เสมอ โลกของท่านเป็นโลกที่มีอยู่ อย่างแท้จริง เพราะมีสิ่งต่าง ๆ นานาประการซึ่งท่านเห็นได้ จับต้องได้ ท่านมีตึกรามบ้านช่องอันใหญ่โตแวดล้อมตัวท่าน อยู่ตลอดเวลา บนพื้นโลกก็เป็นดินแข็ง ๆ ซึ่งท่านเดินไป มาได้ ท่านมีอาหารกินได้ มีเสื้อผ้าสวมใส่ มีกิจการงาน นานาชนิด มีการเล่นนับไม่ถ้วน มีการเดินทางไปมาเป็น ระยะใกล้บ้างไกลบ้าง เหล่านี้และอื่น ๆ อีกมากมายล้วน ประกอบเป็นชีวิต ของท่าน ซึ่งมีอยู่จริง ๆ แต่แม้กระนั้น ท่านก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ในที่สุดก็จะมีวันหนึ่งที่ท่านจะต้อง ละทิ้งสิ่งทั้งหมดที่ท่านคิดว่ามันเป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างแท้จริงนั้นไว้ เบื้องหลัง โดยที่ท่านจะต้องผ่านกระบวนการของธรรมชาติ อันจะทำให้ร่างกายของท่านไม่อาจทำงานได้อีกต่อไป กล่าว

กันอย่างตรงไปตรงมา ก็คือ วันหนึ่งท่านจะต้อง "ตาย" นั่นเอง

และก่อนที่วันนั้นและนาทีนั้นจะมาถึงตัวท่าน ท่านก็จะ ได้เห็น ปรากฏการณ์อัน แสดงถึงความ เสื่อมโทรมและแตกสลายเกิดขึ้นรอบตัวท่าน ที่ใกล้ชิดที่สุดก็คือร่างกายของท่านเอง คือท่านจะแก่ลงทุกวัน อาการแห่งความชราและความเสื่อมของร่างกายก็จะปรากฏให้เห็นชัดขึ้นทุกขณะห่างออกไปอีกหน่อย ก็คือ เสื้อผ้าที่ท่านสวมใส่อยู่ก็จะเก่าขาดไปตามกาลเวลา และก็ต้องเปลี่ยนเพิ่มเติมอยู่เสมอ เครื่องเรือน ในบ้านของท่านก็จะผุพังไปเหมือนกัน และก็เป็นธุระที่ท่านจะต้องคอยซ่อมแซมกันเพื่อหน่วงไว้มิให้มันแตกสลายไปเร็วนัก บ้านของท่านเองก็ไม่พ้นสภาพดังกล่าวนี้ มันอาจจะไม่แสดงอาการออกมาอย่างฮวบฮาบ แต่เมื่อเวลาล่วงไป ๆ อาการทรุดโทรมของมันก็ปรากฏให้เห็นอีก และท่านก็ต้องเป็นธุระในการซ่อมแซมมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อันที่จริง ท่านอาจจะระลึกถึงสิ่งของเครื่องใช้อื่น ๆ ได้อีกนานาประการ ซึ่งทั้งหมดก็ล้วนมีอันต้องเป็นไปเช่นว่านั้นสิ้น แม้แต่ร่างกาย

ส่วนที่แข็งที่สุดของท่านเองก็เถอะ มันอาจจะหักแตกหรือชำรุดเสียหายได้เหมือนกัน ท่านเห็นไหมว่าสิ่งทั้งหลายในโลกมนุษย์ ซึ่งก็รวมทั้งตัวท่านเองด้วยนั้น เป็นของที่จะต้องทรุด โทรม และสิ้นสลายไปจนได้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง นี่แหละคืออาการปรากฏของความไม่เที่ยง ท่านอาจจะยับยั้งมันได้บ้างชั่วคราวในบางโอกาส แต่ท่านเองก็รู้ดีว่าในวันหนึ่งจุดจบของทุก ๆ สิ่งก็ต้องมาถึงเข้าจนได้ และวันอันเป็นจุดจบของกายเนื้อของท่านก็ได้ใกล้เข้ามาทุกขณะ

ความถาวรของโลกทิพย์

บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านพิจารณาดูสภาวะของโลกทิพย์เกี่ยวกับเรื่องและสิ่งต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เพื่อเทียบกับโลกมนุษย์ดู เพื่อจะได้แนวคิดว่าโลกทิพย์ควรจะมีสภาพเป็นอย่างไร สิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงอันเป็นคุณสมบัติของโลกทิพย์โดยเฉพาะนั้น ก็คือ ความเที่ยงถาวร (Permanence) นี้เอง[๙] ลักษณะดัง-

---

๙ : ดูคำอธิบายท้ายเล่ม

กล่าวนั้นทำให้เรารู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูกอยู่ตลอดเวลา เรื่องแรกที่เดียวก็คือร่างกายของเราเอง ซึ่งเป็นร่างกายที่ไม่มีวันเบื่อยเน่า (Incorruptible) สิ่งที่เบื่อยเน่าคือกายเนื้อของเรานั้น เราได้ทิ้งมันไว้เบื้องหลังแล้ว และบัดนี้เราจึงเหลืออยู่แต่ธาตุแท้ของเรา คือร่างที่ไม่เบื่อยเน่า เราไม่แก่ และข้อสำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือเราจะกลับเป็นหนุ่มหรือสาวขึ้นทุกที ถ้าเราจากโลกมนุษย์มาในตอนที่เรามีวัยชราแล้ว ความจริงเช่นว่านี้มิใช่จะเป็นสิ่งที่น่าพิศวงอย่างยิ่งดอกหรือ ! นอกจากนั้น เสื้อผ้าที่เรานุ่งห่มอยู่ก็ไม่มีวันเก่าหรือเบื่อยขาด บ้านที่เราอาศัยก็ไม่รู้จักทรุดโทรมหรือผุพัง ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาอยู่ในบ้านของข้าพเจ้าในโลกทิพย์นี้ ก็ยังไม่เคยได้ทำการซ่อมแซมอย่างใดเลย ไม่ว่าจะเป็นตัวอาคารบ้านเองหรือเครื่องเรือนในบ้านก็ตามจริงอยู่ ข้าพเจ้าอาจจะเปลี่ยนแปลงใหม่ในบางแห่งบ้าง ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับเจ้าของบ้านทั้งหลายอื่น ๆ ในโลกนี้ แต่นั่นก็เป็นเพราะเราต้องการเปลี่ยนมันไปเพื่อให้เกิดความสำราญใหม่ ๆ แก่ตัวเราเองบ้าง หรือไม่ก็เพื่อมิตรสหาย

ของเราบ้างเท่านั้น หาได้เปลี่ยนเพราะมันเกิดความทรุดโทรมหรือคร่ำคร่าอย่างใดไม่

อาคารอันใหญ่โตมโหฬารซึ่งโลกทิพย์นี้ ก็คงแลดูใหม่และสดใสเหมือนเมื่อวันที่สร้างเสร็จอยู่เสมอ ไม่ว่าเวลาจะล่วงไปนานสักเท่าใดก็ตาม ท่านลองคิดดูทีหรือว่า ในเมื่ออาคารเหล่านั้นหลายต่อหลายหลังได้สร้างมานับเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว แต่มันก็ยังไม่มีร่องรอยแห่งความทรุดโทรมคร่ำคร่า หรือความสกปรกจากฝุ่นละอองแม้แต่เท่าปลายขนก้อยเช่นนี้ ท่านพอจะคิดเปรียบเทียบดูได้หรือยังว่า เมื่อเทียบกันกับโลกมนุษย์แล้ว โลกทิพย์นี้มีความเทียงแท้ถาวรเพียงใด

ข้อความเท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้นเป็นเพียงส่วนน้อยนิดเหลือเกิน เมื่อเทียบกับปรากฏการณ์ที่แสดงถึงความเทียงแท้ถาวรในโลกของเรา เราอาจจะยังพิสูจน์ให้เห็นไม่ได้ก็จริงว่า *โลกทิพย์นี้จะเป็นไปและมีอยู่เช่นนี้ตลอดอนันตกาล* แต่เราก็มีประจักษ์พยานรอบตัวมากมายว่า มันจะต้องเป็นเช่นนั้น และข้าพเจ้าก็ขอรับรองกับท่านว่า มันเป็นเรื่องที่ทำให้เราอุ่นใจสุขใจและภูมิใจอย่างยิ่ง

อาคารบ้านเรือนในโลกทิพย์

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวอยู่บ่อย ๆ ถึงเรื่องอาคารอันมโหฬารในโลกทิพย์ แต่ยังมิได้เคยแจ้งให้ท่านทราบเลยว่าเราสนใจหรือชอบอาคารอันมีทรวดทรงในทางสถาปัตยกรรมแบบไหน อันที่จริง ที่นี่มีอาคารอยู่ทุกแบบ ของทุกยุคทุกสมัย นับตั้งแต่สมัยแรกเท่าที่รู้กันในโลกมนุษย์จนกระทั่งถึงสมัยปัจจุบัน แต่แบบที่ดูเหมือนว่าเราจะนิยมกันมากกว่าอย่างอื่นก็คือแบบที่เรียกว่า "โกธิค" นั่นเอง ในการก่อสร้างทุก ๆ แบบของทุกสมัยนั้น เราได้เรียกช่างก่อสร้างของยุคนั้นจริง ๆ มาเป็นผู้ดำเนินการ สถาปัตยกรรมแบบและสมัยต่าง ๆ เหล่านี้แม้จะสวยงามอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่ทำให้เกิดความสวยงามยิ่งขึ้นไปอีกก็คือตัววัตถุที่ใช้ก่อสร้างอาคารนั่นเอง เพราะแม้ในกรณีที่เป็นอาคารอันสร้างขึ้นมาอย่างง่าย ๆ โดยไม่มีการประดับประดาอะไรเลยทั้งภายในและภายนอกก็ตาม ก็ยังเป็นภาพที่ชวนให้มองโดยไม่เบื่อตา อาคารทั้งมวลนับแต่ตั้งกระท่อมที่เล็กไม่หรูหราโอ่อ่า ไปจนถึงอาคารเรียน

อันมโหฬาร ล้วนมีสภาพใหม่อยู่ตลอดกาล โดยวัตถุที่ก่อสร้างนั้นจะมีลักษณะใสเล็กน้อย (Semi-translucence) และมีลักษณะคล้ายหิน อาลา บาส เตอร์ (Alabaster) และสามารถจะเปลี่ยนสีไปได้ต่าง ๆ กัน สุดแล้วแต่ผู้ดูจะมีอารมณ์เช่นไร บางแห่งก็มีลักษณะคล้ายกับหอยมุกด์ ซึ่งสอดสลับสีเหลือบต่าง ๆ กันทำให้เย็นตาเป็นอย่างยิ่ง สีเหล่านี้จะไม่เข้มเกินไปในเมื่อมีอาคารอื่นอยู่ใกล้ชิดกัน แต่เมื่อเป็นอาคารโดด ๆ ตั้งอยู่ห่างจากอาคารอื่น สีของอาคารนั้นก็จะเข้มขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่ก็ไม่ถึงกับบาดตาหรือขัดกับภูมิประเทศแวดล้อมเลย

แต่มีแบบของการก่อสร้างแบบหนึ่งซึ่งเราไม่นิยมกันเลย คือการก่อสร้างแบบโรงทหาร ซึ่งจะเป็นรูปทรงยาวหรือรูปอื่นก็ตาม ที่มีหน้าต่างเรียงรายกันไปเป็นแถวยาวยืด แลดูแล้วหาความเจริญตาไม่ได้เลย สิ่งก่อสร้างที่มีลักษณะเช่นนั้นจะเข้ากันไม่ได้เลยกับบรรยากาศและสภาวะแห่งจิตใจของเราผู้อยู่ในภูมินี้ และด้วยเหตุนั้นจึงไม่มีการก่อสร้างกัน ด้วยเหตุผลง่าย ๆ ที่ว่า สิ่งใดที่เรา

ชอบ มันก็จะคงอยู่ แต่สิ่งใดที่เราไม่ชอบไม่ปรารถนาจะให้มันดำรงอยู่ มันก็จะสูญไป

สิ่งที่แตกต่างกันอีกประการหนึ่ง ก็คือ การมีสิทธิเป็นเจ้าของที่อยู่ในโลกทิพย์นี้กับโลกมนุษย์ เพราะในโลกทิพย์นี้การที่ท่านจะมีสิทธิเป็นเจ้าของสิ่งใดนั้น จะต้องได้มาด้วยเหตุประการเดียวคือความบริสุทธิ์ หรือความประณีตของจิตเพียงพอสำหรับสิ่งนั้นๆ (Spiritual right) สิทธิอื่นๆ นอกจากนี้ (เช่นการหาซื้อเอาด้วยเงินเป็นต้น) จะไม่มีเลย และก็ไม่เคยมีอยู่เลยด้วย สิทธิครอบครองดังกล่าวมานั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการดำเนินชีวิตในโลกมนุษย์ประการหนึ่ง คือเมื่อครั้งท่านยังเป็นมนุษย์ ได้สร้างสมกุศลไว้เพียงพอ ก็ย่อมได้สิทธิอันนั้น หรืออีกประการหนึ่ง เมื่อท่านเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้ว พยายามบำเพ็ญบารมีให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป อาจได้สิทธินั้นมาในภายหลังก็ได้เหมือนกัน ด้วยเหตุดังกล่าวมา จึงมีบุคคลไม่น้อยที่เมื่อตายจากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์แล้ว ปรากฏว่ามีสมบัติทิพย์รออยู่เป็นจำนวนมากมายกว่าที่เขาได้เคยมีอยู่ในโลกมนุษย์หลายต่อหลายเท่า และในทางตรงกันข้าม ก็ยังมี

บุคคลอีกเป็นจำนวนมากเหมือนกัน ที่กลับตรงกันข้าม คือทั้ง ๆ ที่เขาเคยมีสมบัติมหาศาลในโลกมนุษย์ แต่เมื่อมาสู่โลกทิพย์แล้ว กลับปรากฏว่าแทบไม่มีสิ่งใดเหลือติดตัวอยู่เลย แต่นั่นแหละ ถ้าหากเขารู้สึกตัวและพยายามสร้างกุศล หรือบารมีให้มากขึ้นไปในโลกทิพย์นี้ เขาก็มีสิทธิที่จะได้รับสมบัติต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นได้ในภายหลังอีกเหมือนกัน ซึ่งจะมีคุณค่าและมีความงามกับทั้งจะให้ความบันเทิงมากกว่าที่เขาเคยได้มีและประสบมาในโลกมนุษย์เสียอีก

ถ้าหากข้าพเจ้าจะกล่าวว่า ในโลกทิพย์นี้เรามี "อาคารสำหรับครอบครัว" (Family mansion) อยู่เหมือนกัน ท่านอาจจะคิดไปในแง่ของชาวโลกมนุษย์ว่าคงจะเป็นของบุคคลในครอบครัวเดียวกัน และห้ามไม่ให้คนภายนอกไปเกี่ยวข้องด้วยก็ได้ ซึ่งไม่ตรงต่อความเป็นจริงเลย "อาคารสำหรับครอบครัว" ดังกล่าวมานั้น เราสร้างขึ้นไม่ใช่ด้วยความมุ่งหมายจะกันเอาไว้เป็นสิทธิในวงแคบ ๆ เท่านั้น แต่อันที่จริงมีวัตถุประสงค์กว้างขวางกว่ามาก โดยปกติอาคารชนิดนี้ ในขั้นแรกก็สร้างกันขึ้นเป็นที่อยู่หลังเล็ก ๆ ตาม

ธรรมดา แต่ต่อมาก็มีการต่อเติมกันเป็นครั้งเป็นคราว เป็นจำนวนหลายครั้งหลายคราวขึ้นทุกที และการต่อเติมนี้ก็ไม่ได้กระทำไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าของอาคารเองโดยตรง แต่เป็นไปเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางประการซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นที่อยู่ในภูมินี้ด้วย เท่าที่ข้าพเจ้าระลึกได้มีอาคารแบบนี้อยู่หลังหนึ่งซึ่งในขั้นแรกก็เป็นบ้านธรรมดาขนาดกลางเช่นเดียวกับที่อยู่ของข้าพเจ้าเหมือนกัน เจ้าของบ้านหลังนี้เป็นศิลปินและนักดนตรี เมื่อเขามาตั้งต้นชีวิตในที่ใหม่ ๆ นั้น เขาก็มีความมุ่งหมายใคร่จะให้บ้านหลังน้อยของเขานี้เป็นศูนย์กลางของศิลปินและนักดนตรีอื่น ๆ อีกด้วย เพื่อว่าผู้มีรสนิยมแบบเดียวกันจะได้มาสังสรรค์กัน และหาความสำราญกันในทางที่ตนถนัดมาแต่เดิม แต่ต่อมาวัตถุประสงค์ของเขาได้รับความสำเร็จเป็นอย่างดี โดยมีผู้ไปประชุมร่วมปรึกษาหารือและร่วมบันเทิงกันมากขึ้นทุกที จนทำให้บ้านหลังน้อยของเขานั้นเล็กเกินไปไม่พอที่จะทำให้ผู้ที่ไปร่วมประชุมกันนั้นได้รับความสะดวกได้ตามสมควร จึงได้มีการสร้างห้องเพิ่มขึ้นมาอีก ทางด้านนั้นบ้าง ทางด้านนี้บ้าง เป็นอันว่าบ้านหลังนี้ก็ขยาย

ออกไปเรื่อย ๆ จนต่อมาก็ได้สร้างเป็นห้องประชุมใหญ่ขึ้น เหมือนกับบ้านหลังใหญ่ ๆทั่วไปในโลกมนุษย์ นับตั้งแต่นั้นมา ก็ปรากฏว่ามีผู้ไปเยี่ยมเยียนแสดงความสนใจในเรื่องนี้อยู่มิได้ขาด บัดนี้ กล่าวได้ว่าบ้านหลังน้อยนั้นได้กลายเป็นอาคารที่สวยงามอย่างยิ่ง และเป็นสถานที่น่าอยู่มากที่สุดหลังหนึ่งที่เดียว คณะของข้าพเจ้าเองก็เคยไปร่วมชุมนุมในการบันเทิง ณ ที่นั้นครั้งคราวเหมือนกัน ในเมื่อเรามีเวลาว่างจากการงานเพียงพอ

เท่าที่กล่าวมานี้ก็เพียงตัวอย่างประการหนึ่งเท่านั้น เพราะอันที่จริงยังมีอาคารประเภทเดียวกันนี้ที่แห่งอื่นอีก ซึ่งมีวัตถุประสงค์แตกต่างกันไป แต่ก็เป็นวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยส่วนรวมเช่นเดียวกัน อาทิเช่นอาคารเพื่อการศึกษาเป็นต้น ซึ่งมีลักษณะการก่อสร้างเป็นคนละอย่างกันไป เพื่อให้เหมาะสมกับความประสงค์ในเรื่องนั้นๆโดยเฉพาะ

สิทธิครอบครองที่ดิน

สำหรับสิทธิในการครอบครองผืนดินอันเป็นที่ตั้งของตัวบ้านนั้น ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้ว คือย่อมเป็นของผู้เป็นเจ้าของบ้านนั้นเอง เมื่อตัวบ้านได้รับการขยายออกไป ผืนดินบริเวณที่แวดล้อมก็ขยายออกไปเป็นลำดับ ดังนั้นตัวอาคารยิ่งใหญ่และกว้างขวางออกไปเพียงใด บริเวณที่ว่างที่ล้อมรอบอาคาร ก็ต้องกว้างออกไปตามส่วน การที่จะให้ตัวอาคารกว้างขวางตั้งอยู่ในผืนดินที่ไม่มีบริเวณว่างเสียเลยนั้น ย่อมเป็นการขัดนัยตาและทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดอย่างยิ่ง ตัวอาคารทุกอาคารจะตั้งอยู่ภายในบริเวณที่มีที่ว่างอันกว้างขวาง พอที่เราจะเดินเล่นได้อย่างสบาย บริเวณที่ว่านั้นก็จัดทำเป็นสวนหรืออุทยานอันสวยงาม ซึ่งใคร ๆ จะเข้าไปเดินชมเล่นก็ได้โดยไม่มีการหวงห้าม ไม่มีกฎข้อบังคับจุกจิกว่า จะต้องทำอย่างโน้นอย่างนี้ และห้ามไม่ให้ทำอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่มีการยืนยันหรือหวงสิทธิในผืนดิน ไม่มีป้ายปิดประกาศห้าม เพราะอันที่จริงก็ไม่ทราบว่าจะมีการห้ามเรื่องอะไร

และควรจะห้ามใคร ผู้เป็นเจ้าของอาคารย่อมรู้ดีว่าจะไม่มีการบุกรุกเข้ามาจากใคร ๆ เลยในภูมินี้ เพราะทุกคนในที่นี้ย่อมมีความเคารพในสิทธิอันสมควรของกันและกันอยู่เป็นพื้นฐานของจิตใจด้วยกันทุกท่านแล้ว (มิฉะนั้นก็จะเข้ามาสู่สถานที่นี้ไม่ได้อยู่เอง)

ทัศนียภาพอันสวยสดงดงาม แวดล้อมไปด้วยไม้ยืนต้นและไม้ดอกนานาชนิดเช่นนี้ ในเมื่อเราเข้าไปเดินทอดน่องอยู่นั้น จะทำให้รู้สึกเสมือนว่าเป็นดินแดนแห่งความฝันหรือเทพนิยายฉะนั้น เราอาจจะนั่งพักอยู่ใต้ร่มไม้ ชมฝูงกวางซึ่งจะคุ้นเคยกับพวกเราเป็นอันดี เพราะมันรู้ว่าจะไม่มีอันตรายอย่างใดแก่มันเลย มันจะพากันเข้ามาใกล้ ๆ เราด้วยความสนิทสนม เพราะมันก็เป็นส่วนหนึ่งของภูมิประเทศอันงดงามดุจความฝันเหมือนกัน[๙]

๙:— ดูคำอธิบายท้ายเล่ม

มีโบสถ์ในโลกทิพย์ไหม ?

ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะมีหลายท่านที่นึกอยากจะถามอยู่ในใจเสมอว่า ในโลกทิพย์นั้นจะมีโบสถ์เหมือนกับในโลกมนุษย์อยู่บ้างไหม ? เพราะในทัศนะของโลกมนุษย์เรื่องของชาติหน้าเป็นเรื่องที่แยกกันจากศาสนาไม่ออกเลยทีเดียว และเมื่อมีชาติหน้าแล้ว ก็เป็นอันต้องมีสวรรค์ไว้สำหรับเป็นที่อยู่ของคนดี และนรกสำหรับคนชั่วช้าด้วย ดังนั้นโบสถ์ซึ่งเป็นสัญญลักษณ์ประการหนึ่งของศาสนา และเป็นที่พึ่งหรือที่แสดงออกซึ่งความศรัทธาของผู้มีความเชื่อในศาสนาก็น่าจะต้องมีอยู่ด้วยกระมัง ต่อปัญหาเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ขอตอบว่ามีเหมือนกัน และก็มีอย่างสวยงามมากเสียอีกด้วย

เช่นเดียวกับอาคารอื่น ๆ เหมือนกัน การก่อสร้างโบสถ์ของเราก็กระทำกันอย่างประณีตเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งในด้านการฝีมือและวัตถุที่ใช้ก่อสร้าง มีบุคคลไม่น้อยที่อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ เมื่อมาเห็นว่าที่นี่มีโบสถ์อยู่เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าเองก็เป็นผู้หนึ่งในจำ-

พวกนั้น แต่บางคนก็ไม่รู้สึกประหลาดใจเท่าใด เพราะเขาถือเป็นหลักไว้ในใจมาก่อนแล้วว่า เมื่อเขาได้ทำความดีในทางศาสนาจนกระทั่งได้มาอยู่ในสุคติภูมิแล้ว ก็ควรจะต้องมีโบสถ์อยู่ในสุคติภูมินั้น ๆ อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นภูมิชั้นไหนก็ตาม ดังนั้น การที่มีโบสถ์ไว้นมนกเป็นของดีอยู่อย่างหนึ่ง คือทำให้พวกเรารู้สึกคล้ายกับว่าไม่ได้เดินทางไปไกลจากบ้านเดิมของเราเลย แม้ว่าเราจะได้เปลี่ยนภาวะมามีชีวิตใหม่ในโลกใหม่ก็ตาม และโดยมากในไม่ช้าเราก็เป็นสมาชิกประจำของโบสถ์ที่เราชอบแห่งใดแห่งหนึ่งเสมอ

ในภูมินี้ มีโบสถ์ของเกือบทุกนิกายที่ท่านเคยเห็นมีอยู่ในโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าได้เคยเข้าไปในโบสถ์เหล่านี้หลายต่อหลายแห่งด้วยกัน ปรากฏว่าทุกแห่งก็มีบรรยากาศที่สงบเยือกเย็น ให้ความสุขใจได้เป็นอย่างดี บางแห่งที่มีกระจกสีประดับอยู่ด้วยนั้น ก็ทำให้เกิดภาพที่น่าดูยิ่งขึ้นอีก ในเมื่อแสงสว่างสาดมากระทบกระจกสีต่าง ๆ เหล่านั้น ทำให้เกิดเป็นประกายรัศมีเหลือบคล้ายกับสายรุ้งขึ้นภายใน แลดูสวยงามอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว

โบสถ์บางแห่งก็เป็นโบสถ์จำลองหรือถอดแบบมาจากโบสถ์ที่ยังปรากฏอยู่ในโลกมนุษย์ในปัจจุบันนี้ บางแห่งก็ถอดแบบมาจากโบสถ์ซึ่งในปัจจุบันไม่มีอยู่ เพราะได้สลักหักพังไปหมดแล้ว แต่ทว่าโบสถ์เหล่านั้นได้มาปรากฏขึ้นใหม่ณที่นี้ พร้อมด้วยความสวยสดงดงามและความวิจิตรตระการตาทุก ๆ ประการที่เคยมีอยู่แต่เดิม สำหรับขนาดก็มีตั้งแต่เล็ก ๆ ไปจนถึงใหญ่โตมโหฬาร ตามความประสงค์และศรัทธา ของสาธุชนผู้ยึดมั่นอยู่ใน ความเชื่อถือตามนิกายเดิมของตน ๆ

ความภักดีกับการทำดี

(FAITH VS. SERVICE TO OTHERS)

ณที่นี้ บางท่าน อาจจะสงสัยว่า *เหตุใด แม้ในโลกทิพย์เช่นนี้ จึงยังปล่อยให้มีความแตกต่างกันของศาสนา โดยมีนิกายต่าง ๆ กันและลัทธิประเพณีต่าง ๆ กันหลงเหลืออยู่ได้อีก ?* ท่านคงคิดว่า ไหน ๆ ก็ได้มา

อยู่ในแดนสุคติภูมิเช่นนี้แล้ว ทุกคนก็ควรจะต้องมีความเห็นในทางศาสนาเป็นอย่างเดียวกัน จึงจะดูค่อยสมแก่ภาวะสักหน่อย ท่านจะคิดอย่างไรก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงก็มีอยู่ว่า ในที่นี้ยังมีบุคคลส่วนมากที่ฝังหัวในความเชื่อทางศาสนาที่เขาเคยมีมาแต่เดิมอย่างแน่นแฟ้น เขาถือว่าการที่เขาได้มาสู่แดนอันเป็นสุคติภูมิเช่นนี้ได้นั้น ก็เพราะเขาได้มีความเชื่อถือดังที่เขาได้เคยเชื่อถือตลอดมานั่นเอง หาไม่แล้ว เขาจะได้มาอยู่ณที่นี้ได้อย่างไร ความจริงที่ว่าเขาได้มาอยู่ณที่นี้ในสภาวะเช่นนี้ ก็เพราะเขาได้ดำเนินชีวิตในทางที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นมาก่อนนั้น เขาจะไม่ยอมรับรู้เลย ไม่ว่าจะมีใครอธิบายให้เขาฟังอย่างไรก็ตาม เพราะถือว่าเรื่องเช่นนั้น (คือการทำประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้อื่นนั้น) เป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน ในเมื่อเทียบกับศรัทธา(ในแง่ของความภักดีอันมั่นคง) ที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า ทำอย่างไรเขาก็ไม่ยอมเชื่อเด็ดขาดว่า การที่เขามาอยู่ณที่นี้นั้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเชื่อ(ในแบบของความภักดี)หรือไม่เชื่อนั้นเลย ดังนั้น บุคคลประเภทนี้ก็ยังคงปฏิบัติศาสนกิจของเขาต่อไปตามแบบและวิธีการที่เขานิยมฝังหัวมาในโลก-

มนุษย์ เช่นมีพิธีกรรมอันจุกจิกหรือวิจิตรพิสดารนานาประการไปตามเดิม แต่ก็มีข้อเท็จจริงอยู่ว่า:—

ตราบใดที่พวกเขาเหล่านั้นยังยึดมั่นอยู่ในพิธีกรรมอันสักแต่ว่าเป็นประเพณี (ซึ่งเป็นลักษณะของสีลัพพตปรามาส) โดยมิได้เข้าถึงเจตนารมณ์อันแท้จริงของศาสนาเช่นนี้แล้ว เขาก็จะไม่สามารถบำเพ็ญเพียรให้เกิดความก้าวหน้าในทางจิตขั้นสูงขึ้นไปได้เลย เพราะเขาจะคงต้องมีสภาวะดักดานอยู่ได้เพียงแค่นั้นตลอดไป เพราะแต่ละกลุ่มของบุคคลประเภทนี้ก็จะถือข้อปฏิบัติพิธีกรรมและความเชื่อของนิกายหรือของคณะของตนเท่านั้นที่ถูกต้องหมด และของผู้อื่นก็เป็นอันว่าผิดหมด

จากข้อความที่กล่าวมาแล้วนั้น ท่านจะเห็นได้ว่าทุกคนที่มีส่วนร่วมในความเชื่อทางศาสนาตามที่เขาเคยยึดถือมาแต่เดิม ดังนั้นจึงไม่มีการพยายามที่จะกลับใจผู้หนึ่งผู้ใดให้เขาเลิกจากความเชื่อของเขา จนกว่าเขาจะได้เห็นความจริงต่าง ๆ ด้วยตนเองเสียก่อน แต่เมื่อบุคคลเหล่านี้ทัศนะในวงแคบและมีสายตาสั้นเช่นนี้แล้ว ก็ต้อง

ปล่อยให้เขาเสวย สุขอยู่ในสวรรค์ที่พวกเขาสร้างกันขึ้นเอง (Home-made heaven) ไปตามสบายของเขา จนกว่าวันหนึ่งเขาก็จะได้เห็นความจริงว่าอะไรเป็นอะไร และแล้วเขาก็จะ ก้าว ออก จาก กรง ขัง ตัวเอง มาสู่โลก แห่งความ จริงอันกว้างใหญ่ภายนอก ซึ่งอันที่จริงก็มิได้อยู่ไกลจากตัวเขาเลย เป็นแต่ว่าเขาไม่ยอมเอาใจใส่เองเท่านั้น หลังจากที่ได้รู้ความจริงเช่นนี้แล้ว เขาก็จะได้มีโอกาสเลื่อนชั้นภูมิแห่งจิตของเขาให้สูงขึ้นไป ความเชื่อเหลวไหลต่าง ๆ ก็เป็นอันว่าจะถูกทอดทิ้งไว้เบื้องหลังอย่างไม่ใยดี เขาจะได้รู้ว่าโบสถ์วิหารต่าง ๆ เหล่านั้นอาจเป็นสิ่งก่อสร้างที่สวยงามในด้านศิลปก็ตาม แต่เขาก็ได้ใช้มันและยึดถือไว้ในทางที่ผิดตลอดมา จากนั้นเมื่อเขาก้าวออกมาจากโบสถ์หลังจากพิธีเทศน์แล้ว ก็เป็นอันว่าเขาได้ก้าวออกมาสู่โลกแห่งความจริงภายนอก เป็นความจริงซึ่งเขาจะไม่ได้มีโอกาสพบเลย ตราบใดที่เขายังขดตัวเองอยู่ภายในบริเวณกำแพงโบสถ์เท่านั้น (They now see that as they regularly stepped out of their churches at the conclusion of a service, they stepped out into a

world of truth, of truth which was not resident within the church's four walls)

ทีสำหรับเรื่องท่านนักบวช หรือพระผู้ทำพิธีหรือเทศน์ในโบสถ์เล่า บางท่านอาจจะสงสัยว่าเป็นใครและมีจำนวนมากน้อยเพียงใด?

อันที่จริง นักบวชเหล่านี้คือผู้ที่เคยเป็นนักบวชมาเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์อยู่นั่นเอง ในทีนี้เรามีนักบวชหรือพระเป็นจำนวนเพียงพอที่เดียว หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเกินพอเสียอีก แต่เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้เกิดความลำบากหรือขัดข้องแต่อย่างใด เพราะพระหลายรูปอาจมาช่วยกันในที่แห่งเดียวกันก็ได้ ซึ่งจะทำให้เกิดความหรูหราโอ่อ่าแก่พิธีกรรมมากขึ้นอีก

การพักผ่อน(นอนหลับ)ตลอดกาล

(ETERNAL REST)

ภาระกิจสำหรับท่านนักบวชเหล่านี้ หากเทียบกับภาระของท่านในโลกมนุษย์แล้ว ก็นับว่าเบามาก

เพราะไม่ค่อยจะมีอะไรให้ท่านทำกันมากมายเหมือนแต่เดิม นอกจากว่าจะเทศน์ไปบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่อันที่จริงก็เป็นเรื่องที่สมควร จะต้องเป็นเช่นนั้นตามความเชื่อถือของท่านเอง เพราะเมื่อท่านคิดว่าท่านได้มาอยู่บนสวรรค์แล้ว ก็ควรที่จะต้องได้ใช้เวลาไปในการพักผ่อนตลอดกาล (Eternal rest) ให้มากที่สุดที่จะมากได้ เพราะว่าไหน ๆ ก็ได้พูดถึงเรื่องนี้มาเป็นวรรคเป็นเวรตั้งแต่ครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว และในทำนองเดียวกันพวกสัปบุรุษที่กาในคณะของท่านก็พากัน พักผ่อนหลับนอนตลอดกาล ไม่น้อยกว่าบรรดาอาจารย์เหล่านั้นของเขา เรียกได้ว่าเขาก็มีความสุขไปตามประสาของเขาในวงแคบ ๆ ของเขานั้นเอง พวกเขาต่างมีชีวิตอยู่ด้วยความศรัทธาเชื่อมั่นเท่านั้น เขาได้เชื่อเสียแล้วว่าเพราะศรัทธาเท่านั้น เขาจึงได้มาอยู่อย่างที่เขากำลังอยู่เช่นนี้ และเขาก็ต้องมีศรัทธาเช่นเดิมนั้นต่อไป

นักบวชทั้งหลายในนิกายทุกชั้นยศ นับตั้งแต่ชั้นสูงขนาด Learned prelates (น่าจะเทียบได้กับสมเด็จกระมัง) ไปจนถึงชั้นธรรมดาสามัญขนาดหลวงพ่อตามวัด

บ้านนอก เราได้เข้าไปร่วมประชุมทำพิธีกับท่านเหล่านั้นมาแล้ว ปรากฏว่าน่าสนใจดีเหมือนกัน

ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่า ศาสนาในโลกมนุษย์นั้นเอง มีส่วนที่ทำให้ความเชื่อถือของมนุษย์เกิดการไขว้เขวสับสนกันยกใหญ่ คือทำให้เกิดเป็นนิกายใหญ่น้อย มีความเชื่อถือต่าง ๆ กัน ซึ่งล้วนแต่เป็นเสมือนโซ่ตรวนคอยล่ามมนุษย์ให้ติดอยู่อย่างถอนตนไม่ออก แล้วส่งผลมาถึงโลกทิพย์อีกด้วย เพราะเมื่อเวลาที่มนุษย์ตายจากโลกของเขาเข้ามาสู่โลกทิพย์ เขาก็ได้พาเอาความเชื่อถือต่าง ๆ เหล่านั้นติดตัวมาด้วย ทำให้เกิดเป็นโซ่ตรวนคอยผูกล่ามจิตใจของเขาไว้ต่อไปอีก และก็ต้องเป็นภาระหนักแก่เขาที่จะต้องมาชำระสะสาง ปลดแก้โซ่ตรวนเหล่านั้นกันไม่รู้จักจบจักสิ้น แทนที่เขาจะได้มีโอกาสปรับปรุงตนเองให้เข้ากับชีวิตใหม่และสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้โดยสะดวก

เมื่อใดที่โลกได้เข้าใจถึงความจริงอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับชีวิตและความเป็นอยู่ของโลกทิพย์แล้ว โบสถ์ทั้งหลายเหล่านี้ก็จะได้ถูกใช้ให้มีประโยชน์ในทางที่ถูกต้องมากขึ้น คืออย่างน้อยก็จะได้ไม่เป็นสำนักของคณะอาจารย์

ที่ต่างก็มีความเห็น และการปฏิบัติแตกแยกกันไป คนละทางสองทาง แต่จะเป็นโบสถ์ตามความหมายอันแท้จริงของโลกทิพย์ ซึ่งแตกต่างกับที่เห็นอยู่ในบัดนี้เป็นส่วนมาก

ที่ใจกลางของตัวเมืองในภูมิเหล่านี้มีโบสถ์อันมโหฬารตั้งอยู่โบสถ์หนึ่ง โบสถ์หลังนี้เป็นจุดศูนย์กลางของภูมิอย่างแท้จริง เพราะสิ่งก่อสร้างทุกอย่างก็แผ่กระจายออกไปจากโบสถ์หลังนี้ในทิศต่าง ๆ กัน ความใหญ่โตของโบสถ์จะพิจารณาได้โดยคำนึงถึงความจริงที่ว่า พวกเราสามารถจะเข้าไปนั่งอยู่ได้นับเป็นจำนวนตั้งหลายพัน โดยไม่ต้องเกรงว่าจะเต็มหรือเกิดความอึดอัดแต่อย่างใด โบสถ์หลังนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางสวนดอกไม้อันน่ารื่นรมณ์อย่างยิ่ง และพอเราย่างเท้าก้าวเข้าสู่บริเวณโบสถ์ ก็จะรู้สึกมีพลังแผ่ซ่านอยู่รอบตัวทันที พลังนี้มิใช่มาจากดอกไม้อันมีจำนวนมากมายอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังมาจากตัวตึกซึ่งเป็นโบสถ์นั้นเอง และพลังนี้จะคงส่งกระแสอยู่เช่นนั้นตลอดกาล โดยไม่มีวันเจือจางหรือหมดสิ้นเลย

โบสถ์ที่แท้จริงไม่ใช่ที่

สำหรับทำพิธีกรรมแบบแสดงละคร

แต่ทว่าโบสถ์หลังนี้เป็นเครื่องหมายแห่งการแสดงความขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า (Temple of thanksgiving) ไม่ใช้เป็นที่สำหรับทำพิธีกรรมดังที่ชาวโลกมนุษย์เข้าใจกันอยู่และปฏิบัติกันอยู่ พวกเราไม่ได้มาประชุมกันที่นี่เพื่อทำพิธีบวงสรวง (Sacrifice) เราไม่ได้มาประชุมกันเพื่อทำพิธีอันวิจิตรพิสดารนานาประการ ไม่ว่าพิธีอย่างใดและไม่ว่าในโอกาสใดเลย เราไม่มีการอ่านข้อความในสมัยโบราณยาว ๆ ซึ่งฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ และซึ่งนำมาประยุกต์เพื่อปฏิบัติให้เข้ากับเจตนารมณ์ และความจำเป็นอันแท้จริงในปัจจุบันนี้ไม่ได้เลย เราไม่มีการร่ายโศลกหรือบทสดุดีหรือคำสวดอ้อนวอนอันยาวยืดยาด ซึ่งฟังแล้วก็รู้ว่ามันเกินความจริง เพราะมีแต่การยกยอกันเสียเลิศลอยฟ้า และบางครั้งก็เลยผิดจากความจริงไปได้ไกลเสียอีกด้วย ข้าพเจ้าขอกล่าวว่าเราไม่มีการกระทำพิธีที่ไร้สาระเช่นนั้นเลย ตรงกันข้าม เรามาประชุมกันในที่นี้ในโอกาสพิเศษดังจะกล่าวต่อไป และการที่มานี้ก็ไม่ใช่มาโดยถูก

บังคับ ไม่ใช่มาโดยนิสัย ไม่ใช่มาเพราะเป็น "หน้าที่" ที่จะต้องมาโดยขาดไม่ได้ ไม่ใช่มาเพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงมีบัญชามาว่าขาดไม่ได้ ไม่ใช่มาเพราะว่ามีผู้มีอำนาจหรือท่านที่อยู่เบื้องบนมีคำสั่งลงมาว่าต้องมาให้ได้นะ มิฉะนั้นละก็จะต้องเห็นดีกันทีเดียว (or take the consequences)

แต่เรามาประชุมกันในที่นี้ ก็เพราะว่าในโอกาสพิเศษบางครั้ง มีท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป อุตส่าห์ลงมาเยี่ยมเยียนเรา ท่านเหล่านี้เป็นผู้อยู่ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นต้นกำเนิดของชีวิตและแสงสว่างทั้งมวล[๑๐] The Great Source of all life and light ในการมาของท่านนั้น ท่านได้นำเอาความหอมชื่นบาน อันเยือกเย็นจากภูมิแห่งจิตที่มีความประณีตขั้นสูงลงมาด้วย และเมื่อพวกเราเข้าไปใกล้ท่าน เราก็จะรู้สึกเสมือนว่ากำลังอาบรังสีแห่งพลังและแสงสว่างที่มีอำนาจสูง ทำให้เกิดความซาบซ่านและปีติอย่างบอกไม่ถูก รังสีอันมีคุณสมบัติดังกล่าวมานี้ ส่วนหนึ่งแผ่ออกมาจากตัวท่านเหล่านั้นเอง และอีกส่วนหนึ่งแผ่ออกมาจากกระแสแห่งภูมิอันสูงมากเหล่านั้น แต่ทว่าอันที่จริงแล้ว

๑๐: ดูคำอธิบายท้ายเล่ม

ส่วนใหญ่ก็คือแผ่ออกมาจากพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นแหล่งใหญ่ที่สุดนั่นเอง

ท่านผู้มาจากภูมิสูงเหล่านี้มาเยี่ยมเยียนพวกเรา ก็มารับมอบความขอบคุณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพวกเรา ในการที่พระองค์ได้ประทานทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่เรา และแล้วท่านก็ส่งกระแสจิตแห่งความรำลึกถึงด้วยความขอบคุณของพวกเรานี้ น้อมถวายไปยังพระผู้เป็นเจ้าผู้อยู่เบื้องบนอีกทีหนึ่ง

ข้าพเจ้าต้องขอย้ำไว้ในที่นอกครั้งหนึ่งว่า การประชุมหรือพิธีดังกล่าวนั้นเป็นไปอย่างง่าย ๆ ไม่ได้มีความวิจิตรพิสดารหรูหราโอ่อ่าอย่างใดเลย และข้อสำคัญอีกข้อหนึ่งก็คือไม่มีการยืดยาดกันเลย เราทำกันอย่างตรงไปตรงมา กินเวลาไม่เกิน ๑๕ นาทีตามเวลาของชาวโลกมนุษย์ แต่ภายในระยะเวลาอันสั้นนี้เอง ก็เกิดประโยชน์และได้ผลไม่น้อยกว่าพิธีกรรมอันมโหฬารพันลึก ซึ่งกินเวลายืดยาวและเยิ่นเย้อย่างมหาศาล มีกระบวนการแห่แหนประดับประดาฉลองกันอย่างเอิกเกริกนั้นเลย ในระยะเวลาอันสั้นๆนี้

มีแต่แก่นสารของการประชุม ซึ่งดำเนินไปอย่างตรงเป้าหมายรวบรัดง่ายที่สุด แต่ก็ได้ผลมากที่สุดจริง ๆ

และอย่าลืมว่าไม่มีกฎข้อบังคับใด ๆ ว่า ทุกคนจะต้องมาร่วมการประชุมดังกล่าวนั้น อันที่จริง ผู้ยังที่ไม่อยากเข้าร่วมประชุมก็มีสิทธิเสรีเต็มที่โดยไม่ต้องเกรงใจใคร และโดยไม่มีใครว่าอะไรเลย บางครั้ง คณะของข้าพเจ้าเองก็ขาดประชุมเหมือนกัน ในเมื่อมีงานสำคัญที่จะต้องทำเฉพาะหน้าอยู่ แต่เราก็ไม่ได้เสียเปรียบอย่างใด เพราะเราก็ฝากความเคารพและระลึกถึงไปยังท่านผู้นั้นได้เช่นเดียวกัน

นอกจากโบสถ์หลังกลางอันเป็นหลังใหญ่ดังกล่าวมานั้นแล้ว เรายังมีหลังเล็ก ๆ กระจัดกระจายกันอยู่ตามที่ต่าง ๆ ทั่วไปในโลกทิพย์นี้ เพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกันนี้แหละ เป็นโบสถ์ที่ให้เกิดประโยชน์ตามความหมายและเจตนารมณ์อันแท้จริง ไม่ใช่เป็นแต่สักว่าเวทีละครสำหรับให้ผู้ที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวมาแสดงละครให้ผู้ดูในรูปพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งล้วนแต่ไม่มีสาระ และไม่เกิดผลประโยชน์แก่จิตใจอย่างใดเลย

ในโลกมนุษย์ เมื่อมีการบูชาในทางศาสนาขึ้น

จิตใจของมนุษย์ก็คิดไปถึงพระผู้เป็นเจ้าที่คอยออกคำสั่งให้พวกมนุษย์ทั้งหลายบูชาสรรเสริญพระองค์อยู่ตลอดไป ไม่เช่นนั้นจะมีความผิดเกิดขึ้นทีเดียว ดังนั้นพระบิดาแห่งสากลจักรวาลก็เลยกลายเป็นไม่ใช่พระบิดา แต่กลับเป็นอะไรอย่างหนึ่งซึ่งมีอารมณ์ไม่แน่นอน ต้องให้คนนั่นคอยเอาอกเอาใจอยู่ตลอดเวลา ศาสนาในโลกมนุษย์จึงสอนให้ท่านมีอารมณ์ต่าง ๆ และในที่สุด เพื่อที่จะให้แนวคิดเรื่องพระผู้เป็นเจ้าเกิดความวิตถารหนักขึ้นไปอีก ก็ได้มีการสั่งสอนกันว่าท่านควรจะรักพระเจ้า หรืออันที่จริงก็ไม่ใช่ควรเท่านั้น เพราะว่าท่านจะต้องบังคับใจของท่านให้รักพระเจ้าให้จงได้ทีเดียว

ศาสนาในโลกมนุษย์ มักจะผูกขาดเรื่องความรู้เกี่ยวกับโลกหน้าไว้เสียแต่ผู้เดียว และดังนั้นถ้าจะมีการรู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับโลกหน้าขึ้นมาบ้าง ท่านก็มักจะโมเมเอาเลยว่าต้องเป็นเรื่องที่พรากจากศาสนาแบบของท่านไม่ได้อย่างเด็ดขาด สวรรค์ในทัศนะของท่านเหล่านี้จึงกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่มีเทพยดาน้อยใหญ่ทำพิธีบูชาพระผู้เจ้ากันยกใหญ่ตลอดเวลา เรียกได้ว่าไม่เป็นอันต้อง

ทำอะไรอื่นกันเลย และในทำนองเดียวกัน ท่านผู้อยู่ในโลกมนุษย์ก็ต้องอุตส่าห์หมั่น บูชาพระองค์ให้ละม้าย แม้น เหล่าเทพยดาในสรวงสวรรค์เช่นนั้นให้มากที่สุดที่จะมากได้ และก็เป็น "หน้าที่" ชนิดบังคับกันทีเดียวที่ทานจะต้องไปโบสถ์ให้ได้อาทิตย์ละครั้ง ผลก็คือมีท่านสัปปุรุษสักกี่ไปวัดกันอาทิตย์ละครั้งจริงเหมือนกัน แต่ก็ไม่ค่อยมีผู้ใดรู้กันนักว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ และทำเช่นนั้นเพื่อประโยชน์อะไร เขามีความรู้เรื่องพระเจ้าผู้สูงสุดแต่เพียงเงา ๆ และหยาบๆ เท่านั้นตามที่ได้รับฟังการสั่งสอนอบรมมาจากพระที่เป็นครูของเขานั่นเอง

และในที่สุด เมื่อเขาผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ เขาก็หอบแนวคิดดังกล่าวต่าง ๆ เหล่านั้นติดตัว (คือติดใจ)มาด้วย เนื่องจากในที่นี้ไม่มีกฎเกณฑ์ที่จะห้ามไม่ให้ใครคิดตามที่เขาต้องการจะคิด เขาจึงมีสิทธิที่จะคิดอย่างไรก็ได้ต่อไปตามเดิม หรือถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องยิ่งขึ้นก็คือเขามีสิทธิที่จะไม่คิดอะไรเลยก็ได้ต่อไป ตามเดิม แต่สำหรับพวกเราที่เข้าใจความหมายของการบูชาพระผู้เป็นเจ้าตามความจริงแล้ว ย่อมรู้ดีว่าควรจะทำอย่างไร

เพราะเรามิได้บูชาพระองค์กันไปตามพิธีการจุกจิกต่างๆ ของชาวโลกมนุษย์ แต่เราส่งกระแสจิตแห่งความขอบคุณของเราพุ่งตรงไปที่พระผู้เป็นเจ้าเลย คือขอบคุณ พระองค์ในฐานะที่ความสุขทุกประการที่เราได้รับอยู่นี้นองมาจากพระองค์ และขอบคุณที่โอกาสที่อยู่เบื้องหน้าเรา เราอาจจะใช้มันให้เป็นไปเพื่อความก้าวหน้าทางจิตของเรา เพื่อเลื่อนชั้นภูมิของเราให้สูงขึ้นไปโดยลำดับ ดวงจิตของเราเอิบอาบไปด้วยความขอบคุณอย่างล้นซึ้ง ต่อพระเมตตา กรุณา ของพระองค์ที่ได้ประทาน ทุกสิ่งทุก อย่าง ให้แก่เรา ดังที่เห็น อยู่ณบัดนี้

ข้อได้เปรียบของอาคารในโลกทิพย์

รู้สึกว่าข้าพเจ้า จะได้พูด ออก นอก เรื่อง มาพอสมควรแล้ว ดังนั้น ขอให้เราได้ย้อนกลับไปสนทนากันด้วยเรื่องสถาบันต่างๆ และเรื่องที่อยู่อาศัยกันต่อไปใหม่ ในบรรดาอาคารบ้านเรือนที่นิยมกันมาก ในภูมิของเรานั้น มักจะเป็นแบบบ้านหรือกระท่อมที่อยู่หลังน้อยเป็นส่วนตัวเสียมากกว่าอย่างอื่น เมื่อพูดถึงแบบหรือทรวดทรง ก็ดูเหมือน

จะกล่าวได้ว่ามีอยู่ทุกแบบเช่นที่ท่านมีอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นแต่ว่าอาจจะมีข้อแตกต่าง เช่นวัตถุที่ใช้ก่อสร้างและรายการปลีกย่อยอย่างอื่นบ้างเท่านั้น

แม้ว่าเราจะมีบ้านที่สร้างด้วยอิฐหรือหิน หรือบางครั้งก็เป็นแบบกึ่งไม้ (Half-timbered) ซึ่งมักจะนิยมกันมากอยู่ก็ตาม ท่านผู้อ่านฟังแล้วอาจจะนึกเปรียบเทียบไปถึงอิฐหิน หรือไม้ในโลกมนุษย์อยู่เสมอ ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าต้อง ขอย้ำให้ท่านระลึกไว้ อยู่เสมอว่า ความนึกเปรียบเทียบของท่านนั้น ยังไม่ถูกต้องเลย เพราะวัตถุของเราทนมีคุณสมบัติแตกต่างกับของท่านมาก ตลอดจนถึงลักษณะที่ปรากฏภายนอกก็ยังแตกต่างกันไปอีกด้วย

อีกประการหนึ่งก็คือ เราไม่มีสภาวะของประชาชนที่ต้องอยู่กันอย่างอัดแอแทบว่าจะไม่มีอากาศหายใจ เพราะท่านจะไม่ได้เห็นตึกหรือห้องที่สร้างเรียงรายกันไปเป็นแถวยาวยืด โดยมีฝาห้องติดกัน และเป็นลักษณะเดียวกันไปตลอดแถวเลย ลักษณะเช่นนั้น อาจทำให้แลดูเป็นพิมพ์เดียวกันไปหมดก็จริง แต่ก็แลดูจืดชืดและตายด้านเต็มที ไม่มีบรรยากาศแห่งความสุขใจเสียเลยนอกจากจะคิดว่า

มีไว้เพียงเพื่อสำหรับเป็นที่ซุกหัวนอนเท่านั้น แต่ในภูมิของเรานี้ บ้านทุกบ้านตั้งอยู่ห่างกันมีบริเวณที่เป็นสวนของตนเองล้อมรอบ มีว่างนอกจากบ้านเหลืออยู่เพียงพอที่จะให้ผู้เป็นเจ้าของบ้าน เกิดความรู้สึกโล่ง และโปร่งสบายอยู่ตลอดเวลา

สิ่งที่บ้านในโลกทิพย์ไม่มีประการหนึ่ง ก็คือ ท่อระบายน้ำฝน หรือท่อน้ำเพื่อการอื่นซึ่งต้องการใช้ภายในบ้าน การหมดความจำเป็นในด้านนี้ทำให้หมดเครื่องรุงรังของบ้านไปได้ประการหนึ่ง เพราะในโลกนี้ไม่มีฝน และไม่มีหิมะ เรื่องท่อทางเกะกะตามชายคาบ้านเป็นต้นจึงเป็นอันไม่ต้องคำนึงถึงเลย และท่านลองคิดดูก็ได้ว่ามันจะเป็นเรื่องที่หมดความกังวลและหายรุงรังไปได้สักเพียงใด

เรื่องแสงสว่างก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ต้องกังวลใจ เราไม่จำเป็นต้องคิดว่าควรให้บ้านของเราหันไปทางทิศไหนเพื่อจะให้ได้รับแสงสว่างตามโอกาศอันสมควร และเพื่อให้ได้รับความอบอุ่นตามที่ต้องการ เพราะดวงอาทิตย์ของเราฉายแสงอยู่ตลอดกาลไม่มีการขึ้นการตก และแสงอาทิตย์ก็ส่องด้วยความสว่างอันมีปริมาณเท่ากันในที่ทุกแห่ง และ

จากทุกทิศทุกทาง ดังนั้น ห้องทุกห้องในบ้านของเรา และมุมทุกมุมในห้องของเรา จึงได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์เท่ากันอยู่เสมอ ห้องทางด้านหลังบ้านก็มีแสงสว่างเท่ากับห้องทางหน้าบ้านทุกขณะแห่งความเป็นอยู่ของเรา คือยิ่งกว่าทุกวันเสียอีก เพราะไม่มีกลางวันและกลางคืนสลับกันในที่นี้เลย

เมื่อพูดถึงด้านหลังของบ้าน ข้าพเจ้าใคร่จะกล่าวเพิ่มเติมให้ท่านเห็นความแตกต่างอีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นความแตกต่างที่สำคัญอยู่เหมือนกัน คือบ้านของเรานั้น ถ้าจะพูดกันอย่างเคร่งครัดตามความเป็นจริงแล้ว ก็กล่าวได้ว่า ไม่มีด้านหน้าด้านหลังเลย คือไม่รู้ว่าด้านไหนควรจะเป็นข้างหน้า และด้านไหนควรจะเป็นข้างหลังกันแน่ บ้านของท่านในโลกมนุษย์นั้น ตามปกติด้านหน้าก็จะต้องได้รับการประดับประดาตกแต่งให้สวยงาม มีจุดเด่นมากกว่าด้านหลังอย่างแน่นอน ในบ้านของเราไม่มีความแตกต่างเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะห้องซึ่งจะต้องอยู่ทางด้านหลังในบ้านของมนุษย์นั้นไม่มีเสียแล้วในบ้านของเราในที่นี้ ท่านย่อมทราบอยู่แล้วว่า เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกิน

อาหารแต่อย่างใด ดังนั้นห้องครัวซึ่งจะต้องอพยพไปอยู่หลังบ้านก็เป็นอันไม่มี และสถานที่ควรจะเป็นที่อยู่ของห้องครัว (คือเรื่องการกิน) (และสำหรับห้องส้วม คือเรื่องการถ่าย) ก็กลายเป็นห้องอื่นซึ่งมีความสำคัญเพียงพอกับห้องอื่น ๆ เช่นเดียวกัน[๑๒]

ข้าพเจ้าได้ กล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยว กับบ้านของชาวโลกทิพย์มาค่อนข้างจะยืดยาว เพื่อให้ท่านเห็นความจริงได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น ข้อความเหล่านั้นบางท่านอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องหยุมหยิมไร้สาระ ไม่น่าจะต้องนำมาพูดให้เสียเวลาก็ได้ ซึ่งก็อาจจะเป็นจริงได้ตามมติของท่านเหล่านั้น แต่บางท่าน ก็อาจ คิดว่าเป็น เรื่องที่ น่าสนใจ และ น่ารู้อย่างยิ่ง ซึ่งก็อาจจะถูกเหมือนกัน และสำหรับท่านที่อยู่ในประเภทหลัง คือต้องการรู้รายละเอียดให้มากที่สุดนั้น เชื่อว่าข้อความที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วก็ดี และที่กำลังจะบรรยายต่อไปก็ดี คงจะเป็นประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย เพราะอันที่จริง เรื่องรายละเอียดปลีกย่อยเหล่านี้เองจะเป็นเครื่อง ช่วยให้ท่าน เห็นภาพ แห่งความ แตกต่าง ในชีวิตของเรากับของท่านได้เด่นชัดยิ่งขึ้น หากไม่มีการบรรยายเรื่อง

เล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ ท่านก็คงจะต้องใช้การเก็งเอาเอง ซึ่งอาจจะถูกบ้างผิดบ้างเป็นธรรมดา

มีบุคคลเป็นจำนวนมาก คิดว่าเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้ ไม่ควรจะเป็นเรื่องของผู้ที่ขึ้นมาอยู่ในภูมิอันสูงและสบายเช่นปานนี้ (คือควรจะพูดกันแต่เรื่องหนักมากกว่า) แต่อันที่จริง สิ่งที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาทั้งปวงนี้แหละเป็นชีวิตของพวกเรา เป็นความบันเทิงความสุขสำราญของพวกเราทั้งหมด เรารักบ้านของเรา เรารักสวนอันสวยงามของเรา เรามีทัศนียภาพแห่งภูมิประเทศอันน่ารื่นรมย์ เรารักเพื่อนฝูงมิตรสหายทั้งมวลที่แวดล้อมเราอยู่นี้ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างจริง ๆ และมีสาระมากกว่าของท่านในโลกมนุษย์เสียด้วยซ้ำ

บุคคลอีกประเภทหนึ่งในโลกมนุษย์ เป็นพวกที่ข้าพเจ้าอยากจะเรียกว่าพวก "หัวสูง" ซึ่งมีความหมายในลักษณะพิเศษ คือเป็นพวกที่ชอบคิดอะไรให้สูงส่งเกินกว่าความเป็นจริง ไม่ชอบของง่าย ๆ หรือของที่เป็นลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป เขามักจะ

กล่าวว่า ถ้าภูมิที่เป็นสุคติ หรือ "สวรรค์" มีลักษณะดังที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วนั้น ก็ดูไม่น่าจะมีอะไรวิเศษไปกว่าโลกมนุษย์สักเท่าใด เพราะเท่าที่พึ่งๆ ดูก็ยังเห็นว่ามีบ้านเรือน มีแม่น้ำ มีโบสถ์เป็นต้น เหมือนกับโลกมนุษย์นั่นเอง ข้าพเจ้าใคร่ขอให้บุคคลประเภทนี้ลองคิดดูใหม่ด้วยความจริงใจว่า *ถ้าเขาคิดว่าเขาไม่ชอบสิ่งต่างๆ อันมีลักษณะดังที่ข้าพเจ้าบรรยายมาแล้วนั้น เขาคิดหรือเปล่าว่าเขาชอบอะไร?* กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือขอให้เราลองบรรยายมาให้ละเอียดและด้วยความจริงใจดูทีหรือว่า *หลังจากที่เขาตายจากโลกมนุษย์มาแล้วนั้น อยากจะไปอยู่ในที่ที่มีสิ่งแวดล้อมอันมีลักษณะและสภาวะเช่นไร?*

ไม่ต่อย่างน้อยในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าสามารถจะบอกให้ท่านทราบได้อย่างหนึ่งโดยแน่นอนจากประสพการณ์ที่ผ่านมาด้วยตนเอง คือข้าพเจ้าสามารถยืนยันได้เลยทีเดียวว่า ข้าพเจ้าได้เคยพบปะสนทนากับบุคคลมากหลายในโลกทิพย์นี้มาแล้วก่อนที่จะมีความเห็นเช่นนั้นมาแต่เดิม บุคคลเหล่านั้นล้วนแต่บอกกับข้าพเจ้าเป็นเสียงเดียวกันว่า เคราะห์ดีเหลือเกิน

ที่สภาวะของสิ่งแวดล้อมของเขาเป็นอยู่อย่างชนิดที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะถ้าหากจะให้เป็นอยู่อย่างที่เขาคิดมาแต่เดิมแล้ว น่ากลัวจะแย่อย่างบอกไม่ถูกทีเดียว และเขาก็คงจะต้องเป็นสัตว์ที่น่าสงสารอย่างยิ่งประเภทหนึ่งเท่านั้น

ข้าพเจ้าอาจจะพูดวกวนนอกเรื่องมาบ้างไม่น้อย แต่ทั้งนี้ก็เพื่อจะให้ท่านเห็นความจริงว่า โลกทิพย์เป็นโลกที่มีความจริงยิ่งกว่าโลกของท่านเสียอีก และผู้อยู่ในโลกทิพย์ก็ยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ มากกว่าผู้มีชีวิตในโลกมนุษย์ ชีวิตในโลกทิพย์อันมีลักษณะดังกล่าวมานั้นก็ไม่ใช่เป็นความเพ้อฝันของจิตใจที่ต้องการจะให้เป็นไปเช่นนั้น แต่เป็นชีวิตจริง เป็นโลกจริงของบุคคลจริง ๆ ทุกประการ

ข้าพเจ้าจะขอนำท่านกลับมาสู่เรื่องบ้านในโลกทิพย์ต่อไปใหม่ ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว เมื่อบ้านของเราสามารถขจัดสิ่งที่ไม่จำเป็นในการดำเนินชีวิตออกไปได้หลายอย่างเช่นนี้ ผลก็คือเราสามารถทำให้มีเนื้อที่สำหรับทำประโยชน์อย่างอื่นได้มากกว่าของท่าน ทั้ง ๆ ที่อาจจะมีขนาดเท่ากันก็ตาม ข้อที่ได้เปรียบของเราประการหนึ่งก็คือ

เราสามารถมองออกจากหน้าต่างไปชมวิวอันสวยงามได้จากทุก ๆ ด้าน เพราะความที่ไม่มีด้านหน้าด้านหลังไว้โดยเฉพาะนี่เอง ในกรณีที่เป็นบ้านสองชั้น ห้องชั้นบนซึ่งควรจะเป็นห้องนอนสำหรับบ้านในโลกมนุษย์นั้น ก็กลายเป็นห้องสำหรับนั่งเล่น หรืออาจจะใช้เป็นห้องทำงานคือดูหนังสือก็ได้ หรือไม่ก็ใช้สำหรับเป็นห้องที่มิตรสหายของเราจะได้มาประชุมเพื่อหาความสำราญอย่างใดอย่างหนึ่งกันก็ได้ หรืออันที่จริง เราอาจจะใช้ห้องอื่น ๆ เพื่อความประสงค์ดังกล่าวก็ได้ ในส่วนขนาดของห้องก็เช่นเดียวกัน อาจจะมีขนาดแตกต่างกันไปได้ตามความประสงค์ของเจ้าของบ้าน และความงามของบ้านนั้นก็มิใช่จะมีให้เห็นแต่ภายนอกเท่านั้น เพราะในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องประดับตกแต่งภายใน เช่นเก้าอี้นั่ง พรมปูพื้นเป็นต้น ก็เป็นไปตามรสนิยมของแต่ละบุคคล อันที่จริงเครื่องเฟอร์นิเจอร์ของบ้านแต่ละชั้นในทันไม่มีการทำชั้นเป็นแบบเครื่องโหล คือทำกันขึ้นเป็นแบบเดียวคราวละมาก ๆ เพื่อลดต้นทุนเลย เพราะทุกชิ้นได้รับการประดิษฐ์ขึ้นโดยเฉพาะและเป็นพิเศษสำหรับแต่ละราย โดยผู้เป็นช่างในทางนี้จะ

บรรจงทำให้อย่างสุดฝีมือ เพราะเขารู้สึกว่ามันเป็นความเบิกบานและสุขใจของเขาอย่างยิ่งที่มีโอกาศทำเช่นนั้น ดังนั้นแม้เครื่องเฟอร์นิเจอร์ทงามที่สุด เขาก็ใช้ความประณีตในการสร้างขึ้นมา เหมือน กับว่าจะทำไป สำหรับถวาย พระราชาฉะนั้น

สำหรับการเลือกบ้านที่จะอาศัยอยู่นั้น เราก็มีอิสระเสรีเต็มที่ในการเลือกแบบเอาตามใจชอบ ในเมื่อท่านได้มีสิทธิในทางวิญญาณ (คือได้ทำคุณงามความดีมา) สมควรที่จะเป็นเจ้าของบ้านได้หลังหนึ่งแล้ว มันอาจจะเป็นบ้านชนิดที่ท่านได้ใฝ่ฝันอยากได้เหลือเกินตั้งแต่ครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ก็ไม่มีโอกาศจะได้สมดังใจหวังจนกระทั่งตายจากไป แต่ความประสงค์ของท่านจะสมบูรณ์เต็มที่อย่างแน่นอนในโลกนี้ หรือถ้าท่านยังชอบบ้านแบบที่เคยอยู่มาแต่เดิมในโลกมนุษย์ เพราะว่าบ้านแบบนั้นก็สมใจท่านแล้ว ท่านก็ สามารถ จะอยู่บ้าน แบบ นั้นได้ ต่อไป อีกในโลกทิพย์ บ้านของข้าพเจ้าเองในปัจจุบันก็อยู่ในประเภทหลังนี้ ซึ่งไม่ใช่เพราะ ว่ามัน สวยงามวิจิตรพิสดาร ล้นเหลืออะไร แต่เพราะว่ามันแลดูเรียบร้อยน่าเอ็นดู และมันก็ถูกกับรสนิยม

ของข้าพเจ้าด้วย ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้ามาถึงโลกทิพย์ ก็ได้พบบ้านของข้าพเจ้าเหมือนกับแบบเดิมนั้นเองโดยส่วนใหญ่ จะมีผิดบ้างเล็กน้อยก็คือมีส่วนประกอบเพิ่มเติมบ้างเล็กน้อย จากบ้านในโลกมนุษย์ ซึ่งเป็นส่วนที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะทำ แต่ก็ยังไม่มีโอกาศได้ทำนั่นเอง

เมื่อพูดถึงขนาดของบ้าน ก็อาจแตกต่างกันไปได้มากอีกเหมือนกัน เพราะที่นี่เรามีตั้งแต่กระท่อมเล็ก ๆ น่าเอ็นดู ไปจนถึงอาคารอันมโหพารที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวถึงมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ข้อสำคัญ ก็คือ เราจะตัดสินบุญบารมีของบุคคลกันด้วยขนาดของบ้านของเขานั้นไม่ได้เสมอไป เพราะบางครั้งเราจะพบว่าบุคคลผู้เคยมีชื่อเสียงกึกก้องอยู่ทุกช่องหูของมนุษย์เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์นั้น กลับอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กนิดเดียวในที่นี้ (ทั้ง ๆ ที่เขาอาจจะอยู่หลังใหญ่มโหพารก็ได้) เรื่องนี้เป็นเรื่องของความพอใจของแต่ละบุคคล เพราะบุคคลบางคนก็รู้สึกว่าการอยู่ในบ้านหรือกระท่อมหลังเล็ก ๆ ทำให้เขาได้รับความสุขใจมากกว่าการอยู่ในอาคารหลังใหญ่ก็ได้ และเขาก็มีสิทธิที่จะทำเช่นนั้นได้โดยไม่มีผู้ใดคัดค้าน แต่ประการใด

อนึ่ง เราไม่มีที่สำหรับผิงไฟให้เกิดความอบอุ่นเลย เพราะเราไม่มีฤดูกาลที่หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันมาเป็นฤดูร้อนฤดูหนาวหรือฤดูอื่น ๆ อีก เรามีแต่ฤดูร้อน (ที่มีท้องฟ้าสดใส) ให้ความชื่นบานอยู่ตลอดเวลา ในโลกมนุษย์ฤดูหนาว อาจมีเส่นห์อยู่บ้างในบางแง่ตาม ภูมิประเทศในชนบท เช่นจะปรากฏภาพต้นไม้ใบโกร๋น ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาว และมีหมอกปกคลุมอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ โดยทั่วไป ทำให้เกิดบรรยากาศอันวังเวงเยือกเย็น แลดูเสมือนว่าธรรมชาติรอบตัวเรา กำลังหยั่งลงสู่ความหลับกันไปหมดชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ในเวลาเดียวกัน ฤดูหนาวก็มีความทรมานอันร้าย กาจแซกซึม อยู่ในบรรยากาศทั่วไปเหมือนกัน ความหนาวเหน็บอย่างรุนแรง ลมพายุและฝนที่พัดและตกกระหน่ำลงมา ตลอดจนถึงหมอกที่ปกคลุมต่ำลงจนกระทั่งแลดูขาวมืดไปหมดรอบด้านนั้น ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องของความผาสุกเท่าใดนัก จริงอยู่ ในโลกมนุษย์ยังมีฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนผลัดเปลี่ยนเวียนมา เพื่อให้ความสดชื่นรื่นเริง เป็นเครื่องชดเชยความทุกข์ทรมานที่ได้รับในฤดูหนาวบ้าง แต่ใครเลยในโลกมนุษย์จะไม่อยากให้คืนวัน

อันสดชื่นแห่งฤดูใบไม้ผลิหรือฤดูร้อนนั้นยิ่งออกไปเรื่อย ๆ ถ้าหากว่ามันเป็นไปได้จริง ๆ ในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอให้ท่านลองวาดภาพดูถึงวัน แห่งฤดูอันแสนสุขเช่นนั้นไว้ในใจ และลองนึกดูว่ามันจะทำให้ท่านมีความสุขสดชื่นสักเท่าใด และข้าพเจ้ารับรองว่ามโนภาพแห่งความสุขที่ท่านจะได้รับในโลกมนุษย์นั้น จะไม่เท่าเทียมกับความสุขอันแท้จริงที่ท่านจะได้รับในโลกทิพย์นี้เลย

บางท่านอาจจะคิดว่าสภาพการณ์เช่นที่ว่านี้ คือการที่มีแต่ฤดูร้อนอันสดชื่นอยู่ตลอดกาล โดยไม่มีฤดูอื่นมาสลับหรือขัดจังหวะกันบ้างเลยเช่นนี้ จะทำให้เบื่อเรื่องน่าเบื่อได้ในเมื่ออยู่ไปนาน ๆ เข้า ข้าพเจ้าขอบอกว่ายังไม่เคยมีใครในที่นี้เกิดความรู้สึกเช่นนั้นเลย เรื่องเช่นนี้ท่านต้องได้มาชิมรสด้วยตนเอง จึงจะรู้ได้ดีว่าควรจะเบื่อหรือไม่ แต่สมมติว่าท่านยังคิดเบื่ออยู่อีก ก็อาจจะเป็นเพราะว่าท่านเป็นตัวอย่างของข้อยกเว้น ซึ่งทำให้กฎทุกข้อมีความสมบูรณ์ขึ้นได้กระมัง! (คือกฎทุกข้อจะต้องมีข้อยกเว้น มิฉะนั้นก็คงไม่เป็นกฎ)

ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่าสภาพการณ์เช่นนี้นอก

จากจะมีผลต่อชีวิตของเราแล้ว ยังมีผลต่อบ้านของเราอีกด้วย เช่นประตูและหน้าต่างของเราก็จะเปิดอยู่ได้ตลอดไป ไม่จำเป็นต้องปิด (เพื่อหลบความแปรปรวน ของดินฟ้าอากาศและเพื่อกันขะโมยเป็นต้น) เพราะความอบอุ่นจะแผ่ซ่านอยู่ทั่วทุกมุมบ้าน โดยไม่ต้องมีเครื่องปรับอากาศหรือเครื่องทำความร้อนแต่อย่างใด อันที่จริง ในบ้านบางแห่งก็มีมีผู้ผิงไฟกันอยู่เหมือนกัน แต่ก็เป็นการมีไว้เพื่อเป็น เครื่องประดับ เสียมาก กว่าที่จะมี ไว้ เพื่อ ประโยชน์ให้เกิดความอบอุ่นแต่อย่างใด เพราะการที่จะมีหรือไม่มีก็มีประโยชน์เท่ากันในเรื่องอุณหภูมิของอากาศ

เรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ *เรารักษาบ้านของเรากันอย่างไร ?* กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ *ใครเป็นผู้ทำความสะอาดบ้าน และดูแลบ้านให้แก่เรา ?* เรื่องเช่นนี้เป็นธรรมดาของผู้ที่ยังคิดเป็นแบบโลกมนุษย์อยู่ คือเมื่อมีบ้านก็ต้องนึกถึงการบำรุงรักษา บ้านคู่กันไป แต่ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาหลายครั้งแล้วว่าในโลกนี้ไม่มีฝุ่นละอองและสิ่งสกปรกอยู่เลย และสิ่งที่มีอันชำรุดทรุดโทรมไปตามธรรมดาก็มิได้มีอยู่เลย ดังนั้น แม้บ้านของเราจะมีอายุ

นับด้วยร้อยๆ ปีเมื่อเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์ก็ตาม และจะมีใครอยู่คอยดูแลหรือไม่ก็ตาม จะไม่มีร่องรอยของความชรา ความสกปรก หรือความทรุดโทรมปรากฏให้เห็นเลย และสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในบ้าน เช่นหนังสือหรือเครื่องเฟอร์นิเจอร์ก็อยู่ในสภาพที่ไม่รู้จักสกปรกหรือทรุดโทรมเช่นเดียวกัน สมมติว่าเราถือของพลาดทำให้มันตกลงไป มันก็จะไม่แตก พรมที่ปูพื้นแม้เราจะเดินเหยียบย่ำกันอย่างไรและนานเท่าใด มันก็จะไม่สึกหรอหรือมีรอยขีดข่วนไปแต่อย่างใด

แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าก็จำต้องขอกล่าวแทรกไว้สักเล็กน้อยเช่นเคยว่า อาจมีบางท่านมีความเห็นว่า *หากชาวโลกทิพย์ยังมีบ้านอยู่กันเช่นเดียวกับโลกมนุษย์แล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะดีกว่าชาวโลกมนุษย์ที่ตรงไหน* สำหรับท่านที่อาจมีความเห็นดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าก็จะต้องขอตอบว่า **ท่านมีสิทธิที่จะอยู่ตามทุ่งนาหรือที่โล่งแจ้งแห่งใดก็ได้ตามความปรารถนา แต่สำหรับข้าพเจ้าเอง และบุคคลในโลกทิพย์อีกหลายท่าน ก็ยังชอบการมีบ้านกันอยู่เช่นนี้มานานแล้ว**

ชาวโลกทิพย์กินและดื่มอะไรบ้าง ?

สำหรับเรื่องอาหาร การกินนั้น ข้าพเจ้าได้เคยบอกไว้แล้วว่า เราไม่มีความรู้สึกหิว กระหายกันเลย ซึ่งโดยนัยนี้ท่านก็คงนึกว่าในการประชุมร่วมสังสรรค์กันนั้น ก็คงจะไม่มี รายการ กินอาหารหรือ ดื่มอะไร กันเลย เป็นแน่ แต่อันที่จริงแล้วมิใช่เช่นนั้น เพราะทุนเรามีผลไม้ทิพรสเลิศอยู่อย่างเหลือเฟือ ดังนั้นในการประชุมกันทุกครั้ง ท่านผู้เป็นเจ้าภาพก็จะจัดหาผลไม้มาเลี้ยง ดูกันอย่างไม่ต้องกังวลว่าจะขาดมือเลยทีเดียว แต่ในเรื่องเช่นนี้มีสิ่งที่ท่านควรจะต้องระลึกไว้หลายอย่าง ซึ่งเป็นความแตกต่างกันอย่างมากในระหว่างการกินของชาวโลกทิพย์กับการกินของชาวโลกมนุษย์ เพราะผลไม้ของโลกทั้งสองก็ไม่เหมือนกัน การกินก็มีจุดประสงค์ต่างกัน และผลที่เกิดขึ้นก็ต่างกัน สำหรับเรื่องผลไม้นั้น เรามีประเภทและจำนวนมากกว่าในโลกมนุษย์อย่างมากมาย แม้ว่าจะคิดถึงประเภทต่าง ๆ ทั่วโลกรวมกันก็ตาม ผลไม้ทุกชนิดที่ท่านมีอยู่ก็มีอยู่ทุนเหมือนกัน แต่ก็มีคุณภาพอย่างชนิดที่

เปรียบกันไม่ได้ทีเดียว ยิ่งพูดถึงขนาดด้วยแล้ว รับรองว่าในการเห็นครั้งแรกนั้น ท่านแทบจะไม่เชื่อสายตาตนเองทีเดียว

น้ำหวานในผลไม้นั้นมีรสโอชาเทียบด้วยน้ำทิพย์ฉะนั้น (Nectar-like juice) รูปทรงของผลไม้ก็ได้ส่วนสัดทุกประการ คือไม่มีบิดเบี้ยว มองดูน่ากินเป็นอย่างยิ่ง และยิ่งเมื่อกินเข้าไปแล้ว ก็จะรู้สึกว่ารสของมันไม่ด้อยกว่ารูปร่างลักษณะที่ปรากฏแก่สายตาเลย ในการกินผลไม้นั้น ผลที่เกิดขึ้นจะไม่เหมือนกันกับผลที่เกิดขึ้นกับท่านในโลกมนุษย์ เพราะผลของมันจะปรากฏเป็นพลังทำให้รู้สึกซาบซ่านแผ่ไปทั่วร่างกาย ซึ่งทำให้เกิดความชุ่มชื่น อย่างบอกไม่ถูกทั้งแก่ร่างกายและจิตใจพร้อมกัน เนื่องจากเราไม่ได้มีความหิวกระหายที่จะต้องบำบัดด้วยการกินและดื่ม ดังนั้นผลไม้ที่เรากินจึงไปทำหน้าที่เสมือนให้เกิดพลังชีวิต (Whatever fruit we eat acts a life force, as it were) และเป็นเสมือนประจุตนเองด้วยกระแสพลังทั้งทางร่างกายและจิตใจฉะนั้น

สำหรับท่านที่เป็นมนุษย์ ย่อมเป็นการยากที่จะคิดว่าเราจะสามารถอยู่กันได้อย่างไรโดยไม่มีความหิวหรือกระหายกันบ้างเลย เพราะความต้องการของร่างกายเช่นนั้นเป็นของธรรมดาสามัญเหลือเกิน สำหรับกายเนื้อ จนทำให้จิตใจของท่านนึกวาดภาพไม่ได้เลยทีเดียวว่า การมีชีวิตอยู่โดยไม่มีความหิวหรือกระหายเลยนั้นจะมีสภาพเป็นอย่างไร และจะเป็นไปได้อย่างไร อันที่จริงก็เป็นสิ่งที่น่าเห็นใจ เพราะความหิวหรือกระหายนั้นเป็นเรื่องของกายเนื้ออย่างแท้จริง แต่ถ้าท่านระลึกเห็นหรือเข้าใจดังกล่าวโดยถ่องแท้แล้ว ท่านก็จะเห็นได้ว่าเมื่อท่านละทิ้งกายเนื้อไว้เบื้องหลังแล้ว ก็เท่ากับว่าท่านได้ละทิ้งความหิวกระหายของมันไว้เบื้องหลังด้วย เพราะในเมื่อไม่มีกายเนื้ออันเป็นตัวการทำให้เกิดความหิวกระหายเสียแล้ว ท่านจะรู้สึกหิวหรือกระหายได้อย่างไร และดังนั้นความไม่รู้จักหิวหรือกระหายนี้เองก็เป็นธรรมดาของเราผู้ครองกายทิพย์เช่นเดียวกับที่ความหิวและกระหายเป็นธรรมดาของท่านผู้ครองกายเนื้อฉะนั้น และอันที่จริง แม้ท่านจะไม่ได้กินผลไม้ทิพย์อยู่ทุกเมื่อเลย ท่านก็จะสามารถอยู่ได้อย่างสบายไม่เดือด

ร้อน แต่ข้อสำคัญก็คือเมื่อท่านได้ลองชิมรสดูสักครั้งหนึ่งแล้ว ท่านก็คงจะเบื่อไม่ลงเป็นแน่ทีเดียว อันที่จริง ก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่ท่านจะต้องเบื่อหรือพยายามงดเว้นกินแต่น้อย ๆ ในเมื่อจำนวนของมันมีอยู่อย่างเหลือเฟือ ซึ่งท่านสามารถจะหาความสำราญ ให้กับตนเองได้ทุกเมื่อโดยไม่ต้องเกรงใจใครเลย

ที่นี้ก็มาถึงปัญหาที่ว่าผลไม้เหล่านั้นงอกอยู่ที่ไหน? คำตอบก็คือ บุคคลส่วนมากมีสวนอยู่คู่กันไปกับบ้านของตนเอง ดังนั้นก็เป็นธรรมดาที่จะต้องมีผลไม้ประจำอยู่สำหรับตนเองและสำหรับผู้มาเยี่ยมเยียนด้วย แต่ในขณะเดียวกัน เราก็มีบริเวณที่กว้างขวางซึ่งมีไว้สำหรับปลูกผลไม้โดยเฉพาะ ซึ่งในบริเวณดังกล่าวนี้จะมีผลไม้นานาชนิดขึ้นอยู่อย่างมากมาย จนเพียงพอสำหรับทุกคนและทุกโอกาสด้วย

สิ่งที่ทำให้ ข้าพเจ้า ได้รับความสดชื่นเบิกบานอย่างมากในเมื่อได้เข้ามาสู่โลกทิพย์ในระยะแรก ๆ ก็คือการที่ได้เห็นว่ามีสวนผลไม้อยู่ด้วยนั่นเอง ท่านเจ้าของสวนทราบดีว่าในขณะนั้น ข้าพเจ้ายังเพลียในทางจิตใจ อันเกิดจากโรคของ

ของร่างกายหลงเหลืออยู่บ้างเล็กน้อย เพราะการป่วยไข้ของข้าพเจ้าไม่ได้เรื้อรังมากมายนัก ท่านจึงได้ให้ผลไม้ชนิดหนึ่งแก่ข้าพเจ้า เพื่อจะบำบัดอาการดังกล่าวนั้นให้หายไปได้โดยรวดเร็ว แม้เอ็ดวินเอง ซึ่งได้เคยอยู่ในโลกทิพย์นี้มาก่อนข้าพเจ้าหลายปี ก็ยังรับประทานผลไม้นั้นอยู่เป็นครั้งคราวเหมือนกัน

สวนผลไม้ดังกล่าวมานี้มีผลไม้ชนิดต่าง ๆ กัน ซึ่งมีสรรพคุณต่าง ๆ กันและมีไว้สำหรับผู้ที่เพิ่งผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ท่านเจ้าของสวนหรือถ้าจะพูดให้ถูกตามที่ท่านอยากให้เราเรียก ก็คือท่านผู้ดูแลสวนนั้น เป็นบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ในการเลือกสรรผลไม้ชนิดที่จะมีสรรพคุณอันเหมาะสมแก่อาการของผู้ที่เพิ่งผ่านเข้าสู่โลกทิพย์เป็นราย ๆ ไปโดยเฉพาะ ถึงเราได้ไปหาท่านผู้นี้สักครั้งหนึ่งแล้ว ท่านก็จะต้องขยันขยอให้ไปหาอีกและไปรับประทานอีกครั้งให้ได้ ท่านยังได้อุตส่าห์สั่งเสียเสมอว่า หากคราวหลังไปไม่พบท่านอยู่ที่นั่น ก็ให้ช่วยตนเองคือเลือกรับประทานผลไม้ได้ตามชอบใจเลย โดยไม่ต้องเกรงใจอะไรทั้งสิ้น เพราะผลไม้เหล่านั้นจะทำหน้าที่เป็นเจ้าของบ้านได้ดีกว่าตัวท่านเสียอีก

และนอกจากนั้น ผลไม้เหล่านั้นจะออกผลอยู่ตลอดกาลโดยไม่มีฤดูกาลเป็นครั้งเป็นคราวเหมือนอย่างในโลกมนุษย์เลย และก็อยู่ในสภาพที่สุกงอมกำลังรับประทานได้อยู่เสมอด้วย

ท่านเจ้าของ "ไร่ผลไม้" (Fruit farm) ดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่ามีความชำนาญในเรื่องผลไม้เป็นยอดเยี่ยม บ้านของท่านเองก็อยู่ไม่ห่างจาก "ไร่" ของท่านนัก ท่านกล่าวว่า ท่านได้ทำหน้าที่เพื่อบุคคลทั้งหมดในภูมินี้ และดังนั้นจึงได้รับสิทธิให้เป็นเจ้าของสวนหรือไร่นี้ได้ จนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านจะได้ผ่านขึ้นไปสู่ภูมิแห่งโลกทิพย์ที่สูงกว่านี้ เราทุกคนรู้จักคุ้นเคยกับท่านดี และก็คงจะต้องรู้สึกอาลัยอยู่บ้าง หากท่านจะต้องจากพวกเราไป เพื่อไปทำหน้าที่ในภูมิสูงขึ้นกว่านี้ แม้ว่าในขณะเดียวกันเราอาจจะพลอยยินดีด้วยในความก้าวหน้าในทางภูมิธรรมแห่งจิตของท่านก็ตาม

ข้าพเจ้าได้บรรยายให้ท่านฟังถึงเรื่องผลไม้มาพอสมควรแล้ว บางท่านอาจจะเกิดสงสัยต่อไปอีกว่า *ถ้ากระนั้นเราจะมีเครื่องดื่มกันบ้างไหม? คือเราจะมีความรู้สึก*

ใคร่จะดื่มของเหลวบางอย่างบ้างไหม? (แม้ว่าจะไม่เคยรู้สึกกระหายในทางร่างกายก็ตาม)? เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ต้องขอตอบอีกว่าไม่เคยเลย แต่อันที่จริงในผลไม้นั้นก็มีน้ำหวานของมัน อยู่อย่างเพียงพอที่จะสามารถดับความกระหายได้อยู่แล้ว

น้ำและสวนในโลกทิพย์

และโลกทิพย์ก็ไม่ใช่โลกที่แห้งแล้งเป็นทะเลทราย เรามีแม่น้ำลำธารและห้วยละหารใหญ่น้อย ซึ่งมีน้ำอยู่เช่นเดียวกับโลกมนุษย์ และหยดน้ำทุกหยดในสถานที่ดังกล่าวมานั้นย่อมใช้เป็นน้ำดื่มได้เสมอ(ถ้าต้องการ) และนอกจากนั้น ก็ยังมีลักษณะที่ไม่เหมือนกับน้ำในโลกมนุษย์เลย คือน้ำในโลกทิพย์นี้จะเป็นประกายส่องแสงอยู่เสมอ และก็ใสเหมือนกับแก้วผลึกฉะนั้น อนึ่ง ยังมีคุณสมบัติทำให้ผู้ลงไปอาบสดชื่นอย่างประหลาดคล้าย ๆ กับว่าตัวจะลอยขึ้นไปฉะนั้น เพราะเราอาจจะเดินลงไปใต้พื้นผิวน้ำ และปล่อยให้มันปกคลุมห้อมล้อมร่างกายเราอยู่โดยรอบ โดยเราจะรู้สึกคล้ายกับว่า มีวงแขนที่มองไม่เห็นมาคอยปกป้องโอบ

กอด ให้ความอบอุ่นสดชื่นแก่เราอยู่ฉะนั้น ข้อที่ประหลาดซึ่งข้าพเจ้าเคยบอกให้ท่านทราบมาครั้งหนึ่งแล้ว คือ ถ้าบนผิวน้ำถูกรบกวน เช่นทำให้เกิดมีการกระเพื่อมขึ้นเมื่อใด ก็จะเกิดเป็นเสียงดนตรีอันอ่อนหวานอย่างที่สุด และในขณะเดียวกันละลอกที่กระเพื่อมนั้น ก็จะส่งแสงเหลือบรุ้งตัดกันเป็นประกายวาววามไปด้วย *ท่านเคยได้เห็นน้ำในโลกมนุษย์ที่ไหนที่มีลักษณะเป็นเช่นนี้ไหม?* ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้าพเจ้าเองนั้นไม่เคยเห็นเลยอย่างแน่นอน

ในที่นี้ รับรองอีกอย่างหนึ่งว่าจะไม่มีน้ำขังที่ส่งกลิ่นเหม็น (Stagnant water) เลย ทุกหยาดหยดของน้ำในโลกทิพย์เป็นน้ำที่สดชื่นอยู่ตลอดกาล ซึ่งมีความบริสุทธิ์ดุจอัญญมณี (Everlasting living water of jewel-like purity) เราสามารถลงไปอาบภายใต้ผิวพื้นน้ำก็ได้ โดยไม่มีอันตรายอย่างใดเลย หรือเราจะแล่นเรือไปบนผิวพื้นก็ได้ อันตรายต่าง ๆ จะไม่มีขึ้นในโลกทิพย์เลย ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ

ข้าพเจ้าได้พูดออกนอกเรื่องมาพอสมควรแล้ว บัดนี้จะได้วกกลับไปกล่าวถึงเรื่องสวนต่อไปใหม่

สวนของเราที่นี่ไม่ต้องมีขอบเขตเป็นรั้ว หรือกำแพงสำหรับกั้นให้เป็นเครื่องหมายแสดงกรรมสิทธิ์ของเจ้า

ของแต่อย่างใด ดังนั้นเมื่อท่านมองออกไปจากหน้าต่างบ้านของท่านในโลกทิพย์นี้ ก็จะได้เห็นทัศนียภาพของภูมิประเทศอันสวยสดงดงามเป็นผืนเดียวติดต่อกันไป คล้าย ๆ กับว่าเป็นวนอุทยานมหึมา มีห้วยละหานลำธารและคลองบึงสลับกับป่าไม้น้อยใหญ่เป็นแนวยาวเหยียดไปจนสุดสายตา ทั้งหมดนี้เป็นภาพธรรมชาติแลเห็นเด่นชัดและแจ่มใสอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ที่ไม่มีวันตกหรือดับทำให้เกิดเป็นแสงสะท้อนและรัศมีหลากหลาย แลดูระยิบระยับเสมือนหนึ่งเพชรลูกเล่นแสงอยู่ทั่วไป ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ในส่วนดังกล่าวนี้มีความสดชื่นตลอดกาล และมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยผิดกับสวนของโลกมนุษย์มาก อันที่จริงการที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า "ความเป็นระเบียบเรียบร้อย" (Orderliness) นี้ อาจจะทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนขึ้นได้ หากมิได้อธิบายให้กระจ่างชัดไว้ด้วย เพราะความเป็นระเบียบเรียบร้อยของโลกมนุษย์นั้น อาจจะทำให้เรานึกไปถึงบรรยากาศที่เต็มไปด้วยข้อห้ามไม่ให้ทำเช่นนั้นเช่นนี้มากมาย ทำให้เกิดสภาพแห่งความรู้สึกไม่เป็นกันเอง บังเกิดในจิตใจของผู้ที่เข้าไปชมเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งลักษณะดังกล่าวมานั้นจะไม่เกิดขึ้นใน

โลกทิพย์เลย อันที่จริง ข้อแตกต่างระหว่างสวนของท่านกับของเราในโลกทั้งสองนั้นมากมายหลายประการเหลือเกิน จนข้าพเจ้าคิดว่าส่วนที่เหมือนกันก็คือเป็นแต่เพียงชื่อเท่านั้นเอง บรรยากาศแห่งความเป็นเสรีและความรู้สึกถึงความกว้างขวาง ๒ ประการนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับพวกเรา ซึ่งท่านอาจจะยังไม่เข้าใจหรือนึกไปไม่ถึงเลย

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า สวนของเราไม่มีรั้วหรือกำแพงหรือสิ่งอื่นใดเป็นเครื่องกั้นอาณาเขตเลย ดังนั้นสวนของเราแต่ละเจ้าของจึงมีเขตแดนกลมกลืนติดต่อกันไปโดยตลอด บริเวณเหล่านี้ก็เป็นหุบเขาลำเนาไพร มีทางเดินอันคดเคี้ยวเลี้ยวลด ไปมาภายใต้ต้นไม้ใบหนาอันเขียวชะอุ่ม เพราะผืนดินทุกตารางนิ้วจะมีพืชพันธุ์อย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นประดับให้ความเจริญตาเจริญใจอยู่เสมอ ไม่มีพื้นดินที่รกร้างว่างเปล่า ไม่มีผืนดินที่ถูกทอดทิ้ง เราทุกคนรักษาให้สวนของเรามีชีวิตอยู่เสมอ ไม่ว่าท่านจะคิดว่า "ชีวิต" นั้นมีความหมายไปในแง่ใดก็ตาม (ก็เชื่อว่าถูกทั้งสิ้น) (We each of us keep our gardens alive, in every sense of the term) โดยอาศัยความรักเอาใจใส่ของเรานั่นเอง ไม่มีภาระ

ที่เราจะต้องรบกันอย่างไม่หวาดไม่ไหวกับพวกหญ้ารก หรือวัชพืชต่าง ๆ ไม่มีเรื่องที่เราจะต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องดินฟ้าอากาศอันแปรปรวน ที่จะมาทำลายพืชพันธุ์ของเราให้เสียหายล้มตาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องลมพายุ เรื่องฝนมากเกินไป ฝนน้อยเกินไป เรื่องหิมะ ลูกเห็บ หรือเรื่องความร้อนมากเกินไปเป็นต้น

เมื่อในโลกทิพย์มีความอบอุ่นพอเหมาะที่ไม่มีสิ่งอื่นใดมาคอยรบกวนให้เสียสมดุลย์เช่นนี้แล้ว ธรรมชาติของทุก ๆ สิ่งจึงมีโอกาสที่จะเจริญเติบโตและงอกงามได้เต็มที่ ในกรณีเช่นนี้ บางท่านอาจจะคิดว่าเมื่อไม่มีสิ่งรบกวนต่าง ๆ เช่นนั้นแล้ว การที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะเจริญงอกงามได้จนถึงขีดสุด ก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องประหลาดอัศจรรย์อย่างใด อันที่จริงท่านที่คิดเช่นนี้ก็ชอบว่าถูกเหมือนกัน แต่ก็ขอให้คิดดูต่อไปด้วยว่า *สภาวะเช่นนั้นท่านหาได้ในโลกมนุษย์หรือเปล่า?* และเมื่อหาไม่ได้แล้ว ท่านก็พอจะเห็นได้หรือยังว่าสภาวะของโลกทิพย์ มีความน่าสุขสบายและบันเทิงยิ่งกว่าโลกมนุษย์เพียงใด ที่ข้าพเจ้าจำต้องบรรยายเรื่องต่าง ๆ ให้ท่านทราบค่อนข้างจะละเอียดเช่นนี้ ก็เพื่อให้ท่านคิดถึงสิ่ง

ต่าง ๆ ในแง่ของสิ่งที่ท่าน ได้พบได้เห็น จนเคยชินอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง

ในโลกมนุษย์ เมื่อท่านมีผืนดินที่สำหรับจะปลูกต้นไม้หรือทำสวนแล้ว ท่านอาจจะต้องใช้ความรู้ในทางเกษตรศาสตร์ของท่านช่วยให้พืชพันธุ์ขึ้นได้ในตอนแรกเล็กน้อย ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของต้นไม้ที่จะช่วยตนเองมากขึ้น โดยเราอาจจะให้ความช่วยเหลือบ้างในคราวจำเป็น เป็นครั้งคราว แต่สวนในโลกทิพย์นั้นต้องการความชำนาญอย่างยิ่งในการ "สร้าง" ให้มีขึ้นมาได้ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญในทางนี้เท่านั้นจึงจะสามารถทำได้ พวกเราเองโดยมากในตอนแรก ๆ ก็ต้องอาศัยปรึกษาท่านผู้ชำนาญในการนี้มาก่อน ทั้งในตอนแรกที่จะเริ่มสร้างของตนเอง และในตอนหลังที่เราคิดว่าต้องการจะเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงให้สวยงามขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าในบางครั้งเราจะนึกไม่ออกว่าควรจะปรับปรุงอย่างไร และที่ไหนดี ท่านผู้ชำนาญเหล่านี้ก็จะให้คำแนะนำ ซึ่งจะทำให้เราพอใจยิ่งกว่าที่ได้เคยคาดไว้แต่เดิมเสียด้วยซ้ำ

ข้าพเจ้าเคยปรึกษาหารือกับท่านผู้ชำนาญเหล่านี้เป็นครั้งคราวถึงการปรับปรุงสวนของข้าพเจ้าเอง ซึ่งทุกครั้ง

ก็ได้รับความประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่ท่านเหล่านั้นช่างรู้ถึงความต้องการหรือรสนิยมของเราได้เป็นอย่างดี ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้พูดแสดงรายละเอียดให้ท่านทราบเลย อันที่จริง สิ่งที่ท่านต้องการก็คือการให้แง่คิดอย่างกว้าง ๆ เท่านั้น ต่อจากนั้นท่านก็จะสามารถเนรมิตสวน ในความฝันของเรา ให้ปรากฏเป็นของจริงขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งในด้านรายการละเอียดปลีกย่อย เช่นแง่มุมเล็กน้อยกระจุ๋มกระจิ๋ม ไปจนถึงรายการใหญ่ เช่นเป็นแปลงไม้ดอกอันกว้างขวางมีดอกสะพรั่งไปตลอดแนว เมื่อไม่ช้ามานี้เอง ก็มีเด็กฉลาดผู้หนึ่งชื่อโรเยอร์ ซึ่งได้มาอาศัยอยู่ร่วมกันกับข้าพเจ้าได้ไปผึกฝนกิจการในด้านนี้ บัดนี้เขาก็มีความเชี่ยวชาญพอตัวทีเดียว

เรื่องของโรเยอร์ปรากฏอยู่ในภาค ๒ คือเขาเป็นเด็กที่รู้จักข้าพเจ้าได้ไปพามาอยู่ด้วยกันกับเรา นับตั้งแต่เขาได้ละจากโลกมนุษย์ไปแล้ว และบัดนี้เขาได้รับหน้าที่เป็นผู้คอยดูแล และจัดการเรื่องสวนของเราให้เป็นอย่างดี บุคคลผู้มีหน้าที่เช่นนี้ในโลกทิพย์ ก็มักเป็นผู้ที่รักต้นไม้และดอกไม้มาแล้ว เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ ดังนั้น เมื่อ

บุคคลนั้นผ่านเข้ามาสู่ดินแดนอันทุกคนมีเสรีที่จะเลือกทำงานได้ตามชอบเช่นนี้ เขาจึงได้ลงมือศึกษาอย่างจริงจัง จริงอยู่วิธีการของโลกทั้งสองย่อมไม่เหมือนกัน แต่ผู้มีใจรักทางนี้เป็นต้นทุนอยู่แล้ว ก็จะสามารถเรียนรู้ศิลปและวิธีการใหม่ของโลกทิพย์ได้ในเวลาไม่นานนัก

แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนจะมีความสามารถในเรื่องนี้ทุกแง่ทุกมุม บางท่านก็ชอบในทางออกแบบ โดยปล่อยให้ผู้อื่นดำเนินการสร้างไปตามแบบนั้น บางท่านก็ชอบสร้างตามที่ผู้อื่นออกแบบมา แต่ก็มีบางท่านเหมือนกันที่ชอบทั้งการออกแบบและการสร้าง และสามารถทำได้ทั้งสองประเภทด้วยความสามารถ และความชำนาญเท่าเทียมกัน

ข้าพเจ้าได้บรรยายเรื่องการทำสวนและไม้ประดับมาอย่างค่อนข้างละเอียด ซึ่งอาจจะเป็นการยืดยาวเยิ่นเย้อบ้างเหมือนกันสำหรับผู้ที่ไม่มีนิสัยชอบในทางนี้นัก และสรรพคุณนานาประการที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมา เช่นการที่ดอกไม้และผลไม้ของเราไม่รู้จักเหี่ยวแห้งหรือโรยรา (ตราบใดที่เรา

ยังต้องการให้มันเป็นเช่นนั้นอยู่) และก็จะมีดอกมีผลตลอดปี หรือตลอดกาล (เพราะว่าในโลกทิพย์ ไม่มีวัน เดือน ปี) นั้น บางท่านอาจเกิดความคิดขึ้นมาได้อีกว่า สภาวะเช่นนี้เมื่ออยู่นาน ๆ ไป รู้สึกว่าน่าจะเป็นเรื่องน่าเบื่อเสียมากกว่า เพราะชีวิตดูจะไม่มีรสชาติของความเปลี่ยนแปลงเสียบ้างเลย เคยมีบางท่านอ้างเหตุผลว่า การที่เราจะรู้ว่าอะไรดีหรือสมบูรณ์ได้นั้น ก็เพราะมีสิ่งที่ไม่สมบูรณ์หรือสิ่งที่บกพร่องเป็นเครื่องเปรียบเทียบให้เห็นคุณค่า ของ สิ่ง ที่เรา ปรารถนาจะได้ แต่ยังไม่ได้ หรือว่าได้ชั่วครั้งชั่วคราว ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าสิ่งที่ไม่สมบูรณ์ที่ยังบกพร่องอยู่นั่นเอง เป็นเครื่องช่วยชี้ให้เห็นความสมบูรณ์เด่นชัดขึ้น (You surely need something that is not so perfect.....to show off, to emphasize, what **is** perfect) ดังนั้น บางท่านจึงคาดคิดว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาทั้งหมดนั้นอาจจะเกินความจริงไป เพราะคงจะมีสิ่งที่ยังบกพร่องหรือยังไม่สมบูรณ์แฝงอยู่ และเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มองข้ามไปเสียก็ได้ เพราะสิ่งทั้งหลายในโลกทิพย์ดูช่างดีไปเสียหมดทุกสิ่งทุกประการ จนกระทั่งไม่น่าเชื่อว่าจะมีได้จริงถึงขนาดนั้น

ความสมบูรณ์

(Perfection)

แต่ท่านทั้งหลาย สิ่งที่ข้าพเจ้าบรรยายมาทั้งหมดนั้น เป็นประสพการณ์ที่ ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเองโดยแท้จริง ไม่ใช่ฟังมาจากผู้อื่นเลย และมันก็เป็นความจริงที่พวกเราทั้งหลายในโลกทิพย์นับเป็นจำนวนล้าน ๆ ได้ประสบพบเห็นอยู่ตลอดมา การที่ท่านกล่าวว่า ความสมบูรณ์ไม่บกพร่อง (Perfection) หาไม่ได้ในโลกมนุษย์นั้น ก็เป็นความจริงของท่านเหมือนกัน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า ความสมบูรณ์ไม่บกพร่องนั้นจะไม่มีอยู่และจะหาไม่ได้ในที่อื่น ๆ เลย บางท่านอาจจะกล่าวอีกว่า คำว่าสมบูรณ์ไม่บกพร่องนั้นเป็นคำที่มีความหมายเด็ดขาดในตัว คือว่าไม่มีคำขยายความหรือบรรยายลักษณะย่อยอีกต่อไป (Perfection admits of no qualification) ดังนั้น ตามมติของท่าน เมื่อสิ่งนั้นไม่สมบูรณ์ ก็ต้องหมายความว่าไม่สมบูรณ์ที่เดียว จะมีความสมบูรณ์เจือปนอยู่ไม่ได้เลย และเมื่อสิ่งนั้นสมบูรณ์ ก็ต้องสมบูรณ์จริง ๆ อย่างเด็ดขาดทุกแง่ทุกมุม จะมีความไม่สมบูรณ์หรือบกพร่องเจือปนอยู่

ไม่ได้เลยไม่ว่าในกรณีหรือแง่ใด ๆ คือว่าการที่จะกล่าวว่าสิ่งสิ่งสมบูรณ์กว่าสิ่งนั้นย่อมไม่ได้อย่างเด็ดขาด ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอตอบว่า ความหมายเด็ดขาดเช่นนั้นอาจจะเป็นได้จริง ในเมื่อนึกถึงความหมายตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัดที่สุด ชนิดที่ไม่ต้องมองหน้าใครกันเลย แต่ในทางปฏิบัติแล้วส่วนใหญ่เหลือเกินเรื่องความสมบูรณ์ไม่บกพร่องหรือ Perfection นี้ เป็นเรื่องของประสพการณ์ของแต่ละบุคคลเสียมากกว่า ดังนั้นเราอาจจะคิดว่า สิ่งสิ่งสมบูรณ์ไม่บกพร่องได้ตราบใดที่เรายังไม่เห็นหรือนึกไม่ถึงว่าจะมีอะไรวิเศษกว่านี้ เมื่อเป็นเช่นนี้เราก็มีสิทธิที่จะกล่าวได้ว่าสิ่งนี้สมบูรณ์ไม่บกพร่องแล้ว โดยไม่ได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเดือดร้อนเลย

โดยนัยนี้ ภูมิที่พวกเราอาศัยอยู่ในปัจจุบันนี้จึงเป็นภูมิที่เราทั้งหลายถือว่าสมบูรณ์แล้วจริง ๆ เพราะไม่เคยมีใครต้องการความสมบูรณ์อย่างใดยิ่งขึ้นไปกว่านี้ เรารักทุกตารางนิ้วของโลกของเรา เรารักทุกขณะแห่งความเป็นอยู่ของเรา และก็ไม่คิดว่าจะต้องการความสุขชนิดใดในภูมิที่ยิ่งขึ้นไปกว่าที่เรามีอยู่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ แต่เราก็รู้อีกด้วยเหมือนกันว่า เมื่อใดเราเขยิบขั้นแห่งจิตของเราให้เหนือขึ้นไปกว่าภูมินี้แล้ว เราก็จะได้รับความสมบูรณ์ยิ่ง

ใหญ่ขึ้นไปกว่านี้อีกเป็นลำดับ เราได้รับความรู้ดังกล่าวนี้จากท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ผู้ที่ได้ลงมาเยี่ยมเยียนเราเป็นครั้งคราว และได้บอกให้เราทราบถึงความสมบูรณ์ขั้นสูงขึ้นไปกว่านี้อีก ท่านเหล่านั้นในบางแง่ก็เป็นเช่นเดียวกับพวกเรา คือท่านก็มีความเห็นว่า ภูมิของท่านที่สูงขึ้นไปกว่าเรานั้นมีความสมบูรณ์แล้วเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ท่านเองก็รู้อีกว่ายังมีภูมิที่สูงขึ้นไปกว่าภูมิที่อยู่ในปัจจุบัน และซึ่งย่อมจะเป็นภูมิที่มีความสมบูรณ์สูงยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าท่านสามารถเลื่อนความประณีตของจิตให้สูงขึ้นไปอีกเป็นลำดับ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสมบูรณ์หรือ Perfection ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้เป็นเรื่องของลำดับขั้น (Degree) เป็นเรื่องของการเปรียบเทียบ (Comparision) และเป็นเรื่องของประสพการณ์ (Experience. เพราะเรายังไม่สามารถทราบได้ในขณะนี้ว่า ความสมบูรณ์นั้นจะขยายขอบเขตเลื่อนขั้นไปได้สักเพียงใด จึงจะถึงจุดจบหรืออนันติมะโดยเด็ดขาด

ในบางครั้งเมื่อเราสามารถผ่านขึ้นไปถึงภูมิที่สูงกว่าเราได้เป็นครั้งคราว เราก็ได้เห็นว่า ความสมบูรณ์ของภูมิสูงนั้นเหนือกว่าของเราในทุกกรณี เช่น สัสรรวรรณะ

ของดอกไม้กึ่งดงามและประณีตกว่า เสียงดนตรีก็ไพเราะกว่า ทัศนียภาพของภูมิประเทศเช่นป่าเขาลำเนาไพรก็มโหฬารมากกว่า และบุคคลที่อยู่ในภูมินั้น ๆ ก็มีความละเอียดประณีตแห่งจิตใจมากกว่าเรา แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเรากลับลงมาภูมิเดิมของเรา เราก็ไม่ได้เคยเกิดความรู้สึกไม่พอใจในสภาพความเป็นอยู่ในปัจจุบันของเราแต่อย่างใด ดังนั้นข้าพเจ้าใคร่ขอสรุปว่า ขอท่านผู้อ่านที่เป็นมนุษย์ทั้งหลายโปรดอย่าได้คิดเลยว่าสิ่งที่ได้บรรยายมาแล้วนั้น จะเป็นของดีเกินไปจนเป็นจริงไม่ได้ เพราะอันที่จริงมันเป็นจริงน้อยไปเสียอีก ในเมื่อคิดถึงสภาวะของภูมิที่สูงกว่าที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วนั้น การที่ท่านยังไม่เคยพบเคยเห็นหรือเคยนึกฝันถึงสิ่งใด ๆ นั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นๆ จะต้องมีอยู่ไม่ได้เลยทั้งในด้านดีวิเศษและด้านเลวร้ายต่ำช้าสามานย์ เพราะในโลกอันเป็นทิพย์นี้ก็มีสถานที่หรือสภาวะอีกมากมายที่เลวร้ายกว่าในโลกมนุษย์หลายร้อยหลายพันเท่า และที่ดีวิเศษกว่าในโลกมนุษย์อีกอย่างนึกไม่ถึงก็มีเช่นเดียวกัน ข้อที่น่าเสียดายก็คือบุคคลประเภทที่ไม่ยอมรับทราบความจริงเหล่านั้

เสียบ้างเลย และเมื่อบุคคลเหล่านั้นผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้ว ก็แน่เหลือเกินที่เขาจะต้องเข้าถึงภูมิอันเหมาะสมกับกรรมของเขาหรือทิฏฐิของเขานั่นเอง แต่เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นมา พวกนี้โดยมากไม่ช้าก็รู้สึกผิดและกลับใจได้ในภายหลัง เพราะอันที่จริง ถ้าจะถามเขาว่าหากเขาไม่ต้องการความสุขที่ข้าพเจ้าและเราทั้งหลายอันกำลังได้รับอยู่แล้วนี้ เขาควรจะต้องการอะไรอื่นอีก เขาก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน เขามีความคิดเห็นอยู่อย่างหยาบ ๆ ว่า ขนชื่อว่าโลกทิพย์แล้ว ก็ไม่ควรจะมีอะไรเหมือนกับโลกมนุษย์ เช่นมีป่า เขา แม่น้ำ ทะเล หรือบ้านเรือนตึกรามเป็นต้น เพราะดูคล้ายกับจะเป็นการลอกแบบไปจากโลกมนุษย์ (ซึ่งไม่สมศักดิ์ศรีของความเป็นโลกทิพย์เสียเลย) เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องขอกล่าวแก้อีกว่า ความจริงแล้วสภาวะของโลกมนุษย์ต่างหาก ที่ลอกแบบไปจากโลกทิพย์ แบบอย่างของการก่อสร้างนานาประการได้รับอิทธิพลจากการดลใจส่งไปจากโลกทิพย์มากมายหลายแบบ และบางแบบก็ไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์เลย นอกจากในโลกทิพย์เท่านั้น และข้อที่

สำคัญก็คือโลกทิพย์ได้มีอยู่มาก่อนที่โลกมนุษย์จะปรากฏขึ้นนานแสนนานเหลือเกิน

การดลใจหรือการได้รับความคิดจากโลกทิพย์ (INSPIRATION)

การดลใจ ไม่ใช่เป็นเรื่องของการทำงานของเซลล์สมองของมนุษย์ที่จะนึกฝันภาพอันบรรเจิดจ้าหรือคิดอะไรได้ด้วยตนเองอย่างเดียว แต่การดลใจหมายถึงการส่งกระแสความคิดจากโลกทิพย์ (ผ่านทางสมองของมนุษย์) และกระแสความคิดดังกล่าวนี้อาจจะมาจากส่วนไหน ๆ ของโลกทิพย์ก็ได้ คือในบางครั้งก็อาจมาจากภูมิอันสูงสุดของโลกทิพย์เลยทีเดียว แต่บางคราวก็อาจมาจากภูมิต่ำที่สุดได้เหมือนกัน หรือบางทีก็มาจากภูมิขั้นกลางระหว่างภูมิต่ำสุดและสูงสุดก็ได้อีก ทั้งนี้สุดแล้วแต่ว่าบุคคลผู้ได้รับการดลใจนั้น ๆ จะเป็นบุคคลเช่นใด คือจะมีพื้นจิตใจซึ่งมีภูมิธรรมขนาดไหน

การดลใดที่มาจากภูมิฝ่ายสูงก็ย่อมเป็นไปเพื่อความดีความงามถ่ายเดียว เช่นเป็นไปทางศิลปและดนตรีซึ่งให้เกิดความประณีตและซาบซึ้ง ไม่ใช่ศิลปและดนตรีชนิดหยาบคายที่บิดเบือนความมุ่งหมายของศิลปและดนตรีอันบริสุทธิ์ให้ตกต่ำเลวทรามลงไป และบางคราวก็อาจเป็นไปในทางวิทยาศาสตร์ คือเป็นการช่วยให้เกิดการค้นพบต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์แก่ความเป็นอยู่ของมนุษยชาติ หรือไม่ก็อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับวรรณกรรมและบทละคร ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ยั่งยืนอยู่ไปเป็นเวลานาน ๆ ในทางตรงกันข้าม แรงดลใจที่มาจากภูมิฝ่ายต่ำ ก็จะเป็นแนวคิดที่ทำให้เกิดความยุ่งยาก ความไม่สงบ ความเดือดร้อนวุ่นวาย และสงคราม หรือบางครั้งก็เป็นเหตุให้เกิดวรรณกรรมซึ่งเลวทรามต่ำช้าเป็นเรื่องน่าขายหน้าสำหรับบุคคลผู้มีศีลธรรม หรือไม่ก็เป็นดนตรีชนิดที่เสียงและท่วงทำนองหยาบโลน เป็นเสียงซึ่งจะไม่ปรากฏขึ้นในโลกทิพย์ฝ่ายภูมิสูงขึ้นได้เลยแม้สักชั่วขณะเดียว อันที่จริงถ้าไม่มีการดลใจจากกระแสความคิดของโลกทิพย์ (ทางฝ่ายสูง) ช่วยอยู่บ้างแล้ว โลกมนุษย์คง

จะต้องได้รับความยุ่งยากมากกว่านอกหลายเท่านัก เพราะเท่าที่มองดูจากทัศนะของชาวโลกทิพย์ (ทางฝ่ายสูง) แล้ว ก็รู้สึกว่ามนุษย์ในปัจจุบันนี้เกือบจะคล้ายๆกับว่าไม่ได้มีชีวิตอยู่เลยฉะนั้น (คือเรียกว่าใช้ชีวิตเลียงร่างกายไปวันหนึ่ง ๆ โดยเกือบจะไม่ได้มีเวลาคิดถึงเรื่องจิตใจกันเลย)

ครอบครัวในโลกทิพย์

ครอบครัวในโลกมนุษย์ย่อมมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเสมอ เด็ก ๆ รุ่นลูกหลานโตขึ้นทุกวันทุกคืน และต่อมาก็อาจจะแต่งงานแล้วแยกไปอยู่กับครอบครัวของตน หรือไม่ก็อาจต้องย้ายที่อยู่ เพื่อประกอบธุรกิจการงานตามหน้าที่ ดังนั้น หน่วยของครอบครัวแต่ละครั้งก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงกันไปเรื่อย ๆ และแล้วในที่สุดก็ตายจากกันไป ด้วยเหตุนี้ สมาชิกของแต่ละครอบครัวจึงมีไม่กี่รุ่นนัก (เช่นอย่างมากก็จากปู่หรือทวดไปจนถึงหลานเหลนเป็นต้น) นี่คือสภาพของครอบครัวในโลกมนุษย์

แต่ในโลกทิพย์นี้ สภาพของแต่ละครอบครัวมีความแตกต่างกับครอบครัวในโลกมนุษย์หลายประการ

ประการแรก ก็คือ ครอบครัวในโลกทิพย์มีบุคคลหลายรุ่นเหลือเกินที่มาอยู่ร่วมกัน เรียกว่านับไม่ได้ว่ากี่ชั่วคนที่เดียว และก็เลยไม่ทราบว่าจะเรียกว่าใครอยู่กับใครกันแน่ นี้เป็นประการหนึ่ง

ประการที่สอง ก็คือ ในโลกทิพย์ความสัมพันธ์ทางสายโลหิตอันสืบเนื่องมาจากโลกมนุษย์นั้นมีค่าน้อยกว่าความผูกพันทางใจมาก สิ่งที่สำคัญที่สุดในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ก็คือ ไมตรีจิตที่มีต่อกันและความสนใจหรือรสนิยมที่ตรงกัน (Mutual regard and respect and interest) กฎนี้เป็นกฎที่ใช้ได้เสมอไปในทุกกรณีและทุกราย ตั้งแต่ระหว่างสามีกับภรรยา ไปจนถึงพี่กับน้อง บิดากับมารดา และอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งรวมถึงระหว่างมิตรต่อมิตรด้วยโดยไม่เลือกฐานะและเพศวัย ดังนั้นบุคคลที่มีความผูกพันทางใจต่อกันจึงสามารถ อยู่ด้วยกันได้เสมือนญาติในครอบครัวเดียวกัน ส่วนผู้ที่แม้เป็นญาติกันมาแต่เดิม แต่เมื่อไม่มีความผูกพันทางใจต่อกัน ก็ไม่มีการเกี่ยวข้องหรืออยู่ร่วมกันแต่อย่างใด

อนึ่ง เนื่องจากในโลกทิพย์นี้ เรามีสิทธิที่จะเลือกอยู่ ณ ที่ใดก็ได้ตามใจชอบ ถ้าเราชอบใจที่จะหาเพื่อนมาอยู่บ้านด้วยกัน เราก็จะพบผู้มีความปรารถนาอย่างเดียวกันมาอยู่ด้วยกัน ซึ่งโดยมากก็เป็นเช่นนั้น สำหรับผู้ที่มีความสนใจมีรสนิยมตรงกันและเคารพนับถือกันและกัน การมาอยู่ร่วมกันเช่นนั้นก็เป็นโอกาสที่จะได้ร่วมงานกันอย่างใกล้ชิด และสามารถจะเรียนรู้จากกันและกัน เพื่อเพิ่มประสพการณ์ให้กับตนเองก็ได้ หรือในบางครั้ง ถ้าเราต้องการจะปลีกตนไปอยู่ตามลำพัง ก็ย่อมทำได้โดยไม่ต้องเกรงว่าจะเป็นการเสียน้ำใจของผู้อื่นแต่อย่างใด

ความจริงเรื่องนี้จะเห็นได้จากตัวอย่างจากชีวิตจริงของข้าพเจ้าเอง เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ นั้น ข้าพเจ้าก็มีบ้านอยู่ต่างหากตามลำพัง และในระหว่างที่เอ็ดวินเพื่อนผู้อาวุโสของข้าพเจ้ารับหน้าที่พาข้าพเจ้าชมบรรเวณสถานที่ต่าง ๆ แห่งโลกใหม่และชีวิตใหม่ ๆ อยู่นั้น เราก็ได้พบสตรีผู้มีเสน่ห์ผู้หนึ่งชื่อรูธ เราทั้งสามจึงร่วมทางไปด้วยกัน และในที่สุดก็เกิดความคิดขึ้นว่าเราควรจะร่วมทำงานด้วยกัน และเราก็ได้ร่วมทำงานด้วยกันตั้งแต่นั้นมา

รูธและเอ็ดวิน ต่างก็มีบ้านอันน่ารักเป็นที่อยู่ของตนเองแต่ละหลังเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ซึ่งในบ้านทั้งสองนั้นก็อยู่แต่ลำพังคนเดียว แต่ทั้งสองคนนั้นมาใช้เวลาอยู่ที่บ้านของข้าพเจ้ามากกว่าที่บ้านของตนเองเสียอีก และถึงแม้ว่าทั้งสองจะมาขลุกอยู่ที่บ้านของข้าพเจ้าเป็นเวลานาน ๆ โดยไม่มีผู้ใดดูแลรักษาบ้านของตนแต่อย่างใด ก็ไม่มีเรื่องต้องวิตกว่าจะมีข้าวของที่มีค่าหายไปเลย เขาอยากจะกลับไปเมื่อใดก็กลับไปได้ และก็จะพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านของเขายังอยู่เป็นปกติดีทุกประการ

มีบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งเพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้ใหม่ ๆ ชื่อกอร์ดอน ซึ่งก็ได้มาอยู่กับเราเป็นปกติบ่อย ๆ เช่นเดียวกันบุคคลผู้นี้ในระหว่างที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ ได้เคยติดต่อกับเราอยู่หลายปี โดยที่เขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในทางนี้คือเป็นผู้มีตัวเป็นสื่อและเข้าสมาธิได้ดี (A powerful psychic instrument) ในตอนที่กายเนื้อของเขาถึงความแตกดับนั้น ข้าพเจ้ากับรูธได้เป็นผู้ไปช่วยพาวิญญาณของเขามาสู่บ้านของเรา เขาได้ฟื้นตื่นขึ้นมาในบ้านของข้าพเจ้า และได้เห็นโลกใหม่ โดยมีเพื่อนฝูงเก่า ๆ บางคนมาคอยต้อนรับ

อยู่ด้วยความยินดี พร้อมกับนกกระจอกตัวน้อย ๒ ตัว สุนัขของเขา และเสือปูม่าอันสวยงามอีก ๒ ตัวด้วย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าบ้านของเราเป็นบ้านที่คึกคักเอาการ เราทั้งหลายมีชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างผาสุก สนุกสนานด้วยกัน ทำงานด้วยกัน ต้อนรับเพื่อนฝูงด้วยกัน และก็เดินทางไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อย ๆ [๑๓]

ภาพชีวิตดังที่เห็นในบ้านของข้าพเจ้านี้ เป็นของธรรมดาในโลกทิพย์ คือผู้ที่มีนิสัยต้องกัน ก็ย่อมอยู่ร่วมกัน โดยอาศัยความผูกพันทางใจนั้นเองเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นในทางการงานหรือการเล่นก็ตาม ดังนั้นเราทั้ง ๕ (คือ เอ็ดวิน รูธ ข้าพเจ้า กอร์ดอน และโรเยอร์) จึงตั้งใจว่า จะอยู่ร่วมกันตลอดไป จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเราคนใดคนหนึ่งได้มีภูมิธรรมในทางจิตสูงขึ้น จนกระทั่งสามารถเลื่อนขึ้นไปอยู่ภูมิที่สูงขึ้นไปกว่านี้ จึงจะจากกันไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ตามธรรมดาของสภาพชีวิตในโลกทิพย์

มีสามีภรรยาที่อยู่ด้วยกันอย่างผาสุกหลายต่อหลายคู่เหมือนกันในโลกทิพย์นี้ โดยต่างมีบ้านอันน่ารักกะทัดรัด

ของตนเองตามลำพัง มีคู่หนึ่งซึ่งเคยเป็นสามีภรรยามาก่อนในโลกมนุษย์ ซึ่งต่างก็มีนิสัยต้องกัน และมีความผูกพันทางใจต่อกันอย่างไม่ขาดสาย เขาจึงได้มาอยู่ด้วยกันดังเดิมอีก แต่ก็อาจมีการที่เพิ่งมาได้พบกันในที่นี้ และรู้สึกว่ามีอัธยาศัยต้องกัน และเลยอยู่ด้วยกันต่อไปก็ได้ เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแต่ต้นแล้วว่า สิ่งสำคัญของการอยู่กินร่วมกันในโลกนี้ มิใช่อยู่กับความเป็นญาติร่วมสายโลหิตกันในโลกมนุษย์ หรือความเกี่ยวข้องกันในแบบอื่นๆ ในโลกมนุษย์เลย แต่เป็นเพราะความมีรสนิยมตรงกัน มีอัธยาศัยต้องกัน และมีความผูกพันธ์ทางใจระหว่างกันและกันนั่นเอง ดังนั้น เมื่อท่านเข้าใจหลักการดังกล่าวมานี้แล้ว ก็เป็นหมดปัญหาในเรื่องที่ว่าใครจะอยู่กับใครในที่นี้[๑๔]

การเลื่อนขึ้นไปอยู่ภูมิสูง

ในกรณีที่พวกเราคนใดคนหนึ่งที่เคยอยู่ร่วมกันมาเป็นเวลานานได้เลื่อนภูมิธรรมแห่งจิตของเขาขึ้น จนกระทั่งสามารถเลื่อนขึ้นไปอยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเช่นนี้ ก็เป็นธรรม-

ดาทเราอาจจะต้องคดถึงเขาบ้าง ใน ฐานะที่เคย เห็นหน้ากัน เคยสนุกสนานด้วยกัน และเคยทำงานร่วมกันมาเป็นเวลานาน แต่อย่างไรก็ตาม เราจะไม่รู้สึกเสียใจหรือโศกเศร้าอาลัยเหมือนอย่างที่ชาวโลกมนุษย์รู้สึก ในเวลาที่ญาติหรือมิตรสหายของตน จากมาสู่โลกทิพย์เลย เพราะเรารู้ดีว่าบุคคลที่เลื่อนไปอยู่ทภูมิสูงขึ้นไปนั้นได้ไปประสบความสุขอันประณีตยิ่งกว่าและสูงกว่าในปัจจุบัน ดังนั้นเราจึงมีแต่ความยินดีอนุโมทนาในโชคดีของเขา และเป็นเครื่องเตือนใจตนเองว่าเราควรต้องทำความเพียรในทางจิตต่อไป เพื่อวันหนึ่งเราจะได้เลื่อนชั้นภูมแห่งจิตของเราขึ้นไปเหมือนเขาได้บ้าง และเพื่อเราก็จะได้มโอกาศไปพบกันในภูมิสูงนั้นอก

แต่ทงนก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องทำเช่นนั้น (คือเลื่อนไปอยู่ภูมิสูงขึ้นไป) เสมอไป ในเมื่อมโอกาศที่จะทำได้ ทงนเพราะมบุคคลจำนวนไม่น้อย ทงในภูมินี้และในภูมิอื่น ทงทสูงกว่าและต่ำกว่า ซึ่งมภูมิแห่งจิตสูงพอที่จะเขยบชั้นภูมิขึ้นไปได้แล้ว แต่ก็ยังพอใจที่จะอยู่ในภูมิเดมนั้นไปก่อนด้วยเหตุผลบางประการของท่านเอง ตัวอย่างเช่นในภูมิเหล่านมอาจารย์ทยิ่งใหญ่จริงๆ หลายท่านที่จะไป

อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปอีกเมื่อไรก็ได้ เพราะท่านมีคุณสมบัติสูงถึงขั้นแล้วจริง ๆ และท่านก็ได้มาบ้านอยู่ในภูมิสูงขึ้นไปนั้นแล้วจริง ๆ ด้วย แต่ท่านก็ยังพอใจที่จะอยู่ในภูมิเดิมนั้นไปก่อน และก็ยินดีที่จะทำงานประเภทเดิมนั้นต่อไป อันที่จริง ถ้าจะว่าไป การเสียสละประโยชน์สุขของตนเอง (**Self denial**) เช่นนี้ยิ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเจริญและประณีตแห่งจิตยิ่งขึ้นไปอีก ทั้ง ๆ ที่ท่านเหล่านั้นเองก็อาจจะ ไม่ได้เคยคิดฝันเลยว่าจะได้ผลตอบแทนจากการเสียสละยิ่งขึ้นอีกเช่นนั้น

คำว่าครูอาจารย์ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงเมื่อกี้นี้นั้น ไม่ใช่ว่าจะหมายถึงครูอาจารย์ผู้สอนธรรมะเสมอไป อันที่จริงอาจหมายถึงครูอาจารย์ในวิชาสาขาอื่น ๆ เช่นในทางศิลปวิทยาต่าง ๆ ด้วยก็ได้ เพราะยังมีบุคคลอื่นอีกนับเป็นจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ ที่กำลังศึกษาหรือกำลังทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่ตนรักอยู่ ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยบรรยายให้ท่านทราบมาแต่ต้นแล้ว ท่านเหล่านี้มีความสุขเพลิดเพลินอยู่กับการงานชนิดนั้น ๆ โดยเฉพาะ คือท่านทำงานเพราะความรักในงานนั้น หรือศึกษาเล่าเรียนเพราะความรักในวิชานั้นจริง ๆ โดย

มิได้มุ่งหวังผลอย่างอื่นใดเลย ดังนั้นท่านจึงยอมเสียสละผลแห่งความสุขอันจะเกิดแก่ตนเองเสียชั่วคราวเพื่อดำเนินงานอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นต่อไปก่อน แต่วันหนึ่ง ท่านก็คงจะต้อง เลื่อนขึ้นไปอยู่ในภูมิ อันเป็นภูมิของท่านเอง โดยเฉพาะจนได้ ทั้งนี้เพราะว่าการฝืนทนอยู่ในภูมิต่ำกว่าระดับจิตใจเช่นนั้นไปนาน ๆ เกินไป ย่อมจะทำให้เกิดความอึดอัดแก่ท่านเองเหมือนกัน แต่ท่านก็มิได้ไปเลย เพราะท่านอาจกลับมาเยือนภูมิเดิมและเพื่อนฝูงกลุ่มเดิมได้อีกและท่านก็สามารถ มาดำเนินงานขั้นเดิมต่อได้ เป็นครั้งคราวเหมือนกัน ในการนี้จะก่อให้เกิดความปีติยินดีอย่างใหญ่หลวงแก่มิตรสหายและศิษย์เดิมเป็นอย่างยิ่ง

ยังมีบุคคลประเภทอื่นอีกมากซึ่งมิได้เป็นครูอาจารย์แต่ก็ยังยินดีรออยู่ในภูมิต่ำไปก่อน ทั้ง ๆ ที่ตนสามารถจะเลื่อนภูมิขึ้นไปได้แล้ว ทั้งนี้ด้วยเหตุผลส่วนตัวของท่านบางประการ ตัวอย่างเช่น บุคคล ๒ คนที่มีความผูกพันทางใจ ระหว่างกัน อย่างรุนแรงใน ระหว่างที่ยังอยู่ใน โลกมนุษย์ เช่นสามีและภรรยาเป็นต้น ในตัวอย่างที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้ ฝ่ายภรรยาได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ก่อนและได้

เข้าถึงภูมิชั้นหนึ่ง ต่อมาฝ่ายสามีก็ได้จากโลกมนุษย์ตามมา แต่ทว่าได้เข้าสู่โลกทิพย์ในภูมิที่ต่ำกว่าภรรยา เนื่องจากทั้งสองฝ่ายยังมีความผูกพัน และอาลัยต่อกันอย่างไม่เสื่อมคลาย ฝ่ายภรรยาจึงยอมลงไปอยู่ภูมิต่ำเพื่อจะได้อยู่ร่วมกับสามี และช่วยเหลือให้เขาได้ทำความดีเพื่อเลื่อนภูมิธรรมแห่งจิตให้สูงขึ้นและเพื่อจะได้ อยู่ร่วมกันได้โดย สะดวกเป็นการถาวรสืบไป จากนั้นเขาทั้งสองก็จะได้อยู่ร่วมกันในภูมิเดียวกันโดยไม่แยกไป ๆมา ๆหากันอีก จนกว่าจะถึงเวลาที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเลื่อนขั้นภูมินำหน้าไปอีกครั้งหนึ่ง

เรื่องเช่นนี้มีอยู่มากมายในโลกทิพย์ และท่านเหล่านักสิทธิเสรีที่จะทำได้ตามใจปรารถนา และการที่ท่านยอมเสียสละความสุขอันยิ่งกว่าในภูมิสูงขึ้นไปนั้น ก็ได้รับความสุขจากการทำงานที่ใจรัก และการอยู่ร่วมกับผู้ที่มีรสนิยมและความเห็นตรงกันเป็นเครื่องชดเชยได้เหมือนกัน

แต่ การที่มิตรสหายหรือ อาจารย์ผู้ร่วมงานของเราได้จากไปสู่ภูมิสูงขึ้นไปนั้นก็มิได้หมายความว่า เราจะขาดการติดต่อกันไปเลย เราอาจจะส่งกระแสความคิด

ติดต่อกันได้ โดยถ้าหากว่าเกิดความคิดถึงหรืออยากพบขึ้นมาจริง ๆ ก็อาจจะนึกให้เขาผู้นั้นมาหาเรา และในฉับพลันเขาก็จะมาปรากฏกายอยู่เบื้องหน้าเรา ทันที แต่เรื่องเช่นนี้ เราใช้กันในกรณีที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ในเมื่อไม่มีหนทางอื่นอีกแล้ว แต่โดยปกติ เราจะติดต่อกันได้ โดยวิธีที่ข้าพเจ้าจะได้อธิบายให้ท่านทราบภายหลัง

ข้าพเจ้าเคยกล่าวแล้วว่า โลกทิพย์มิใช่โลกแห่งการหยุดนิ่ง หรือตายด้าน ในโลกทิพย์มีการเคลื่อนไหวอยู่ทุกแห่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็คือบุคคลผู้อยู่ในโลกทิพย์นั่นเอง และโดยเหตุผลก็ย่อมจะต้องเป็นเช่นนั้น เพราะถ้ามิได้มีการเคลื่อนไหว หรือการทำงานอยู่เสมอแล้ว เราจะเลื่อนภูมิธรรมแห่งจิตก้าวหน้าขึ้นไปได้อย่างไร? แน่นอนที่การเลื่อนชั้นภูมิดังกล่าวมา จะต้องทำให้มีการจากกันในกลุ่มเก่า และมีการรวมกลุ่มกันใหม่ (ในภูมิสูงขึ้นไป) แต่ทั้งนี้ก็ไม่ใช่เรื่องร้ายที่น่าเศร้าโศกแต่อย่างใด เพราะทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของการเดินทางก้าวหน้าของจิตใจนั่นเอง ทุกคนจะต้องก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ เพราะแรงกระตุ้นที่จะทำให้เกิดการก้าวหน้านั้น มีอยู่ในจิตใจของเราทุกคน และ

ก็ไม่มีใครสามารถหน่วงเหนี่ยวเราไว้ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ขอให้ท่าน ระลึกถึงความ จริงข้อหนึ่งไว้ด้วย คือเราต่างก็มีความพอใจในสภาวะความเป็นอยู่ของเราเป็นอันดี ไม่มีผู้ใดเป็นทุกข์เป็นร้อนว่า เขาไม่ได้มีความสุขอยู่ในสภาวะปัจจุบันนี้เลย

ลักษณะของแม่น้ำและทะเล

ในข้อความตอนที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงภูมิประเทศที่มีแม่น้ำสายต่าง ๆ อยู่ด้วย *บางท่านอาจสงสัยว่าแม่น้ำเหล่านั้นไหลอย่างไร ?* ซึ่งข้าพเจ้าก็จะขอตอบว่ามันก็ไหลอย่างเดียวกับ แม่น้ำในโลกมนุษย์นั่นเอง คือขั้นแรกก็เป็นลำธารน้อย ๆ มีน้ำใสไหลริน ๆ และต่อมาก็ค่อย ๆ ใหญ่ขึ้น ๆ จนกลายเป็นแม่น้ำและไหลออกสู่ทะเล ในแง่นี้ไม่มีอะไรพิสดารนอกเหนือไปจากแม่น้ำทั้งหลายในโลกมนุษย์เลย แต่เมื่อเทียบถึงลักษณะกันแล้ว ก็จะเห็นได้ว่าวิเศษกว่ากันมาก เพราะแม่น้ำทั้งหลายของโลกทิพย์จะไม่เป็นแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวกรากเลย และในขณะเดียวกันก็จะไม่ขุ่นเป็นตมด้วย

นอกจากนั้น ก็จะไม่มีบ้านช่องที่รกรุงรังตั้งเกะกะให้เห็นตามชายฝั่งทั้งสองข้าง ไม่มีเรือค้าขายขนาดต่าง ๆ จอดเข้าอู่ซ่อมกันอยู่ตลอดแนวเลย ในที่นี้เราไม่มีความต้องการจะใช้เรือใหญ่ ๆ ขนาด Ship เลย ไม่ว่าจะเป็นเรือชนิดที่สวยงามสักเพียงใดก็ตาม แต่เราก็ชอบมีเรือขนาดเล็กคือขนาดเรือบต (Boat) ไว้บ้างเหมือนกัน อีกอย่างหนึ่งที่ไม่มีก็คือโรงงานต่าง ๆ ที่จะทำให้เสียความงามของภูมิประเทศชายฝั่งแม่น้ำไปเป็นอันมาก สิ่งที่มีอยู่ก็คืออาคารอันมโหฬารตั้งตระหง่านอยู่ภายในบริเวณสวนอันสวยงามน่าพิศวง มีแม่น้ำไหลคดเคี้ยวซอกซอนไปมาอย่างเอื่อยๆ แสดงถึงบรรยากาศแห่งความสงบเย็นอยู่ตลอดกาล ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เห็น แม่น้ำ ใน ลักษณะ ดังกล่าวแล้วนั้น ข้าพเจ้าเกือบไม่เชื่อว่าเป็นแม่น้ำที่ไหลเลย คิดว่าเป็นแม่น้ำนิ่ง ๆ อยู่เช่นนั้น แต่ต่อมาเมื่อสายตาเกิดความเคยชินแล้วจึงเห็นได้ อันที่จริงถ้าลองสัมผัสดูก็จะรู้ได้เหมือนกันว่าเป็นน้ำที่ไหลอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่น้ำนิ่งหรือเป็นน้ำขังตายอยู่กับที่เลย

เมื่อทัศนียภาพ สองฟากฝั่ง ของ แม่น้ำ มิแต่ ความสวยงามและร่มเย็นดังกล่าวมา ท่านก็คงจะนึกวาดภาพได้ว่า การนั่งเรือบตลำเล็ก ๆ ปล่อยให้ลอยเอื่อย ๆ ไปกับสายน้ำเช่นนั้น จะทำให้เกิดความชื่นบานและรื่นรมย์สักเพียงใด เพราะเมื่อน้ำไหลอย่างช้า ๆ จนเกือบดูไม่ออก ว่าไหลเช่นนั้นแล้ว เราก็จะสามารถเห็นเงาของหมู่ไม้ตามชายฝั่งและอาคารซึ่งตั้งเรียงรายกันอยู่เป็นระยะ ๆ นั้น สะท้อนแสงให้เห็นได้อย่างชัดเจนภายใต้ผิวน้ำ หรือถ้าเกิดเบื่อขึ้นมาเราก็อาจขึ้นจากเรือ แล้วขึ้นบันไดหินอ่อนที่อยู่ตามชายฝั่ง เพื่อขึ้นไปเดินทอดน่องเล่น และ หันกลับมาดู ความงาม ของละลอกน้ำอีกก็ได้ หรือไม่ก็อาจท่องเที่ยวหามุมสงบลึกเข้าไปจากชายฝั่ง จนกระทั่งถึงอุทยานอันร่มครึ้มของมิตรสหายคนใดคนหนึ่งก็ได้[๑๕]

สิ่งน่าดูที่สุด ของลำน้ำในทัน ก็คือ ความสามารถในการสะท้อนแสงสีต่าง ๆ ซึ่งเป็นประกายวาววับเปลี่ยนสีสรรวรรณะไปเสมอนั่นเอง บางครั้งก็เป็นเสมือนหนึ่งธารทองคำอันบริสุทธิ์เหลืองอร่ามไปตลอดสายน้ำทำให้เกิดมโนภาพว่าคงจะเป็นทองคำที่เหลวคว้างไหลล้นลงมาจากแดน

ทิพย์ต้นน้ำฉะนั้น แต่บางคราวก็กลายเป็นสีเงินยวงขาว บริสุทธิ์ไปทั่วบริเวณ ทำให้จิตใจเยือกเย็นผ่องใสไปได้อย่างประหลาด ข้าพเจ้าเองเคยได้รับความอัศจรรย์ในปรากฏการณ์เช่นนี้มาแล้วในสมัยที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์ได้ใหม่ๆ แต่เอ็ดวินได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่าที่เป็นเช่นนั้นเพราะท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปในขณะนั้นได้ลงมาเยี่ยมเยียนสถานที่นั้นหรือบางทีก็เป็นเพราะท่านได้เคยผ่านมาแล้วครั้งหนึ่งในอดีต แต่ประกาย จากรัสมี อันบริสุทธิ์ ของท่าน ยังคงทาบติดเหลืออยู่อีก แม้ว่าท่านจะได้จากไปแล้วก็ตาม ประกายสีต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วจึงเป็นผลสะท้อนที่เกิดจากรัสมีอันเป็นเครื่องหมายแห่งความบริสุทธิ์ของท่าน ทำให้สถานที่นั้นและบริเวณใกล้เคียงได้รับโอภาสจากท่านไปอีกเป็นเวลานาน จนกว่าประกายหรือโชติจากรัสมีของท่านถูกดูดซึมเข้าไปอยู่ในบริเวณนั้นหมดแล้ว สายน้ำก็จะปรากฏในลักษณะสีอันเป็นปกติของมันดังเดิมอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อกล่าวถึงสายน้ำมีแม่น้ำลำธารมาแล้ว ก็คงจะต้องกล่าวต่อไปถึงทะเลเสียด้วย ข้าพเจ้าใช้คำว่า "ทะเล" ก็เพราะเพื่อจะหมายความว่าเป็นผืนน้ำอันกว้างใหญ่เท่านั้น

เอง เพราะที่เหมือนกันกับโลกมนุษย์ก็มีอยู่แต่ในลักษณะนั้นเท่านั้น แต่นอกเหนือจากนั้นแล้วก็ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย

เมื่อมองดูเผิน ๆ จะเห็นได้ว่าความแตกต่างระหว่างแม่น้ำลำธารและทะเลไม่สู้จะมีอะไรมากนัก เพราะแต่ละอย่างก็มีประกายสีสรรวรรณะตามแบบฉบับของตนเองเช่นเดียวกัน จะผิดกันก็อยู่ที่ว่าเนื่องจากแม่น้ำมีอาณาเขตระหว่างฝั่งทั้งสองแคบกว่าทะเล จึงสามารถสะท้อนภาพของภูมิประเทศชายฝั่งให้เห็นได้อย่างชัดเจน และมีการสะท้อนแสงเป็นสีต่าง ๆ ได้มากกว่าทะเล แต่นั่นก็มิได้หมายความว่าทะเลจะขาดแสงสีอันวิจิตรพิสดารเสียเลย เพราะขึ้นชื่อว่าน้ำในโลกทิพย์แล้ว ไม่ว่าจะเป็นน้ำที่ไหนก็ตาม ย่อมมีประกายสีสะท้อนออกมาให้เห็นเสมอ ดังนั้นทะเลซึ่งเป็นผืนน้ำอันกว้างใหญ่มหาศาลจึงย่อมไม่ขาดคุณลักษณะเช่นว่านั้น และนอกจากนั้น ในทะเลยังมีเรือแล่นไปมาบ้างหรือที่จอดทอดสมออยู่เฉย ๆ บ้างเป็นระยะ ๆ ไม่ว่าเราจะแล่นเรือออกไปไกลสักเท่าใด ก็จะแลเห็นเกาะอันสวยงามอยู่ในระยะไม่ไกลออกไปเสมอ ซึ่งถ้าเราต้องการจะขึ้นไปชมความงามของธรรมชาติบนเกาะเหล่านั้นเกาะใดก็ตาม ก็

ย่อมกระทำได้โดยเสรี บางเกาะก็มีนกอยู่เต็มไปหมดซึ่งเราสามารถจะเข้าไปชมความงามของขนของมันซึ่งมีความวิจิตรพิสดารต่าง ๆ กันได้อย่างใกล้ชิด นกเหล่านี้ไม่ได้ถูกจำกัดเขตหรือถูกขังกรงไว้แต่อย่างใด มันมีอิสระเต็มที่ที่จะดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติของมัน และไม่ว่ามันจะบินเหินขึ้นไปในอากาศหรือว่าจะเกาะอยู่ตามพื้นดิน ก็จะไม่มีอันตรายใด ๆ มาแผ้วพานมันเลย ดังนั้นมันจึงเป็นเพื่อนและเป็นผู้ต้อนรับ อย่างดีแก่ทุก ๆ คน ที่เข้าไปเยือนสำนักของมัน เกาะนกนี้เป็นเกาะหนึ่งที่คณะของข้าพเจ้าชอบไปเที่ยวเล่นกันบ่อย ๆ เราจะนั่งลงบนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่ม เฝ้าดูนกนานาพันธุ์ ซึ่งมีขนสีต่าง ๆ อันสวยงามจนบรรยายด้วยคำพูดไม่ถูกเข้ามาวนเวียนอยู่ใกล้ตัวเราโดยรอบ ที่นกเหล่านั้นทำเช่นนั้นก็ไม่ใช่เพราะต้องการอาหารอย่างใด แต่เป็นเพราะต้องการแสดงออกซึ่งไมตรีจิตของมันอันมีต่อทุกคนที่เข้าไปเยือนเท่านั้นเอง อันที่จริงนกทั้งหลายก็ไม่ใช่ว่าจะมีอยู่ที่เกาะนี้แต่เพียงเกาะเดียวเท่านั้น เพราะเราจะพบอยู่ตามเกาะอื่น ๆ อีกทั้งในภูมินี้และในภูมิอื่น ๆ อีกด้วย

ข้าพเจ้ายังมิได้ไปเที่ยวชมทะเลมาแล้วครบทุกแห่งในโลกทัพย์ นอกจากส่วนที่อยู่ใกล้กับที่อยู่ของข้าพเจ้าแต่กเชื่อว่ายังมีเวลาอีกมากพอที่จะเที่ยวชมดูในโอกาสหน้าต่อไปอีก ผืนน้ำของทะเลนั้นส่งประกายระยิบระยับเป็นสีต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา ทะเลของเราในที่นี้ไม่มีลมพายุที่จะทำให้มีคลื่นน้ำปั่นป่วนอย่างรุนแรง ดังนั้นผิวน้ำจึงมีประกายใสดุจกระจก กระแสคลื่นอ่อน ๆ เมื่อโชยมากระทบผิวน้ำจะทำให้เกิดละลอกน้อย ๆ ส่งแสงสะท้อนเป็นสีต่าง ๆ กันไปในที่แต่ละแห่ง ซึ่งเมื่อมองดูจากระยะไกลในบริเวณกว้าง จะแลเห็นเป็นเสมือน ประกาย จากเพชรลูกนับจำนวนไม่ถ้วน ฉะนั้น ข้าพเจ้าเคยได้รับความตื่นเต้นในเมื่อได้เห็นการเล่นสีตัดกันของประกายแห่งพื้นน้ำเหล่านี้ เมื่อตอนที่มาสู่โลกทัพย์ใหม่อย่างไรแม้เดี๋ยวนี้ ทั้ง ๆ ที่เรียกได้ว่าเป็นผู้อยู่มานานพอสมควรแล้ว ก็ดูเหมือนว่าจะยังไม่หายตื่นตาตื่นใจเลย ไม่ว่าคราวใดที่ได้เห็นประกายแห่งสีสรรวรรณะอันงดงามดุจความฝันเช่นนี้ อันที่จริง ก็ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นกับทุก ๆ คนที่อยู่ในภูมินี้ ความคุ้นเคยไม่ได้ทำให้เราคลายความตื่นเต้นไปได้เลย สมมติว่าเกิดมีใครคนหนึ่งเกิด

ความคุ้นเคย เสียจน รู้สึกชาเย็นต่อทัศนียภาพ อันงดงามดุจความฝันเช่นนี้ ก็คงจะต้องเป็นผู้ทมอะไรประหลาด ๆ อยู่ในตัวมากทีเดียว

ในบันดาเรือที่แล่นไปมาบนทะเลเหล่านี้ หลายลำก็เป็นที่อยู่ไปในตัวเลยทีเดียว การที่บุคคลใดจะมีโอกาศเป็นเจ้าของเรือลำใดลำหนึ่งนั้น ก็เป็นไปตามกฎแห่งความเป็นเจ้าของสิ่งทั้งหลายในแดนนี้ คือเราต้องกระทำตนให้สมควรเสียก่อน สำหรับเรือขนาดเล็กลงมาชนิดที่ชาวโลกมนุษย์ใช้แล่นในแม่น้ำนั้น เราก็มีไว้สำหรับท่องเที่ยวเล่นเป็นการส่วนตัว แต่ในการแล่นเรือท่องเที่ยวนี้ก็รับรองได้อย่างหนึ่งว่าจะไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นเลย ดังนั้นแม้เด็กเล็ก ๆ ก็สามารถแล่นเรือเที่ยวเล่นได้ตามลำพังอย่างสบาย โดยไม่ต้องวิตกถึงอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น

ชีวิตในเมืองกับชีวิตในชนบท

ชีวิตในโลกมนุษย์มีความต้องการอยู่อย่างน้อย ๒ ประการ ซึ่งจะหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย คือ ความต้องการพักผ่อนและความต้องการอาหาร การที่จะให้ชีวิตในโลก

มนุษย์ดำรงอยู่สืบต่อไปได้ ก็ต้องหาทางสนองความต้องการของร่างกายดังกล่าวแล้วให้ได้เสียก่อน แต่ในโลกทิพย์ ท่านก็ย่อมทราบอยู่แล้วว่า เราไม่มีความจำเป็นสองประการนั้นเลย ดังนั้น ชาวโลกมนุษย์จึงต้องมีการกินอาหารกับการพักผ่อนสลับกันไปเป็นระยะๆ และนอกจากนั้น ยังมีกลางวันกลางคืนสลับกันอีกด้วย ถึงแม้ว่าท่านจะสามารถสร้างให้มีแสงสว่างในยามค่ำคืนได้ในบางแห่งก็ตาม แต่ความมืดก็ยังปกคลุมอยู่ในที่แห่งอื่นๆ ได้อยู่นั่นเอง

แต่ในโลกทิพย์ ท่านก็ย่อมทราบอยู่แล้วว่า (ในภูมิสุคตินั้น)ไม่มีความมืดเลย ความเป็นอยู่แห่งชีวิตของเราจึงดำเนินไปภายใต้แสงสว่างตลอดกาล เราไม่ต้องพักผ่อนด้วยการหลับนอน เราทำงานเรื่อยไปจนกระทั่งรู้สึกว่าอยากจะหยุด ก็หยุดได้ทันที ต่อจากนั้น เราจะเปลี่ยนไปทำงานอย่างอื่น หรือไปหาความสนุกสนานรื่นเริงตามใจชอบก็ได้ เสร็จแล้ว ถ้ายังอยากจะทำงานต่อ ก็กลับมาทำต่อไปได้อีก

สภาวะเหล่านี้ ท่านจะนึกฝันไม่ได้เลยว่าจะมีขึ้นในโลกมนุษย์ เพราะมันก็มีไม่ได้จริงๆ ดังนั้น ท่านก็ไม่มี

ทางอื่นใดที่จะมองให้เห็นจริงได้ นอกจากต้องนึกวาดภาพเอาเองในใจจากการบรรยายของข้าพเจ้า และด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วนั้นเอง การที่เราจะมีชีวิตอยู่ในเมืองใหญ่หรือในชนบทนั้น จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่างใดเลยในโลกทิพย์

เมืองในโลกมนุษย์ส่วนมากมีผู้คนมาอยู่กันอย่างคับคั่ง ก็ด้วยเหตุผลเพื่อความสะดวกทางการค้าขายเป็นส่วนใหญ่ แต่ในโลกทิพย์ไม่มีการค้าขาย[๑๗] ฉะนั้นลักษณะของเมืองที่จะตั้งขึ้นจากมูลฐานดังกล่าวนั้น ก็เป็นอันหมดความหมายไป จะมีอยู่ก็เพียงเพื่อความประสงค์ที่ว่า เราต้องการจะรวมอาคารสำหรับการศึกษาวิชาการแขนงต่างๆ มาไว้ให้อยู่ใกล้ๆ กันสักหน่อยเท่านั้น แต่อันที่จริง ถึงจะแยกกันอยู่ในระยะห่างออกไป ก็คงไม่ทำให้เกิดความแตกต่างเกี่ยวกับความสะดวกในการเดินทางไปมาแต่อย่างใด (เพราะเราสามารถจะเดินทางไปไหนมาไหนได้ ด้วยเวลาเพียงชั่วขณะจิตเดียวเท่านั้นเอง) เท่าที่เราต้องการให้อาคารเหล่านั้นมาอยู่รวมกันหรือใกล้เคียงกัน ก็คิดว่ามันอาจจะดูเป็นระเบียบเรียบร้อยดีขึ้น โดยกะแผนเสียก่อนให้มีระยะตั้ง

อยู่ห่างกันพอสมควรเท่านั้นเอง หาได้มีวัตถุประสงค์อื่นใดนอกจากนี้ไม่ อาคารเหล่านี้สร้างขึ้นมาแล้วนับจำนวนปีไม่ได้ว่าเท่าใด เรียกว่าคงจะเป็นเวลานานแสนนานเหลือเกิน ทั้งหมดมีเนื้อที่กว้างขวางใหญ่โตมาก แต่ละอาคารก็มีบริเวณล้อมรอบ และบริเวณเหล่านั้นก็มีการตกแต่งด้วยสวนไม้ดอกนานาชนิด ที่มองดูไม่รู้จักเบื่อนัยน์ตาเลย ในใจกลางของอาคารเหล่านี้ก็คือโบสถ์ ซึ่งมีความมโหฬารอย่างไม่มีที่ติอันใดเทียมเลย โบสถ์นี้เป็นศูนย์กลางของตัวเมืองของเรา ส่วนอาคารต่าง ๆ ก็ตั้งระหว่างเรียงแยกออกจากโบสถ์นี้ไปในทิศทางต่าง ๆ กันโดยรอบ

สำหรับถนนหนทาง เราก็ไม่ได้มีไว้อย่างเช่นที่ชาวโลกมนุษย์ต้องการและจำเป็นต้องมี ถนนของเราเป็นทางเดินกว้างขวาง ประดับด้วยหญ้าอันอ่อนนุ่มมีไว้สำหรับเดินเท่านั้นเอง เนื่องจากในโลกทิพย์ไม่มียวดยานพาหนะใดๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์[๑๘] จึงไม่ต้องมีทางเท้าเพื่อความปลอดภัยของคนเดินถนนแต่อย่างใด บางครั้งก็มีบางเหมือนกันที่ทางเดินเหล่านี้ปูลาดด้วยหินซึ่งมีลักษณะพิเศษของภูมินั้นจริงๆ แต่โดยมากเรานิยมทางเดินที่ปูลาดด้วยหญ้ากันเสียมากกว่า

สำหรับในชนบทก็ไม่มีรั้วกำแพงหรือเครื่องกันเครื่องกีดขวาง เพื่อป้องกันการลุกล้ำสิทธิอย่างใด ดังนั้นทัศนียภาพในชนบทจึงเป็นผืนดินอันกว้างใหญ่มหาศาลติดต่อเป็นผืนเดียวกัน มีลักษณะเป็นเหมือนวนอุทยานอันมหึมา ประกอบด้วยธารน้ำใสไหลเย็นมีกระแสไหลเอื่อย เป็นลำน้ำที่ไหลเซาะคดเคี้ยวเลียวเลาะไปมา แซกตัวอยู่ในระหว่างละเมาะไม้ใบหนาอันจะเห็นเป็นแนวยาวเหยียดไปจนจดขอบฟ้า ช้าๆนานๆจะมีที่อยู่อันน่ารักของชาวโลกทิพย์โผล่หลังคาออกมาให้เห็น จากสุมทุมพุ่มไม้อันเขียวชะอุ่ม ความจริงดังกล่าวมานี้ ทำให้เป็นการยากที่จะพูดได้ว่าอาณาเขตของเมืองสิ้นสุดลงที่ใด และอาณาเขตของชนบทเริ่มต้นที่ไหนกันแน่ แต่เรื่องเช่นนี้ก็ไม่เป็นเรื่องที่ก่อความยุ่งยากอย่างใดเลย เพราะไม่มีการต้องมานั่งคำนึงถึงส่วนที่อยู่ในเขตเทศบาลหรือนอกเขตเทศบาล ไม่ต้องคิดถึงเขตวัดหรือเขตบ้าน ไม่ต้องคิดถึงเขตในตัวเมืองหรือเขตชานเมืองหรือเขตนอกเมือง เพื่อจะได้เรียกร้องสิทธิอย่างโน้นอย่างนี้ เพื่อจะให้ได้เปรียบผู้อื่นด้วยประการต่างๆ เป็นอันว่า เมืองก็คือส่วนหนึ่งของชนบท และ

ชนบทก็คือส่วนหนึ่งของเมือง (The city is part of the countryside; the countryside is part of the city). ชีวิตของคนในเมืองก็คือชีวิตของคนในชนบท และชีวิตของคนในชนบทก็คือชีวิตของคนในเมือง (The life of one is the life of the other). ความเป็นอยู่ของเราทั้งหมดเนื่องถึงกันตลอดกาล และเราก็มีแต่กลางวันอันสว่างไสวตลอดกาล มีฤดูร้อน (คืออากาศปลอดโปร่งแจ่มใส) ตลอดกาล อากาศในเมืองจึงไม่อึดอัดหรือสกปรกเต็มไปด้วยสิ่งปฏิกูล เช่นเมืองในโลกมนุษย์ ผลของสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดก็คือเมือง หรือชนบทของโลกทิพย์ก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั่นเอง.

ข้าพเจ้าเคยได้เกริ่นให้ทราบมาแล้วเมื่อสักครู่นี้ว่า จะกล่าวถึงเรื่องของความคิด ดังนั้น ต่อไปนี้เราจะได้ลองมาพิจารณาเรื่องนี้กันดูพอสมควรในบทต่อไป.

บทที่ ๓

ชาวโลกทิพย์
อำนาจของความคิด

เมื่อข้าพเจ้าบรรยายว่า โลกทิพย์เป็นโลกแห่งความคิด เป็นโลกที่ความคิดมีพลังสร้างสรรค์อันมหาศาล และว่าความคิดเป็นของมีตัวตนและมองเห็นได้ เช่นนี้เป็นต้น ก็มักจะมีผู้เข้าใจผิดอยู่บ่อย ๆ ว่า โลกทิพย์คงจะเป็นโลกที่ไม่มีตัวตนแท้จริงเหมือนอย่างโลกมนุษย์ และก็เลยคิดโมเมกันต่อไปอีกว่าชาวโลกทิพย์นั้น ก็คงจะมีรูปร่างเป็นเงา ๆ เคลื่อนไหวงุบงาบไปมา และในที่สุดก็สรุปเอาเลยทีเดียวว่า พวกชาวโลกทิพย์ทั้งหลายนั้นก็คือ "ผีปีศาจ" นั่นเอง ตามนัยแห่งความเข้าใจของมนุษย์ดังกล่าวมาแล้วนั้น ก็แปลว่า *โลกทิพย์ก็มีสภาพเป็นเสมือนโลกแห่งความฝัน และเป็นโลกมายาชนิดหนึ่งโดยแท้*

ชาวโลกมนุษย์คิดสรุปเอาง่าย ๆ และด้อ ๆ เช่น นั้น ก็เพราะเคยชินต่อสภาพของโลกมนุษย์เสียแล้วว่าความคิดของตน ๆ นั้นเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ ฟังไม่ได้ยิน ดังนั้นความคิดจึงเป็นความลับสุดยอดของโลกมนุษย์ เพราะถ้าเขาเพียงแต่คิดอย่างเดียวแล้ว แม้จะคิดในทางร้ายแรงเลวทรามหรือดีวิเศษอย่างไร ก็เป็นเรื่องเฉพาะตนไม่มีใครล่วงรู้ได้ หากเขายังไม่ถ่ายความคิดของเขาออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นได้ยิน และความคิดของเขาแต่ละคนก็ไม่สามารถจะทำอันตรายใคร ๆ ได้ ดังนั้นพอได้ยินคำว่าโลกทิพย์เป็นโลกของความคิด จิตของเขาก็หวลระลึกไปถึงความเข้าใจดังกล่าวมา และก็เลยเอาไปสรุปลงว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแท้จริง

เป็นความจริงที่ว่า ในโลกมนุษย์ความคิดต้องอาศัยการแสดงออกมาทางใดทางหนึ่งเสียก่อน จึงจะเกิดผลได้ เช่นนายช่างสถาปนิกอาจจะคิดแบบแปลนการสร้างโบสถ์ไว้ในใจ ต่อจากนั้นก็จะต้องแปรความคิดของเขาให้ออกมาเป็นรูปแบบแปลนบนแผ่นกระดาษเสียก่อน แล้วช่างก่อสร้างจึงจะรับหน้าที่ไปดำเนินการหาวัตถุมาสร้าง

ให้เป็นไปตามความคิดของนายช่างสถาปนิกได้ในที่สุด ดังนั้นความคิดในโลกมนุษย์จึงขาดสื่อกลางบางประการเสียมิได้ ก่อนที่จะปรากฏชัดขึ้นมา ความจริงดังกล่าวมานี้จึงทำให้ชาวโลกมนุษย์เข้าใจผิดถึงพลังของความคิด เขาไม่รู้ดอกว่า ความคิดอันรุนแรงที่เขาส่งออกมาจากจิตของเขานั้นจะปรากฏเป็นเงาฉาย (Project) พุ่งออกมากลายเป็นรูปร่างให้เห็นได้ และก็จะรวมตัวหรือผึ่งรอย (Register) ลงในบริเวณบรรยากาศที่แวดล้อมตนอยู่อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความคิดนั้นเอง และส่วนประกอบของความคิด (เช่นมีความมุ่งหมายรุนแรงหรืออ่อนแอเป็นต้น)ด้วย ถ้าเป็นความคิดชั่วแล่น ดังเช่นที่มีอยู่โดยปกติแล้ว รอยจารึกก็จะปรากฏขึ้นเป็นภาพเงาฉายอยู่เพียงครู่เดียวแล้วก็หายไป แต่ถ้าเป็นความคิดที่รุนแรงมีอธิษฐานหนุนหลัง เช่นการคิดถึงใครคนหนึ่งที่อยู่ในโลกทิพย์ด้วยความตั้งใจอย่างแรงกล้าเช่นนี้แล้ว ความคิดนั้นจะส่งกระแสแล่นไปถึงอีกฝ่ายหนึ่งในโลกทิพย์ทันที

ความคิดอาจเป็นสิ่งที่แลเห็นไม่ได้สำหรับผู้อยู่ในโลกมนุษย์ แต่สำหรับชาวโลกทิพย์แล้ว เรา

เห็นได้ชัดแจ้งทีเดียว ชาวโลกมนุษย์บางคน ถ้าเป็นผู้ที่ได้ฝึกฝนอำนาจจิตดีพอสมควร ก็สามารถจะเห็นรูปร่างแห่งความคิดเช่นว่านั้นได้เหมือนกัน แต่การเห็นดังว่ามานั้นบางครั้งก็ทำให้เกิดปัญหายุ่งยาก ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจผิดกันไปได้โดยประการต่าง ๆ

ในโลกทิพย์ไม่มีสิ่งที่ไม่มีชีวิต

ความคิดเป็นเรื่องของอีกภูมิหนึ่งต่างหาก ไม่ใช่เรื่องของภูมิที่เป็นวิสัยของอวัยวะรับสัมผัสของกายเนื้อหรือของมัน สมองซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งความคิดในโลกมนุษย์ความคิดอยู่ในภูมิเดียวกันกับจิตใจ และจิตใจก็เป็นเรื่องของโลกทิพย์โดยตรง ดังนั้น ในโลกทิพย์การคิดจึงเป็นการกระทำซึ่งให้ผลโดยตรงและทันทีต่อสิ่งที่ถูกคิด ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นมนุษย์หรือเป็นสิ่งที่ชาวโลกมนุษย์เรียกกันว่าเป็นสิ่งที่ "ไม่มีชีวิต" ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้คำว่า "ไม่มีชีวิต" ได้กับสิ่งทั้งหลายในโลกทิพย์เลย ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใด ๆ ก็ตาม เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่าง คือวัตถุทุก

ชนิดที่ไม่มีชีวิตอย่างแน่นอนที่สุด และอย่างไม่มีสงสัย ว่าจะผิดพลาดเลย คือในโลกทิพย์ไม่มีสิ่งที่เราสามารถกล่าวได้เลยว่าไม่มีชีวิต (I cannot use the latter term - - -the inanimate objects - - -appositely in connection with spirit world objects, because all objects, all things, have life, certain and unmistakable. There is no such state as that of being lifeless in the spirit world) ท่านทั้งหลาย เรื่องนี้เห็นจะต้องรอให้ท่านผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์เสียก่อน แล้วจึงจะได้เห็นจริงตามที่ข้าพเจ้าบรรยายนี้อย่างแจ่มแจ้งทีเดียวว่า ความคิดสามารถมีพลังขนาดไหน ขอรับรองว่าบางคนตกใจแทบตายเลยทีเดียว เมื่อได้เห็นความจริงดังกล่าวนี้ด้วยตนเองในครั้งแรก

ในโลกทิพย์ ความคิดมิได้ปรากฏให้เห็นเป็นรูปร่างในทันทีที่เกิดขึ้นในจิตใจ ความคิดเหล่านั้นมิได้ร่อนวนเวียนอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบ ถ้าเป็นความคิดเล่นๆ มันก็จะไม่ไปไกลจากบรรยากาศรอบตัวเท่าใดนัก แต่ความคิดที่พุ่งตรงไปยังผู้หนึ่งผู้ใดในโลกทิพย์นั้นจะไปถึงผู้นั้นทันที เพราะความคิดเช่นนั้นเกิดจากความตั้งใจจริงของผู้คิด ไม่

ใช่คิดเล่น ๆ ดังในกรณีแรก สำหรับความคิดที่พุ่งตรงไปยังมนุษย์นั้น ไม่แน่ว่าเขาจะได้รับหรือรู้สึกเสมอไป และถึงแม้ว่าจะได้รับก็ไม่แน่อีกว่า เขาจะรู้หรือเปล่าว่ามาจากไหน อันที่จริง ถ้าความคิดในโลกทิพย์ปรากฏให้เห็นได้ทุกขณะใน ทันทีเลว ก็น่ากลัวว่าจะเป็นเรื่องโกลาหลหรือจะต้องเกิดความคับคั่งและน่าผะอืดผะอมเอาการอยู่เหมือนกัน

การส่งกระแสความคิด

เราส่งกระแสความคิดกันอย่างไรในโลกทิพย์?

จากการทดลองครั้งแรกของข้าพเจ้ากับรูธภายใต้การควบคุมของเอ็ดวินดังที่กล่าวมาแล้วในภาค ๑ นั้น ปรากฏว่าเราได้ยินเสียงของเอ็ดวินดังมาจากระยะไกล ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเกินกว่าที่เขาจะตะโกนออกมาให้เราได้ยินได้ แต่เราก็ได้ยินเสียงของเขาก้องอยู่ในที่ใกล้ๆ หูของเราเหลือเกิน ในครั้งแรก เราก็ไม่ค่อยจะเชื่อหูของตนเองและยังคงคิดว่าเอ็ดวินคงกำลังเล่นสนุกล้อเราอยู่ แต่แล้วเขาก็สั่งซ้ำมาอีกครั้งหนึ่ง ให้เรากลับไปหาเขาตามเดิม และเราก็ได้กลับ

ไปหาเขาได้ดังเดิมเหมือนกัน ก่อนที่เราจะได้ยินเสียงของเอ็ดวินนั้น เรารู้สึกว่าได้เห็นแสงวาบผ่านหน้าเราไปเป็นทาง แสงนี้ไม่ใช่เป็นแสงที่บาดนัยน์ตาอย่างใด แต่เป็นแสงที่น่าดูที่เดียว ต่อจากนั้นเราก็ได้ยินเสียงของเขาตามหลังมา

เท่าที่ได้บรรยายมานี้ คือการพูดให้เห็นกันอย่างรวบรัดว่า เมื่อกระแสความคิดถูกส่งไปจากบุคคลหนึ่งถึงอีกคนหนึ่ง(ในโลกทิพย์นั้น)จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เรามองไม่เห็นความคิดในการที่มันเดินทางผ่านไป แต่มันจะปรากฏให้เห็นเมื่อมาถึงจุดหมายปลายทาง เป็นรูปแสงสว่างวาบอันแจ่มใส และเราก็สามารถได้ยินเสียงของอีกฝ่ายหนึ่งคล้าย ๆ กับว่าจะมาก้องอยู่ข้างหูของเราฉะนั้น ข้าพเจ้าใช้คำว่า "คล้ายกับ" เพราะข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่าจะพยายามอธิบายปรากฏการณ์เหล่านี้ให้ท่านเห็นจริงโดยหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าต้องการเพียงยืนยันว่ามันได้เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เท่านั้น และความจริงเช่นนี้ก็ได้เกิดขึ้นแก่ผู้อื่นทั้งหลายมาแล้วเหมือนกัน มันอาจจะเป็นไปได้ว่า

เสียง(ของความคิด)เดินทางมาโดยอากาศ และเราก็รับรู้ได้โดยผ่านทางใจของเรากระมัง นี่คือข้อคิดของข้าพเจ้าเอง

ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมานี้ เป็นการบรรยายอย่างกันเอง เพื่อให้เห็นว่าสภาวะต่าง ๆ ในโลกทิพย์เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าเคยได้รับคำบอกเล่าว่า การทำเช่นนี้จะเป็นการดีกว่าที่จะมัวพยายามยกเหตุผลทางหลักวิชาอันลึกซึ้งยืดยาวทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งจะเป็นการพ้นเข้าใจยากสำหรับบุคคลส่วนมากอีกด้วย ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้คิดว่าตนมีความรู้ดีในทางวิทยาศาสตร์แต่อย่างใด แต่ก็คิดว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างในที่นี้ ที่เราได้รับเอาไว้เป็นส่วนสำคัญแห่งชีวิตของเราโดยดี โดยไม่จำเป็นต้องไปศึกษาหาเหตุผลว่ามันได้มาได้เป็นมาอย่างไร? เพราะอะไร? สมมติว่าข้าพเจ้าจะถามท่านว่า ในการเดินนั้นท่านเคลื่อนไหวขาทั้งสองของท่านอย่างไร ? ท่านอาจจะตอบลำบากมาก ถ้าจะกะเกณฑ์ให้บรรยายกันในทางวิชาสรีรวิทยา หรือกายวิภาควิทยาว่า กล้ามเนื้อตอนนั้นซ้อนนี้ มีรูปร่างเช่นนั้นมีขนาดเช่นนั้น มันได้ทำหน้าที่อย่างนั้น ๆ ในขณะนั้นๆ ในขณะที่ท่านยกขาเดินไป เพราะอันที่จริงถ้าจะพูดกันอย่างภาษา

ชาวบ้านทั่วไป เราก็สามารถพูดกันให้รู้เรื่องง่ายๆ ว่า อันขาทั้งสองของเรานี้ ถ้าเราใช้มันเดินมากๆ หรือนานๆ เข้า มันก็เหนื่อยและล้า ต้องพักผ่อนมันบ้าง หรือไม่ก็บรรยายกันถึงภูมิประเทศอันสวยงาม ซึ่งเจ้าของขาทั้งสองได้ประสบในระหว่างที่เขาได้ใช้ขาอันซื่อสัตย์ทั้งสองของเขาเหยาะย่างไปจะมีรสชาติดีกว่า ที่จะแต่งบทความทางวิทยาศาสตร์เรื่องสรีรวิทยาของกล้ามเนื้อขาดังกล่าวมาแล้ว

ที่กล่าวมานี้มิใช่ว่า ข้าพเจ้า จะลบหลู่ดูถูกความสำคัญของวิชาวิทยาศาสตร์แต่อย่างใด เป็นแต่ข้าพเจ้าขอให้แง่คิดว่า แม้วิชาวิทยาศาสตร์จะมีความสำคัญสักเพียงไรก็ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างหรือหลายขณะในชีวิตของเราที่ไม่ต้องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์เลย เรายินดีรับเอาชีวิตของเราในสภาพเช่นนี้ โดยไม่ต้องกังวลถามเหตุผลว่า มันมีมาเป็นมาอย่างไรในด้านวิทยาศาสตร์เลย ในโลกมนุษย์มีหลายเรื่องหลายขณะ ที่ไม่จะต้องเกี่ยวกับการหาเหตุผลในทางวิทยาศาสตร์เลยฉันใด ในโลกทิพย์เราก็เป็นฉันนั้นเหมือนกัน

แสงของความคิด
ในภูมิมืดและภูมิสว่าง

เมื่อกี้ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า กระแสความคิดที่พุ่งออกมานั้นจะปรากฏเป็นแสงวาบขึ้นที่ปลายทางความจริงเช่นว่านี้ เป็นไปได้ทั้งกระแสความคิดพุ่งไปมาในระหว่างโลกทิพย์นี้ หรือกระแสความคิดที่พุ่งมาจากโลกมนุษย์สู่โลกทิพย์ด้วยก็ได้ แต่ในกรณีที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงความคิดที่ท่านคิดเล่น ๆ ในโลกมนุษย์ แล้วจะปรากฏเป็นภาพฉายพุ่งออกมาให้เห็นในบรรยากาศรอบตัวท่านนั้น จะเอามาปะปนกับพวกเราโลกทิพย์นี้ไม่ได้ (คือเราเห็นรูปร่างความคิดของท่านได้ แต่เราไม่เห็นรูปร่างความคิดของพวกเราในโลกทิพย์ด้วยกันเอง) เพราะถ้าเกิดเป็นจริงเช่นนั้นในที่นี้ด้วยแล้ว ลองคิดดูก็ได้ว่า ชาวโลกทิพย์จะแลดูเป็นคนแปลกประหลาดสักเพียงใด ที่ต้องมีรูปร่างของความคิดต่าง ๆ ห้อมล้อมตัวให้ผู้อื่นเห็นอยู่ตลอดเวลาเช่นนั้น

ดังนั้น เรื่องนี้จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจกันเสียให้ถูกต้อง คือส่วนของโลกทิพย์นั้นแซกซ้อนกันอยู่กับในโลกมนุษย์ในที่แห่งหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่ท่านกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่นั้น ยังมิใช่เป็นภูมิแห่งแสงสว่าง (Realm of light) อย่างแท้จริง คือยังเป็นภูมิที่มืดอยู่เหมือนกัน จริงอยู่ในบางแห่งอาจมีความสว่างปรากฏอยู่บ้าง แต่เมื่อกล่าวโดยทั่วไปแล้ว ก็เรียกได้ว่ายังเป็นส่วนที่มืด อยู่โดยปกติ ความคิดที่เป็นกุศลนั้น มีลักษณะเป็นประกายแสงสว่างอยู่ในตัว (ดังที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวมาแล้วว่า ความประณีตของจิตมีลักษณะทำให้เกิดแสงสว่าง) ดังนั้น จึงเห็นได้อย่างชัดเจนในท่ามกลางความมืดที่ล้อมรอบอยู่ เหมือนกับที่เราจุดไฟในห้องที่มืดสนิท แม้ว่าจะมีไฟดวงเล็ก ๆ ก็ย่อมมองเห็นได้ชัดเจนฉะนั้น แต่ถ้าท่านลองนำไฟดวงเดียวกันนี้ออกไปสู่ที่มีแสงสว่างมาก ๆ เช่นกลางแดดเป็นต้น ความสว่างของดวงไฟนั้นจะปรากฏว่าลดน้อยลงอย่างมากมายทันที ข้อที่จริง ดวงไฟนั้นก็ยังคงมีอยู่หรืออาจมองเห็นได้บ้าง แต่แสงที่แผ่ออกมานั้น

จะไม่ออกไปไกล คือจะถูกจำกัดอยู่ในบริเวณต้นกำเนิดของแสงนั้นเอง

จากข้อความที่เปรียบเทียบนี้ อาจทำให้เห็นข้อเท็จจริงได้บ้างพอสมควรว่า ความคิดของเราชาวโลกทิพย์ด้วยกัน ซึ่งอยู่ในภูมิที่มีแสงสว่างแรงกล้าเป็นอย่างยิ่งนั้น ย่อมมีสภาพที่ผิดกันกับความคิดของชาวโลกมนุษย์เพียงใด (แม้ว่าจะมีอำนาจและพลังเช่นเดียวกันได้ก็ตาม) อันที่จริงข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะขอเพิ่มเติมข้อความเปรียบเทียบนี้ต่อไปอีกสักเล็กน้อยว่า แม้ความคิดเล่น ๆ ของเราก็มิใช่ว่าจะต้องมีลักษณะเหมือนกับดวงไฟกลางแสงอาทิตย์ (คือเห็นได้บ้างนิดหน่อย) เสมอไป โลกทิพย์เรามีกฎธรรมชาติที่เรียบร้อยกว่านั้น ชีวิตของเราไม่มีความยุ่งเหยิงเช่นนั้นเลย ดังนั้น เราจึงมีสิทธิ และอำนาจที่จะเก็บความคิดอันใดของเราก็ได้ ไว้เป็นเรื่องความลับเฉพาะตัวของเราคนเดียว อันที่จริง ถ้ามิได้เป็นเช่นนั้นแล้ว การพูดจาติดต่อกันและกัน คงจะลำบากพิลึก จริงอยู่ เราอาศัยอยู่ในแดนแห่งความจริง คือเราไม่มีการโกหกหรือมายาต่อกัน แต่เราก็รู้จักกาลควร

พูดและไม่พูดเหมือนกัน คือไม่ใช่ว่าขนช้อว่าเป็นความจริงแล้ว เราก็จะต้องพูดได้ทุกกรณีเสมอไป เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์บางครั้งเราก็ถือว่า "พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง" เหมือนกัน

ดังนั้น ข้อสำคัญของผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ก็คือการหัดคิดให้ถูกต้อง ซึ่งผู้มาถึงใหม่ ๆ จะต้องหัดดูสักพักหนึ่งอันที่จริง ก็ไม่ใช่ของยากลำบากมากมายอะไร แม้ว่าฟังดูรู้สึกว่าจะน่ากลัวเอาการอยู่บ้างก็ตาม เพราะเป็นเรื่องของความคิดที่เกี่ยวกับบุคคลล้วนมากกว่า ความคิดในเรื่องของสภาวะแวดล้อมหรือธรรมชาติของโลกทิพย์ เมื่อเราคิดถึงบุคคลหนึ่งบุคคลใดก็ตาม ถ้าความคิดนั้นมีแรงพอ ก็จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกตัวได้ทันที และถ้าเป็นความคิดที่เป็นกุศล หรือที่ประกอบด้วยอารมณ์สนุกสนาน อีกฝ่ายหนึ่งก็จะได้รับรู้เจตนา และอารมณ์นั้นร่วมกันกับผู้คิดด้วย แต่ถ้าเกิดเป็นไปในทางตรงข้าม คือเป็นความคิดที่ไม่ดีนัก ความลับก็จะไม่เป็นความลับอีกต่อไป

แต่ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ความคิดจะพุ่งตรงไปยังอีกฝ่ายหนึ่งได้นั้น จะต้องมีกำลังหนุนอยู่ในตน

เองอย่างเพียงพอ ความจริงข้อนี้เป็นเครื่องช่วยคิดไว้ได้มาก เพราะถ้าบางครั้งเป็นเรื่องของความคิดเล่น ๆ ไม่เป็นเป็นจังอย่างไร ผลก็จะไม่เกิดขึ้นไปถึงอีกฝ่ายหนึ่งเลย และเมื่อเรารู้ความจริงใช่นั่นแล้ว เราก็จะมีสติคุมครองตนได้มากขึ้น ซึ่งต่อมาไม่ช้าก็จะกลายเป็นนิสัยไปเอง

สมรรถภาพของสมองในโลกทิพย์

เมื่อเราเข้ามาสู่ในโลกทิพย์แล้ว จะเห็นได้เองว่ามีสิ่งที่จะต้องแก้ความเข้าใจผิด แต่เดิมกันอยู่มากมายหลายประการ และมีสิ่งที่จะต้องตั้งต้นเรียนกันใหม่อีกมิใช่น้อย จิตใจของเรา ซึ่งในขณะนี้เป็นอิสระจากมันสมองของกายเนื้อแล้ว ก็สามารถใช้ประสิทธิภาพที่มีอยู่ของตนได้อย่างเสรี ซึ่งทำให้เรามีความสามารถเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกมาก ดังนั้นความจำของเราจึงทำหน้าที่เป็นความจำตามชื่อของมันจริง ๆ คือไม่ได้กลายเป็นความลืมไปดังเช่นมันสมอง ของมนุษย์ ท่านย่อมจะเห็นได้แล้วว่าอำนาจของความทรงจำ ซึ่งไว้ใจได้เป็นอย่างดีบริบูรณ์เช่นนี้

จะมีประโยชน์สักเพียงไร ดังนั้นสิ่งที่เราต้องมาเรียนกันใหม่ในโลกทิพย์ เราจึงเรียนกันได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ยากลำบาก และในไม่ช้ามันก็กลายเป็นธรรมชาติของเราไปโดยไม่รู้สึกตัว

แต่การที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าในโลกทิพย์ ความคิดมีพลังมากมายและมีอำนาจส่งผลให้เป็นการกระทำโดยทันทีนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า เราไม่จำเป็นต้องเคลื่อนไหวร่างกายกันเสียเลย เรายังมีสิ่งที่จะต้องทำด้วยมือกันอีกมากเหมือนกัน และนอกจากนั้นเราก็ใช้เท้าของเรากันบ่อย ๆ ไม่ได้ปล่อยให้มันอยู่เปล่า ๆ เลย เรายังชอบเดินเช่นเดียวกับที่เราเคยกันมาแล้วในโลกมนุษย์ ซึ่งอันที่จริงก็เป็นของธรรมดานั่นเอง เพราะถึงอย่างไร ๆ เราก็ยังเป็นมนุษย์อยู่นั่นเอง แม้ชาวโลกมนุษย์ทั้งหลายจะไม่ยอมให้เราเป็นก็ตาม เมื่อเราเป็นมนุษย์ เราก็อยากทำอย่างที่มนุษย์ทำ เมื่อเรามีขาไว้สำหรับใช้เดิน เราก็อยากใช้มันให้สมกับที่มีไว้ใช้แล้ว

การที่เราสามารถสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาได้ด้วยจิตใจก็ดี หรือว่าด้วยการใช้พลังแห่งความคิดก็ดี ไม่

ได้หมายความว่า อวัยวะแขนขาของเราจะตายด้านเพราะไม่มีทางใช้ และไม่ได้หมายความว่า เรามีแขนขาไว้เพื่อมิให้แลดูร่างกายกลายเป็นตัวยักย้อ หรือก้อนอะไรกลม ๆ เท่านั้น ลองคิดดูก็ได้ว่า เราใช้แขนขาของเราในโอกาสเช่นใดบ้าง ตัวอย่างเช่น ในบ้านของเรา เวลาเราอยากอ่านหนังสือ ๑๕ เราก็ใช้มือหยิบหนังสือออกมา เราใช้มือเปิดประตู เราจับมือกันในเมื่อมีผู้มาเยี่ยมเยียน เราจัดดอกไม้บนโต๊ะ เราวาดรูป เราเล่นดนตรี และเราอาจใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์นานาประการ เท่าที่กล่าวมานี้เป็นตัวอย่าง ๒-๓ ประการในบันดาเหตุการณ์จริง ๆ หลายพันอย่าง เราเองก็ชอบทำอะไรด้วยมือ และให้อำนาจความคิดของเราถ่ายทอดผ่านมาทางมือนั่นเอง อันที่จริงมีหลายสิ่งหลายอย่างในภูมินี้ ที่สามารถจะได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นมาจากความคิดได้โดยตรง โดยไม่ต้องอาศัยมือเลย แต่นั่นแหละบางครั้งเราก็ชอบใช้มืออยู่ แม้ว่าจะเป็นทางอ้อมอยู่บ้างก็ตาม เพราะมันทำให้เราเกิดความสำราญใจในเมื่อได้มีโอกาสใช้มือ (และขา) เสียบ้าง

แน่ละ มีบางคราวที่เราต้องรีบกระทำโดยฉับพลัน

เพื่อให้ได้ผลลุล่วงไปทันที เช่นบางครั้งเราต้องการไปยังสถานที่อยู่ห่างออกไปในโลกทิพย์ ซึ่งถ้าวัดด้วยมาตราการวัดระยะทางในโลกมนุษย์ ก็เป็นระยะทางหลายร้อยไมล์ ถ้าไม่มีเรือบิน เราก็อาจเดินไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเลย แต่ในกรณีเช่นนี้เราชอบไปโดยวิธีรวดเร็วกว่านั้น ดังนั้นเราจึงงดใช้วิธีเดิน และหันมาใช้วิธีอธิษฐานจิตแทน ซึ่งพออธิษฐานเสร็จ เราก็จะไปถึงที่หมายปลายทางอันไกลออกไปนั้นทันที

ในโลกทิพย์
กายอยู่ในอำนาจของจิต

บางท่านอาจจะอยากทราบว่า *การอธิษฐานจิตเพื่อให้กายไปปรากฏ ณ ที่ใดที่หนึ่งได้โดยฉับพลันนั้น ทำกันได้อย่างไร ?* ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องขออออกตัวว่าไม่สามารถให้คำอธิบาย เหตุผลตาม หลักวิทยาศาสตร์ได้จริง ๆ จะกล่าวได้บ้างก็ตามสำนวนชาวบ้านแบบกันเองว่า ในโลกทิพย์หรือโลกแห่งจิตนั้น กายของเราอยู่ในอำ-

นาจของจิตทุกประการ ดังนั้นเมื่อจิตต้องการหรือออกคำสั่งอย่างใด กายก็ต้องทำตามความต้องการหรือคำสั่งนั้นทุกประการ (In the spirit world our bodies are under complete control by our minds. The former do just that which the latter wishes or commands.) แต่สำหรับโลกมนุษย์ ท่านก็ย่อมรู้อยู่ดีว่าจะไม่เป็นเช่นนั้นได้เลย ชาวโลกมนุษย์อาจจะนึกอยากให้ตนเองไปอยู่ที่ไหนอย่างรุนแรงเพียงใดก็ตาม ร่างกายของเขาก็ต้องขยับเขยื้อนด้วย มิเช่นนั้นก็เป็นอันว่าไม่ต้องไปไหนกัน และแม้เมื่อตกลงว่าจะเคลื่อนที่ร่างกายไปไหนแล้ว ก็ยังมีปัญหาอื่นอีกมากมายหลายประการที่จะต้องขบคิด กว่าร่างกายของท่านจะถูกนำเคลื่อนที่ไปถึงปลายทางได้ดังความประสงค์ในที่สุด นี่คือสภาพความเป็นอยู่ของโลกมนุษย์

แต่ในโลกทิพย์ มีสภาวะที่แตกต่างกันมาก เราไม่มีกายเนื้อที่คอยถ่วงให้หนักอยู่ตลอดเวลา ร่างกายของเราในโลกทิพย์ สามารถ ตอบสนอง ความต้องการของใจได้ เพราะมีสภาวะ(เบา) เท่าเทียมกัน [๒๐] ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าจิตมีพาหนะที่มีคุณสมบัติเสมอกัน จึงทำ

ให้เกิดผลได้ทันทีการคิดจึงถูกแปรออกเป็นการกระทำโดยฉับพลัน โดยไม่ต้องผ่านทางสมองของกายเนื้อดังเช่นในโลกมนุษย์ มันสมองของเราไม่ได้มีสภาพดังเช่นมันสมองของท่าน เพราะอวัยวะ แขน ขา และกล้ามเนื้อต่าง ๆ ของเราอยู่ใต้อำนาจของจิตใจในเรื่องที่เกี่ยวกับคำสั่งของจิตใจส่วนที่เหลือนอกนั้นก็เป็นไปตามสภาพธรรมชาติของโลกทิพย์โดยเฉพาะ

แต่เราก็กระทำการบางอย่างโดยไม่รู้สึกตัว เช่นเดียวกับท่านเหมือนกัน ตัวอย่างเช่น เราหายใจทำนองเดียวกันกับที่ท่านหายใจ หัวใจของเราก็เต้นในลักษณะเช่นเดียวกับการทำงานของหัวใจของท่าน[๒๑] แต่เรามหรือได้ สิ่งที่ท่านไม่มีและไม่ได้เลย นั่นคือกล้ามเนื้อของอวัยวะ แขนขา ของเราอยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมของเราอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นเมื่อเราเริ่มต้นเรียนวิทยาการหรือศิลปแขนงใดที่ต้องการให้กล้ามเนื้อทำงานไปตามคำสั่งของมันสมองโดยเรียบร้อยเด็ดขาดแล้ว เราจะเรียนรู้หรือหาความชำนาญกันได้อย่างรวดเร็วแทบไม่น่าเชื่อทีเดียว อันที่จริงถ้าจะกล่าวกันให้ถูกแท้แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะกล่าว

ว่ามันสมองหรือจิตใจบังคับกล้ามเนื้อเสีย น่าจะเป็นไปในทำนองว่า ทั้งสองฝ่ายนั้นได้ปรับปรุงตนเองให้กันเข้าได้อย่างเหมาะสมเสียมากกว่า

สำหรับท่านในโลกมนุษย์ ถ้าท่านต้องการจะเดิน ท่านก็ต้อง ออก กำลัง กล้ามเนื้อ ส่วนขาอันหนัก ของท่านไปตามพื้นดิน ในการนี้ท่านต้องออกกำลังต่อต้านความถ่วงของโลก ทำให้การยกขาขึ้นต้องใช้แรงมากกว่าการปล่อยขาลง และเมื่อเดินไปนาน ๆ เข้า ท่านจะรู้สึกว่าขาของท่านเริ่มมีน้ำหนักมากขึ้นทุกที แต่ในโลกทิพย์ เราไม่มีภาระเช่นนั้น อันที่จริง ก็มีความถ่วงอยู่เหมือนกัน แต่เราไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจของกฎนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้อำนาจของกฎแห่งความถ่วงนั้นหมด แต่เราผู้เป็นมนุษย์ในโลก-ทิพย์ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของความถ่วงนี้เลย หรือถ้าจะกล่าวอีกประการหนึ่ง ก็คือจิตใจของเราสามารถจะยกตนเองให้อยู่เหนือกฎแห่งความถ่วงนั้นเมื่อใดก็ได้ และอันที่จริง เราก็อยู่เหนืออำนาจดังกล่าวนั้นตลอดเวลา จึงกล่าวได้ว่าสภาวะเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาของเราโดยทั่วไป สมมติว่าเราจะเซหกล้มลงบ้าง ก็จะไม่มีอันตรายหรือเกิดความเจ็บ

ปวดอย่างใด เพราะใจของเราจะไม่ยอมล้มไปตาม และกายทิพย์ของเราไม่สามารถจะได้รับอันตรายได้เลย ไม่ว่าในกรณีใด ๆ

แต่ถ้าจะกล่าวตามความจริงแล้ว เราก็ไม่เคยหกล้มเลย เพราะร่างกายของเราไม่ได้หนักและอุ้ยอ้ายเหมือนร่างกายของมนุษย์ แต่ก็มีเหมือนกันสำหรับผู้ที่ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ผู้ซึ่งยังไม่คุ้นเคยต่อธรรมชาติของชีวิตใหม่ก็มักจะซวนเซบ้าง แต่เมื่อได้เข้าใจและปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้แล้ว ก็ไม่มีใครซวนเซหรือหกล้มเลย

เท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ อาจจะเป็นคำตอบที่ยาวเกินไปบ้างต่อคำถามที่ว่า *เราเคลื่อนไหวร่างกาย หรือเดินทางกันอย่างไร ?* แต่ในการตอบปัญหาเช่นนี้ ถ้าต้องการให้คำอธิบายชัดเจน บางครั้งก็จำเป็นต้องอธิบายท้าวความถึงประเด็นอื่นที่เกี่ยวข้องกันบ้างตามสมควร

ใคร่ขอกล่าวย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ในโลกทิพย์นั้น เมื่อเราเริ่มคิดเช่นคิดจะเดินเป็นต้น ความคิดจะถูกถ่ายทอดไปถึงอวัยวะเช่นขาเป็นต้น และอวัยวะนั้น ๆ จะเริ่มทำงาน

ทันที ซึ่งจะให้ช้าหรือเร็วอย่างไรก็ได้ สุดแล้วแต่จิตใจจะบงการ ดังนั้นผู้ที่หัดดนตรีเช่นบีอาโนเป็นต้น จึงสามารถหัดได้ อย่างรวดเร็วผิดกับการหัดในโลกมนุษย์มาก เพราะในโลกมนุษย์ นิ้วของท่านเป็นของหนัก หรือเปรียบเหมือนเด็กดื้อ จึงต้องใช้เวลาฝึกฝนกันนานมาก กว่านิ้วของท่านจะยอมเคลื่อนไหวไปบนคีย์ได้รวดเร็ว ตามคำสั่งของจิตใจ

เมื่อกนข้าพเจ้าได้กล่าวถึงการหายใจของพวกเราชาวโลกทิพย์ไว้ครั้งหนึ่ง ในเรื่องนมมิตรสหายในโลกมนุษย์หลายท่านต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มขึ้น ข้าพเจ้ายินดีจะอธิบายให้ทราบจากประสพการณ์ของข้าพเจ้าเอง คือไม่ใช่จากหนังสือตำราอย่างเดียว เพราะอันที่จริงเรามีหนังสือ ตำหรับ ตำราเกี่ยว กับศิลป และ วิทยา ทุกชนิดเป็นจำนวนมากมาย แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าต้องการจะอธิบายถึงสิ่งที่ตนได้ประสบและเข้าใจมาแล้วด้วยตนเองเท่านั้น

กายทิพย์มีอวัยวะภายในเหมือนกันเพียงไร

มิตรสหายบางท่านในโลกมนุษย์ เมื่อได้อ่านข้อความของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องการบรรเลงดนตรีโดยวงออเครสตรา ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวว่าได้เคยไปฟังมา (ในโลกทิพย์ ภาค ๑) ท่านเหล่านั้นก็มีความสงสัยว่า *ถ้าในโลกทิพย์มีการเล่นเครื่องดนตรีที่ต้องใช้ลมเป่าออกจากปากเช่นนั้นแล้ว ชาวโลกทิพย์ก็คงจะต้องมีปอดไว้สำหรับสูดอากาศเข้าออกด้วยเป็นแน่* และท่านเหล่านั้นก็สงสัยต่อไปอีกว่า *ชาวโลกทิพย์หายใจกันด้วยหรือ? และปอดของชาวโลกทิพย์มีหน้าที่รับเอาออกซิเจนเข้าไปฟอกโลหิตให้บริสุทธิ์ด้วยเหมือนกันหรือ?*

ปัญหาและการแสดงเหตุผลดังกล่าวมานั้นเป็นเรื่องที่น่าฟังอยู่เหมือนกัน ขอตอบว่า ในโลกทิพย์ก็มีอากาศเช่นเดียวกับในโลกของท่าน และร่างกายของ

เราก็มีปอดไว้สำหรับสูดอากาศ เข้าปอดเหมือนกับของท่าน และปอดของเราก็ทำหน้าที่นำออกซิเจนเข้าไปฟอกโลหิตเหมือนกัน ในโลกมนุษย์อากาศที่ท่านหายใจเข้าไปจะช่วยให้โลหิตบริสุทธิ์ และในโลกทิพย์เราก็หายใจเอาอากาศอันบริสุทธิ์ และมีกลิ่นหอมหวลเข้าไปอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น โลหิตของเราจึงบริสุทธิ์อยู่เสมอ โดยอาศัยพลังทางจิตซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญยิ่งของอากาศที่เราหายใจเข้าไปอยู่ทุกขณะ

อาจมีปัญหาถามต่อไปอีกว่า *ถ้าไม่มีอากาศเช่นนั้นแล้ว เราจะมีชีวิตอยู่กันได้อย่างไร?* ขอตอบว่าน่ากลัวจะลำบากเหมือนกัน เพราะถึงอย่างไร อากาศก็ทำให้เกิดพลังชีวิตแก่เรา ในทำนองเดียวกันกับโลกมนุษย์ของท่าน แต่ข้อแตกต่างมีอยู่ว่า ท่านอยู่โดยอาศัยอากาศอย่างเดียวไม่ได้ เพราะว่าท่านต้องมีอาหารและเครื่องดื่มอีกด้วย แต่ในที่นี้เราไม่ต้องการอาหารและเครื่องดื่มเลย โดยที่เราได้กำลังงานมาจากแสงสว่างของภูมินี้ และได้มาจากทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในภูมินี้ เช่นได้จากดอกไม้ ได้จากสีสรรวรรณะในที่ต่าง ๆ หรือจากผล-

ไม้ ซึ่งถ้าเราต้องการจะรับประทานเมื่อใดก็ได้ หรือว่าไม่ต้องการจะรับประทานเลยก็ได้ ความสวยงามและสดชื่นของธรรมชาติที่แวดล้อมตัวเราอยู่นี่เอง ได้ให้พลังชีวิตแก่เรา และทำให้เรามีสุขภาพสมบูรณ์อยู่ตลอดกาล

และนอกจากนั้น เราก็ได้รับการถ่ายเทพลังจากแหล่งขุมพลังทางจิตอันใหญ่ยิ่ง ซึ่งพระบิดาแห่งสรวงสวรรค์ ได้ทรงประทานให้แก่เราอยู่ตลอดเวลา พลังนี้เป็นเหมือนกระแสแม่เหล็ก ซึ่งให้ชีวิตให้ความสดชื่น และให้กำลังงานแก่เรา

กล่าวโดยสรุปก็คือ เราได้พลังชีวิตของเรามาจาก แหล่งต่าง ๆ แต่เป็นแหล่งซึ่ง เราไม่ต้อง ลงทุนตะเกียกตะกายแสวงหา มาให้ได้ด้วย ความเหนื่อยยากลำบากดังเช่นในโลกมนุษย์ เพราะแหล่งต่างๆ เหล่านี้อยู่รอบตัว เราและห้อมล้อมเราอยู่ เสมอไม่ว่า เราจะทำอะไร และไม่ว่าเราจะไปที่ไหนก็ตาม ดังนั้นเราจึงไม่มีวันที่จะอยู่ห่างไกลจากแหล่งพลังเหล่านี้ และแหล่งพลังทั้งหลายเหล่านี้ก็ส่งกระแสมาให้เราอยู่เสมอ โดยไม่มีวันขาด

ตกบกพร่อง อากาศที่เราหายใจก็ไม่มีวันที่จะเป็นอากาศเสีย และน้ำในลำธารแม่น้ำ หรือทะเลต่าง ๆ ก็ไม่มีวันที่จะเป็นน้ำเน่าได้เลย

อวัยวะของกายเนื้อและกายทิพย์

กายเนื้อของมนุษย์มีส่วนประกอบของโครงสร้างซึ่งโดยธรรมชาติสามารถมีอำนาจต้านทาน การรุกราน ของเชื้อโรคได้ตามสมควร เมื่อส่วนประกอบต่าง ๆ ยังทำหน้าที่ของมันดีอยู่ เชื้อโรคก็เข้ารุกรานไม่ได้ และร่างกายก็มีสุขภาพดี แต่แม้กระนั้น เชื้อโรคทั้งหลายเหล่านั้น ก็ยังคงมีอยู่รอบ ๆ กายนั้นเอง รอคอยโอกาศที่มันจะรุกล้ำเข้ามาในเมื่อร่างกายอ่อนกำลังลง แต่ในโลกทิพย์ไม่มีเชื้อโรคชนิดใด ๆ อยู่โดยเด็ดขาด ดังนั้นจึงไม่มีโอกาศที่ร่างกายจะเป็นโรคใด ๆ ได้เลย นอกจากนั้น คุณสมบัติของกายทิพย์ยังมีอีกอย่างหนึ่ง ดังที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวมาแล้ว คือไม่สามารถจะได้รับบาดเจ็บหรืออันตรายจากอุบัติเหตุใด ๆ อีกด้วย จึงเป็นอันว่าอวัยวะใดที่เรามีอยู่ ก็จะไม่มีวันเสียรูปทรง หรือพิการบิดเบี้ยวไปแม้แต่

น้อย ดังนั้นร่างกายของเราจึงอยู่ในสภาพที่มีสุขภาพสมบูรณ์ และเป็นสภาพที่ไม่ทำลายสูญหาย คือไม่รู้จักตาย ความเจ็บหรือปวดของร่างกาย(ในภูมิเช่นนั้น)นั้น นอกจากจะเป็นสิ่งที่ไม่มีใครในโลกทิพย์เคยได้รับ หรือเคยได้ยินแล้ว ยังถือกันว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้โดยเด็ดขาดในโลกของความเป็นจริงคือโลกทิพย์ นอกจากจะมีอยู่ในโลกของความฝันร้ายอะไรสักอย่างหนึ่งเท่านั้น

เท่าที่ข้าพเจ้าได้ บรรยายมาแต่ต้นนั้น ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่า น่าจะมีอวัยวะบางอย่างของกายมนุษย์ที่เป็นส่วนเกิน คือที่ไม่จำเป็นต้องใช้เลยสำหรับกายทิพย์ เราไม่เคยหิวและก็ไม่เคยกินอาหาร ดังนั้นจึงไม่มีของเสียที่จะต้องได้รับการขับถ่ายออกจากร่างกายของเรา และอันที่จริงก็ไม่มีสิ่งที่จะเรียกได้ว่าเป็นของเสียเลยในภูมินี้ ถ้าจะมีสิ่งใดที่เราไม่ต้องการ สิ่งนั้นก็จะหายไปเอง หรือไม่ก็กลับไปอยู่แหล่งเดิมของมัน คำว่าหายไปเองนั้น ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่ามันจะได้ถูกกำจัดไป แต่หมายความว่ามันได้สิ้นสุดสภาพความเป็นอยู่ของมัน ในลักษณะที่มันได้เคยมีอยู่หรือเป็นอยู่มาแต่เดิม ในภาค ๑ ข้าพเจ้าได้เล่าให้

ท่านทราบถึงตอนที่ข้าพเจ้ารับประทานผลไม้ผลหนึ่ง เมื่อน้ำหวานของผลไม้นั้นไหลหยดออกมา ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงจะเปื้อนเสื้อผ้าของตนเองบ้างเป็นแน่ แต่อันที่จริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะมันได้หายไปหมด และได้กลับคืนไปอยู่ที่ต้นเดิมของมันนั่นเอง ในเรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะอธิบายได้ว่ามันเป็นเพราะเหตุใด? และใครอื่น ๆ ในภูมินี้ก็ไม่สามารถอธิบายได้เช่นเดียวกัน นอกจากจะกล่าวแต่เพียงว่ามันเป็นธรรมชาติเช่นนั้น และถึงจะอธิบายไปอย่างใด ก็ไม่มีใครสามารถที่จะเข้าใจได้ในขณะนี้ นอกจากว่าจะต้องรอให้เราเลื่อนชั้นภูมิธรรมแห่งจิตสูงขึ้นไปเพียงพอเสียก่อน

ดังนั้น อวัยวะที่เรามีอยู่จึงมีไว้เพื่อความประสงค์และความมุ่งหมายอันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะ และอวัยวะส่วนใดที่ไม่จำเป็นจะต้องใช้ก็เป็นอันว่าไม่ต้องมีอยู่เลย และก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกลัวว่า อวัยวะส่วนใดจะซูบซีดหรือแข็งตาย เพราะไม่ได้มีโอกาสใช้บ่อย ๆ ทั้งนี้เพราะพลังชีวิตที่มีอยู่ทั่วๆ ไปในภูมินี้แหละจะเป็นเครื่องป้องกันมิให้เกิดสภาวะเช่นว่านั้นขึ้นได้เลย

ดังนั้น กายทิพย์จึงมีอวัยวะเท่าที่จำเป็นแก่การครองชีพในสภาวะแวดล้อมที่เป็นทิพย์เท่านั้น และเราอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นคล้ายๆ กับกายเนื้อของมนุษย์ที่ได้วิวัฒนาการหรือแปรสภาพให้ดีขึ้นแล้วนั่นเอง ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าใคร่ที่จะแจ้งให้ท่านทราบ ก็คือ ในโลกทิพย์ซึ่งมีพวกเรานับจำนวนล้าน ๆ อาศัยอยู่นั้น ก็ล้วนแต่เป็นพลเมืองซึ่งมาจากโลกมนุษย์ทั้งสิ้น มิได้มาจากแหล่งอื่นเลย ข้อยกเว้นจะมีอยู่บ้าง ก็เพียงแต่ในภูมิที่สูงมากหรือสูงที่สุดเท่านั้นที่มิได้มีพลเมืองไปจากมนุษย์เลย ทั้งนี้เพราะการสืบพันธุ์เป็นเรื่องของโลกมนุษย์ ในโลกทิพย์เรามิได้มีการสืบพันธุ์กันเช่นนั้นเลย

โลกทิพย์มีอยู่ก่อนโลกมนุษย์

เกี่ยวกับการนับเวลานั้น เรามักจะนับกันโดยตั้งต้นเวลาจากเวลาที่สมมติกันว่าโลกเกิดขึ้น ดังนั้น เวลาที่นับกันอยู่นี้ จึงกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นพร้อมกับการเกิดขึ้นของโลกนั่นเอง แต่ทว่าชีวิตของมนุษย์นั้นได้มีอยู่มา

ก่อนโลกเกิดแล้วเป็นเวลานานเหลือเกิน กล่าวคือ โลกทิพย์ได้มีอยู่ก่อนโลกมนุษย์นานมาก และก็ไม่ได้มีอยู่ชนิดว่างเปล่าไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย โลกทิพย์ในสมัยนั้นมีเทพผู้ยิ่งใหญ่ (Great souls) อาศัยอยู่ เทพผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้มีจิตประณีตมาก และมีระดับสติปัญญาสูงมาก เพราะได้วิวัฒนาการมาเป็นระยะเวลานานเหลือเกิน เทพทั้งหลายเหล่านี้มีร่างกาย ซึ่งมีอวัยวะเช่นเดียวกับร่างกายของมนุษย์เดียวนี้นั่นเอง แม้ว่าทั้งสองฝ่ายจะมีระดับแห่งวิวัฒนาการทางจิตแตกต่างกันอย่างมากมายเพียงใดก็ตาม ข้อแตกต่างอาจจะมีอยู่บ้าง ก็คือ ในบางครั้งบางคราวรูปกาย ของท่านนั้นจะปรากฏให้เราเห็นเป็น ดวงสว่างมีประกายสุกใสแรงกล้าอย่างยิ่ง

กายทิพย์ที่เรามีอยู่นั้น เป็น กายปกติธรรมดา ส่วนกายเนื้อซึ่งห่อหุ้มกายทิพย์ไว้ชั่วคราวในขณะที่มันยังคงรวมตัวกันอยู่ได้ในโลกมนุษย์นั้น เป็นการแปรรูปของกายทิพย์ออกไปเป็นอีกแบบหนึ่ง คือเป็นการแปร สภาพเดิมไปบ้างเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะกับสภาวะของสิ่งแวดล้อมในโลกมนุษย์ และความต้อง

การของกายหยาบนั่นเองอีกด้วย ชีวิตของบุคคลเริ่มต้นในโลกมนุษย์โดยดำรงอยู่ในโลกนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง ครั้นแล้วก็ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์ ดังนั้น คุณสมบัติ ลักษณะ นิสัยใจคอ และความโน้มเอียงต่าง ๆ ก็เริ่มต้นได้รับการสร้างสรรค์ และหล่อหลอมกันในโลกมนุษย์ ครั้นแล้วก็ได้มาต่อกันอีกในโลกทิพย์นี้ ลักษณะภายนอก ของร่างกายอัน แสดงถึงชาติพันธุ์เป็นต้นก็จะยังคงอยู่ให้เห็นได้ในลักษณะของหน้าตาสีของผิวและอื่น ๆ อีก เหมือนเมื่อยังครองกายเนื้อในโลกมนุษย์อยู่นั่นเอง

ภูมิแห่งชีวิตอันแท้จริงจึงอยู่ในโลกทิพย์นี้เอง เพราะเป็นภูมิที่แท้ถาวร และด้วยเหตุนี้ รูปร่างที่แท้จริงของมนุษย์จึงเป็นรูปร่างในโลกทิพย์ หาใช่รูปร่างในโลกมนุษย์ไม่

ในบรรดาบุคคลผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ที่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นและเคยสนทนาด้วยกันมานั้น มีท่านผู้หนึ่งซึ่งมีอายุคิดเป็นตัวเลข เหมือนกับตัวเลขของนักดาราศาสตร์ฉะนั้น คือไม่รู้ว่ากี่ล้าน ๆ ปีทีเดียว แต่แม้กระนั้น

ท่านก็มีรูปร่างอันประกอบไปด้วยแขนขาเช่นเดียวกับเราทั้งหลายนั่นเอง ความเจริญหรือวิวัฒนาการทางจิตอันสูงส่งที่ท่านได้รับมานั้น มิได้ทำให้ร่างกายของท่านแตกต่างไปจากพวกเราได้อย่างไร แต่แน่ละ ความประณีตของจิตหรือระดับแห่งปัญญาของท่านนั้น ย่อมห่างไกลกันกับพวกเราอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว แต่นั่นเป็นสิ่งที่เราจะยังไม่พูดก่อนในขณะนี้ สิ่งที่ข้าพเจ้าขอให้ท่านระลึกไว้ก็คือว่า เมื่อบุคคลได้ละกายเนื้อมาสู่โลกทิพย์แล้ว เขาก็ได้ทิ้งอวัยวะบางประการที่ไม่จำเป็น ต้องใช้สำหรับชีวิตใหม่ ออกไปเสีย และอวัยวะทุกส่วนที่เขามีอยู่ในโลกทิพย์นั้นก็เป็นอวัยวะที่สมบูรณ์ ยกตัวอย่างเช่น การเต้นของหัวใจก็จะเป็นไปโดยสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะอยู่ในสภาวะเช่นใด ข้าพเจ้าอาจจะไม่มีวิชาความรู้ในทางแพทย์มากนักก็จริง แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกและทราบดีว่า ข้าพเจ้าและทุกคนมีสุขภาพดี ชนิดที่เราไม่เคยมีมาแต่ก่อนเลยในโลกมนุษย์ มันเป็นสุขภาพที่สมบูรณ์ชนิดที่เราจะคิดฝันไม่ถึงเลย จนกว่าจะได้มาประสบด้วยตนเอง ร่างกายของข้าพเจ้าไม่ได้มีลักษณะเหมือนกระบอกกลวง หรือเป็นภาชนะว่างเปล่าไม่มี

อะไรอยู่ข้างในเลย แต่มีโลหิตอันบริสุทธิ์ไหลเวียนอยู่ทั่วร่างกายอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะข้าพเจ้าสามารถจะเห็น สีชมพูเรือ ๆ ที่ปรากฏอยู่ใต้ผิวหนังได้อย่างชัดเจน จริงอยู่สีของผิวของพวกเราอาจจะไม่เหมือนกัน เนื่องจากแต่เดิมเรามีชาติพันธุ์กันคนละอย่าง แต่สิ่งที่แน่นอนก็คือผิวพรรณของเราเปล่งปลั่ง และมีสุขภาพอันสมบูรณ์อยู่ตลอดกาล

การไหลเวียนของโลหิตในร่างกายของเราทำให้พลังของชีวิตแล่นไปทั่วร่างกาย แต่ถ้าท่านจะถามข้าพเจ้าว่า *เหตุใดพวกเราจึงต้องมีการไหลเวียนของโลหิตเช่นนี้ด้วย?* ข้าพเจ้าก็คงจะตอบไม่ได้ นอกจากจะถามย้อนกลับไปว่า เหตุใดจึงต้องมีการไหลเวียนในโลหิตในกายเนื้อของท่านด้วย ดังนั้นถ้าจะตอบปัญหานี้ให้แจ่มชัด ก็คงจะต้องเป็นเรื่องใหญ่มโหฬาร คือต้องสืบสาวราวเรื่องย้อนหลังไปว่า เหตุใดมนุษย์จึงได้มามีร่างกายเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่เช่นนี้ แทนที่จะเป็นอย่างอื่น ดังนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเราต้องยอมรับสิ่งทั้งหลาย ตามที่มันเป็นอยู่ในปัจจุบันบ้างในบางกรณี

ดังนั้นร่างกายที่เรามีอยู่ในปัจจุบันนี้ จึงนับได้ว่าเป็น ความ สมบูรณ์ อย่าง หนึ่งที่ เพียงพอ อยู่ในตัว เอง แล้ว ความสมบูรณ์ขั้นสูงขึ้นไปที่เราจะต้องพากเพียรพยายามเพื่อให้ถึงนั้น ไม่ใช่ความสมบูรณ์ของร่างกาย แต่จะเป็นความสมบูรณ์หรือความประณีตของจิต ซึ่งจะวิวัฒนาการสูงขึ้น ๆ ไปเป็นลำดับ

ในที่นี้อาจจะมีปัญหาเกิดขึ้นอีกว่า *เราสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อวัยวะบางส่วนขาดไปเช่นนั้น?* คำตอบก็คือ อวัยวะเช่นนั้นไม่ได้ขาดไปเลย เพราะว่าแต่เดิมมันก็มิได้มีอยู่ในกายทิพย์เลย กายทิพย์สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะมีส่วนสมบูรณ์ดีอยู่แล้ว แม้ว่าจะมีอวัยวะบางประการน้อยกว่าอวัยวะของกายเนื้อก็ตาม แต่เมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่า กายทิพย์เป็นของมีอยู่มาก่อนกายเนื้อ ก็น่าจะนับได้ว่า กายทิพย์นี่เองเป็นมาตรฐานของรูปร่างทรวดทรงของมนุษย์ ส่วนการที่กายเนื้อมีอวัยวะบางอย่างมากกว่ากายทิพย์นั้น ก็เป็นการเพิ่มขึ้นในภายหลังเพื่อให้เหมาะสมกับสภาวะของกายหยาบเท่านั้นเอง ดังนั้นอวัยวะที่เพิ่มมานั้นจึงเป็นของเหลือเฟือ

หรือเป็น ส่วน เกินที่ ไม่มีความ จำเป็น อย่างใด เลยสำ หรับ กายทิพย์ ในสภาวะแวดล้อมอันเป็นทิพย์เช่นเดียวกัน

ความเชื่อในศาสนาแบบเด็กทารก

ต่อจากนี้ก็มาถึง ปัญหา ที่สำคัญ อีกข้อหนึ่ง คือ เกี่ยวกับทัศนะของบุคคล ในโลกทิพย์ มีผู้ถามว่า *เหตุไฉน บุคคลผู้ซึ่งเคยเป็นนักบวช เมื่อยังเป็นมนุษย์ จึงกลับกลายเป็นคนละคน คือมีความเชื่อถือที่แตกต่างไปจากเดิมมาก ทั้งๆ ที่เมื่อครั้งที่เป็นมนุษย์เขาก็เป็นนักบวชที่ปรากฏว่ามีศรัทธามั่นต่อศาสนาเดิมของเขา (คริสต์) ดีอยู่?*

ปัญหานี้ข้าพเจ้าใคร่ขอตอบว่า ความเชื่อในทางศาสนานิกายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นนิกายออร์โธดอกซ์ (Orthodox) หรือมิใช่ออร์โธดอกซ์ (Unorthodox) ก็ตาม เป็นเหตุให้เกิดความยึดมั่น อย่างรุนแรง แก่มนุษย์ถึง ขนาดเป็นโซ่ตรวนผูกตนเองไว้กับหลักมาเสียมากต่อมาก บุคคลเช่นนั้นไม่ค่อยจะยอมรับความจริงอื่นใดนอกจากเชื่อไปตามข้อความในคัมภีร์ในแบบเถรตรง คือเชื่อมั่นไปตามตัวอักษร

ทุกประการ บุคคลประเภทนี้เชื่อว่าศรัทธาหรือความภักดีของเขาเช่นนั้นเป็นการเพียงพอ แล้วทจะทำให้ เขาบรรลุถึงสวรรค์ชั้น "สุขาวดี" ได้ แม้ว่าเขาจะมีความเข้าใจในเจตนารมย์หรือหลักการอื่น ของศาสนาอยู่บ้างก็ตาม บางจำพวกก็เชื่อว่า การมีศรัทธามั่นในบุญบารมีของผู้อื่น (คือถือเอาผู้ทมบุญบารมีเป็นที่พึ่ง) นั้น ก็เป็นการเพียงพอแล้ว และสามารถจะให้ผลเป็นความสุขชนิดสวรรค์ชั้น "สุขาวดี" ได้เช่นเดียวกัน ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าเป็นความเชื่อทหยาบมาก ถ้าจะเปรียบก็เสมือนกับว่าบุคคลเหล่านั้นยังมีจิตใจเป็นเด็กทารกเหลือเกิน ดังนั้นเมื่อบุคคลเหล่านั้นผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ เขาก็จะได้เห็นว่าความเชื่อแต่ดั้งเดิมของเขานั้นมีคุณค่าเพียงใด —คือว่าไม่มีคุณค่าเลย (Upon arrival in the spirit world the ardent upholders of these childish creeds discover their true worth - which is precisely nothing) แต่เรื่องนี้จะเป็นไปได้ช้าหรือเร็วเพียงใด ก็สุดแล้วแต่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีอุปาทานฝังแน่นอยู่กับความเชื่อเก่า ๆ ในโลกมนุษย์มากน้อยเพียงใด คนทมีจิตใจรักเหตุผลอยู่บ้าง ก็พอจะพูดอธิบายให้เห็นความจริงกัน

ได้ในเวลาไม่นานนัก ซึ่งอันที่จริงหากเขาสามารถจะสละโซ่ตรวนแห่งอุปาทานเก่า ๆ ของเขาเสียได้เร็วเท่าใด ก็จะเป็นการดีแก่เขาเองยิ่งขึ้นเพียงนั้น และในเวลาเดียวกันก็ทำให้พวกเราไม่ต้องเสียเวลาไปโดยไม่จำเป็น แต่ทว่าก็มีบางประเภทที่มีความเห็นดื้อดันมาก ไม่ยอมฟังเหตุผลอะไรเลย พวกนี้ถือตามความเชื่อเก่าอย่างหัวชนฝา ไม่ยอมเชื่อในประจักษ์พยานของสิ่งแวดล้อมและของชีวิตใหม่เสียเลย พวกนี้เราจำต้องปล่อยเขาไว้ตามลำพัง เพื่อให้เวลาได้เป็นเครื่องช่วยสอนเขาเองทีละน้อย ๆ

สำหรับบางท่านที่ใคร่จะรู้ละเอียดต่อไปอีกว่าบุคคลบางคนสามารถจะละอุปาทานเก่า ๆ ได้เร็วเพียงใดนั้น ข้าพเจ้าขอตอบว่า ในบางรายที่มีนิสัยรักเหตุผลพูดจากันรู้เรื่องดี ก็อาจเสียเวลาประมาณสองสามชั่วโมง เมื่อนับตามเวลาของโลกมนุษย์ ซึ่งก็นับว่าเป็นระยะเวลาที่เร็วพอดูทีเดียวสำหรับการละทิฏฐิผิด ๆ ที่เคยยึดถือไว้มาตลอดชาติที่เป็นมนุษย์

อายุของบุคคลที่ตาย จากโลกมนุษย์มาก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญเหมือนกัน เพราะว่าโดยปกติคนที่ตาย

จากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์เมื่อเป็นหนุ่มสาวก็ดี หรือกลางคนก็ดี หรือวัยชรามากแล้วก็ดี ก็จะมีความรุนแรงของทิฏฐิต่างกันไปแต่ละอย่าง เรื่องนี้ต้องพิจารณาควบคู่กันไปกับรอยพิมพ์ใจเกี่ยวกับทิฏฐิดั้งเดิมของเขา คือต้องพิจารณาดูว่าเขามีความเห็นเช่นนั้น ๆ อย่างผิวเผิน เช่น สักแต่ว่าทำไปตามสังคม หรือว่ายึดมั่นถือมั่นอย่างรุนแรงจนฝังใจ ทั้งนี้เพราะคนบางคน ก็แสดงกิริยาท่าทางให้สังคมเห็นไปเช่นนั้นเองว่า เขานับถือศาสนานั้นศาสนานี้ เพราะเขาเกิดมาในตระกูลที่ถือศาสนานั้น และได้รับอบรมอย่างนั้นมาตั้งแต่เยาว์วัย แต่โดยน้ำใสใจจริงแล้ว อาจไม่ได้เอาใจใส่หรือเชื่อถืออะไรเลยก็ได้ บุคคลประเภทนี้ดำเนินชีวิตไปโดยที่จิตใจส่วนลึกของเขาไม่เคยเอาใจใส่ต่อศาสนาใด ๆ เลย นอกจากว่าจะทำตามแฟชั่นหรือสังคมหรือประเพณีเท่านั้นเอง

ทีนี้หันมาพูดเรื่องของข้าพเจ้าบ้างสักเล็กน้อย ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ข้าพเจ้าเป็นนักบวชในนิกายออร์โธดอกซ์ (Orthodox) แต่ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกอยู่เสมอถึงโลกที่มองไม่เห็น ที่แวดล้อม

ตัวข้าพเจ้าอยู่ และเป็นโลกซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่ได้อยู่ใต้อำนาจการปกครอง ของคณะสงฆ์ แห่งนิกายของข้าพเจ้าเลย อันที่จริงความสามารถในทางอาชีพในการติดต่อกับโอปปาติกะ (Psychic faculties) ก็ยังไม่ใช่ชั้นสูงเท่าใดนัก แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่า คำประณามของทางการคณะสงฆ์ที่กล่าวหาข้าพเจ้าต่าง ๆ นั้นไม่เป็นความจริง คือทางการคณะสงฆ์มักจะพูดย้ำอยู่เสมอว่า ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นไปต่าง ๆ เกี่ยวกับโลกทิพย์ หรือโอปปาติกะนั้นเป็นภาพมายาของผีร้ายมาหลอกหลอนทั้งสิ้น สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อนั้น ก็เพราะเหตุที่ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นในภาพนิมิตนั้นไม่มีลักษณะท่าทางว่าจะเป็นผีร้าย หรือทำอันตรายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามิได้คัดค้านหรือแสดงความไม่เชื่อนั้นออกมาให้ผู้อื่นทราบ ข้าพเจ้าได้แต่เก็บความไม่ยอมเชื่อไว้อย่างเงียบ ๆ และสิ่งนี้ก็เป็นความลับส่วนตัวซึ่งข้าพเจ้านำมาสู่โลกทิพย์ด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้ดีว่าในโอกาสที่ยังเป็นมนุษย์อยู่เช่นนั้น เป็นการป่วยการและเสียเวลาที่จะ ไป ต่อสู้กับ อิทธิพล อันมหาศาล

ของคณะสงฆ์ในโลกมนุษย์ได้ และอย่างน้อยข้าพเจ้าเอง ก็ยังตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของทางการคณะสงฆ์ด้วย

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเตรียมพร้อม อยู่เสมอที่จะได้พบสิ่งแปลกประหลาดต่าง ๆ ที่ตรงกันข้ามกับที่สอนไว้ในพระคัมภีร์โดยทางการคณะสงฆ์ของโลกมนุษย์ และข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะเปลี่ยนหรือละทิ้งความเห็นเก่า ๆ ได้ทันที ถ้าส่วนใดขัดกับความจริงของโลกใหม่ อันที่จริงข้าพเจ้าเองก็มิได้ถือตัวว่าเป็นผู้มีความรอบรู้ในเรื่องโลกหน้าดี แม้ครั้งเมื่อยังเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าพยายามแสวงหาความรู้ในเรื่องนี้จากทุกวิถีทางที่จะกระทำได้ในคำสอนของคณะสงฆ์ ข้าพเจ้าเองก็ยังรู้สึกเชื่อในข้อความส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์เหมือนกัน เป็นแต่คิดว่าสภาวะของโลกหน้านั้นไม่น่าจะเป็นดังที่ทางการในคณะสงฆ์ในโลกมนุษย์ได้กล่าวไว้เลย

ในโลกมนุษย์เวลาที่ข้าพเจ้าเทศน์สั่งสอนผู้อื่น ถ้าข้าพเจ้าเทศน์ไปตามข้อความในคัมภีร์ ก็เรียกได้ว่าเป็นที่พึงอันยิ่งใหญ่ที่ใคร ๆ ไม่กล้าเถียงหรือคัดค้าน เพราะถ้าจะเถียงหรือคัดค้าน ข้าพเจ้าก็จะอ้างพระคัมภีร์ขึ้นมาบังหน้าเอาไว้ได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าข้าพเจ้าเล่าถึงประสพ-

การณ์เกี่ยวกับโลกแห่งโอปปาติกะ (Psychic experiences) ให้ผู้อื่นฟัง ข้าพเจ้าก็จะไม่มีหลักฐานอ้างอิงเป็นที่พึ่งเลย และทุกคนที่ได้ยินได้ฟังก็จะพากันลงมติเป็นเสียงเดียวกันว่า ประสพการณ์ต่าง ๆ ของข้าพเจ้านั้นเกิดจากอำนาจของผีร้ายทั้งสิ้น

แต่นั่นแหละ อาจจะมีบางคนกล่าวว่า ข้าพเจ้าควรจะได้ทำการค้นคว้าให้ลึกซึ้งกว่านี้เสียในขณะนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้พิศูจน์กันให้เห็นจริงลงไปเสียทีว่า คำสอนทางศาสนาในโลกมนุษย์นั้นผิดพลาดอย่างสิ้นเชิง บางครั้งข้าพเจ้าเองก็เคยนึกเหมือนกันว่าเสียดายที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่บัดนี้ข้าพเจ้าก็มิได้มีอะไรที่จะต้องเสียดายอีกต่อไปแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ามีมิตรสหายเป็นจำนวนมาก และได้รับความช่วยเหลือให้เข้าถึงความสุข ซึ่งแต่ข้าพเจ้ามิได้เคยนึกฝันมาแต่ก่อนเลยว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนี้

เมื่อการเดินทางในโลกมนุษย์ของข้าพเจ้าสิ้นสุดลง และได้ส่งข้าพเจ้าให้มาสู่โลกทิพย์ที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝันถึงมาแล้วเป็นเวลานาน ข้าพเจ้าก็ได้เตรียมใจไว้พร้อมแล้วที่จะ

เผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดฝันต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม และสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าในระยะต่อมานั้น ก็ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งทีเดียว ขนาดที่เรียกว่าแม้ปิดตาเสียครึ่งหนึ่ง (half an eye) ก็รู้ได้โดยไม่มีข้อสงสัยเลยแม้แต่น้อยว่า คำสอนของทางการคณะสงฆ์ในโลกมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องโลกหน้านั้นผิดพลาดโดยสิ้นเชิง และเมื่อคำสอนเหล่านั้นผิดไปเช่นนี้แล้ว คำสอนที่ข้าพเจ้ารับมาสอนประชาชนต่อไปก็เป็นอันว่าผิดพลาดไปหมดตามกัน ความงดงามของภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมแห่งชีวิตใหม่ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเอง ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความปีติปราโมทย์อย่างล้นเหลือ และเมื่อรู้ว่าโอกาสอันดีเช่นนี้ยังมีอยู่เบื้องหน้าเราอย่างไม่มีสิ้นสุด ก็ยิ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างท่วมท้น จึงเป็นการไม่ยากที่ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็สละความเห็นผิดที่ได้รับมรดกมาจากคำสอนของทางศาสนาในโลกมนุษย์ออกไปโดยไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย นอกจากจะรู้สึกเสียใจว่า ตนได้สั่งสอนประชาชนผิดพลาดไปเป็นอันมากเสียแล้ว และนี่เองก็เป็นเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องพยายามหาทางกลับมาติดต่อกับบุคคลในโลกมนุษย์ ซึ่งผลงาน

ครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความสำเร็จเกินกว่าที่ได้คาดฝันไว้หลายร้อยเท่า

บุคคลจะเปลี่ยนนิสัยและความเชื่อได้หรือไม่และเพียงไรหลังจากตายไปแล้ว

มีผู้เคยให้ข้อสังเกตกันอยู่เหมือนกันว่า *เหตุไฉนบุคคลบางคนเมื่อตายไปแล้ว จึงมีนิสัยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้เป็นอันมากแทบไม่น่าเชื่อ ซึ่งถ้าหากมิได้มีการพิสูจน์อย่างละเอียดละออด้วยวิธีการต่าง ๆ มาแต่เดิมแล้ว ก็แทบจะเชื่อไม่ได้ทีเดียวว่า ผู้ที่กลับมาติดต่อกับโลกมนุษย์บางคนนั้น แท้จริงก็เป็นคนเดิมที่เราเคยรู้จักกันมานั่นเอง*

ความจริงข้อนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอตอบโดยจะให้ข้อสังเกตไว้ประการหนึ่งว่า โดยมากเวลาอยู่ในโลกมนุษย์นั้น บุคคลไม่ค่อยจะได้แสดงนิสัยหรือธาตุแท้ของ

เขาออกมาเท่าใดนัก (คือประพฤติไปตามประเพณีหรือสังคมโดยมาก ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็อาจไม่ชอบ หรือเลื่อมใสอย่างใด) โดยนัยนี้เราจึงรู้จักบุคคลแต่เพียงหน้าฉากเท่านั้น ส่วนที่อยู่หลังฉาก ซึ่งอาจจะดีกว่าหรือเลวกว่าหน้าฉากก็ได้นั้น เราไม่ค่อยได้รู้เห็นกัน

ในสมัยก่อน ๆ มนุษย์ในโลกมีรสนิยมนิสัยและความประพฤติง่าย ๆ กว่าในปัจจุบันนี้มาก ดังนั้นเขาจึงกล้าพูดจาแสดงความรู้สึกของตนออกมาอย่างเปิดเผย คือไม่ต้องมีอะไรเคลือบแฝงกันหลายชั้นหลายเชิงเหมือนกับในสมัยนี้ เว้นไว้แต่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเหตุให้เกิดเรื่องรุนแรง หรือเป็นเรื่องศาสนา หรือเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเมือง โดยทั่ว ๆ ไปก็อาจจะกล่าวได้ว่า บุคคลในสมัยก่อนมีความเป็นกันเองและเออออต่อกันมากกว่าในสมัยนี้ แต่ในสมัยปัจจุบันซึ่งเราถือกันว่าเป็นสมัยที่มีความเจริญหรือศิวิไลซ์มากกว่าแต่ก่อนนั้น สภาวะในสังคมของเรามีความยุ่งเหยิงและซับซ้อนมากขึ้นกว่าเดิม และในเวลาเดียวกันก็เป็นธรรมชาติน้อยลงกว่าเดิม (คือมีการสวมหน้ากาก หรือตกแต่งอากัปกิริยาและวาจากันมากขึ้น เพื่อความสุภาพเป็นต้น)

บุคคลสมัยนี้มีความไว้ใจกันน้อยกว่าในสมัยก่อน และแสดงความจริงใจของตนออกน้อยลงกว่าแต่ก่อน ดังนั้นจึงเป็นการยากมากที่จะกล่าวได้ว่าบุคคลนั้น ๆ มีอุปนิสัยที่แท้จริงเป็นอย่างไร และมีทาสแท้แห่งจิตใจของเขาคือเลวหรือดีลึกเพียงไร เพราะโดยมากต่างก็ซ่อนความรู้สึกไว้ในใจเพื่อจะได้เป็นสุภาพบุรุษสุภาพสตรีกันเสียหมด โลกมนุษย์เองก็ก้าวหน้าไปมิใช่น้อยในทางวิทยาการ ซึ่งก็ทำให้ชีวิตในสังคมมนุษย์ซับซ้อนยุ่งเหยิงหนักขึ้นอีก จังหวะชีวิตเปลี่ยนแปลงไปโดยรวดเร็วแทบตามไม่ทัน ทำให้ปรับตัวเข้ากับความเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ได้ พลังงานที่สมัยก่อนต้องใช้เวลานับเป็นจำนวนหลายวันกว่าจะใช้หมดนั้น สมัยนี้ถูกนำมาอัดรวมกันเข้าและใช้หมดในระยะเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นเอง

ผลที่เกิดตามมาอีกประการหนึ่ง ก็คือ จิตใจของมนุษย์สมัยนี้เริ่มอ่อนแอลงทุกที และเป็นชาตุของอารมณ์มากขึ้นเป็นเงาตามตัว ความคับแค้นของการครองชีพทำให้เกิดความกดดันที่ทำให้บุคคลไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้เท่าที่ควร บางครั้งก็เกิดความหงุดหงิด มองเห็นโลกและ

สิ่งต่าง ๆ ในแง่ร้ายไปเสียหมด บางครั้งก็เกิดความหยิ่ง-ทะนงหลงตนเอง คือคิดว่าตนเองเป็นผู้รู้ความจริงถูกต้องเพียงคนเดียวหรือฝ่ายเดียว ส่วนผู้อื่นที่ไม่คิดหรือไม่ทำอย่างเรา ก็ถือว่าเป็นคนโง่เง่าเต่าตุ่น บางครั้งเราหาเรื่องเยาะเย้ยถากถางผู้อื่น เพียงเพื่อระบายความรู้สึกอัดอั้นในใจออกมาเท่านั้นเอง (คือไม่ใช่เพราะว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีความเสียหายร้ายแรงอะไร) หรือเพียงเพราะว่าเขาทำอะไรบางอย่างไม่ถูกใจเรา ซึ่งเราก็กลายเป็นคนใจแคบไปโดยไม่รู้สึกตัว บางครั้งเราก็ต้องวิตกกังวลในเรื่องสุขภาพของร่างกายจนเกินไป (เพราะยึดถือและบูชาร่างกายเหนือกว่าจิตใจ) บางครั้งเราก็ทำงานมากเกินไป หรือไม่ก็ทำงานน้อยเกินไป (ซึ่งก็เป็นเรื่องทำให้เกิดความพิการแห่งอารมณ์ได้ทั้งสองกรณี) บางครั้งเราก็สนุกสนานกันไม่รู้จักหยุดจักหย่อน (คือเป็นคนเจ้าสำราญ งานการไม่ยอมทำหนักก็ไม่เอา เบาก็ไม่สู้) แต่บางครั้งบางรายก็เคร่งเครียดกันเสียจนไม่มีความสำราญอะไรกันเสียเลย ทั้งหมดที่ได้กล่าวมานี้ และสาเหตุอื่น ๆ อีกร้อยแปดพันประการ ได้ทำให้บุคคลในสมัยปัจจุบัน "ไม่เป็นตัวของตัวเอง" เลย

เขาถูกสภาวะแวดล้อมผลักไสบ้าง บีบคั้นบ้าง กดดันบ้าง ทำให้แสดงอะไร ๆ ออกมาหลายอย่าง ซึ่งไม่ใช่ธาตุแท้ของเขาเสียเป็นส่วนมาก และซึ่งโดยน้ำใสใจจริงแล้ว เขาก็ไม่ต้องการจะทำเช่นนั้นเลย (แต่เป็นเรื่องของความจำเป็นของสังคมของระเบียบประเพณีบังคับให้เป็นไปนั่นเอง)

นี่แหละคือสภาพของสังคมมนุษย์สมัยปัจจุบันนี้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อ มนุษย์เป็น จำนวนมาก เหลือเกิน ต่อจากนี้ข้าพเจ้าขอ นำท่านข้าม มาศึกษา สภาพ การณ์ของ สังคม ในโลกทิพย์ดูบ้าง เพื่อจะได้เห็นข้อแตกต่างกันโดยชัดเจน

ท่านคงจะ ได้ทราบ ความจริง บางประการเกี่ยวกับสังคมของชาวโลกทิพย์มาบ้างพอสมควรแล้ว ในทันทีที่ท่านย่างเข้ามาสู่ภูมินี้ ก็เป็นอันว่าท่านได้ละทิ้งความยากลำบากและยุ่งเหยิงของโลกมนุษย์ไว้เบื้องหลังโดยสิ้นเชิง เรื่องสุขภาพที่ไม่สมบูรณ์ เรื่องร่างกายที่เป็นรังแห่งโรคนานาชนิดนั้น ก็เป็นอันหมดกันที เรื่องการกระหืดกระหอบทำงาน แข่งกับเวลาเพื่อหาเลี้ยงกายเนื้อไปวันหนึ่ง ๆ นั้น ก็เลิกคิดได้แล้ว เรื่องอากาศที่ผันแปรไปอยู่เสมอเอาแน่ไม่ได้ในโลกมนุษย์ประเดี๋ยว

ร้อนประเดี๋ยวหนาวนั้น ก็หมดความหมายไปอีกเรื่องหนึ่ง ๒๓ เพียงเท่านี้ก่อน และโดยยังไม่ต้องพูดถึงข้อได้เปรียบอย่างอื่นอีกนานาประการนั้น ท่านก็จะเห็นได้แล้วว่าสามารถทำให้หัวใจท่านพองโตด้วยความสุขอันท่วมท้นเพียงใด

และในโลกทิพย์นี้ เราจะบีดบังหรือสวมหน้ากากกันไม่ได้อีกต่อไป เพราะเราจะเปิดเผยลักษณะประจำตัวหรือธาตุแท้ของเราอย่างสิ้นเชิง เราจะเห็นผู้อื่น และผู้อื่นก็จะเห็นเรา ตามความเป็นจริงทุกประการ เราสามารถจะแสดงความคิดหรือออกความเห็นได้อย่างเสรี โดยไม่ต้องกลัวจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนโง่เง่าเต่าตุ่นอย่างใดเลย เรารู้จักเห็นอกเห็นใจและมีใจกว้างต่อผู้อื่น เพราะเราเห็นได้ชัดว่าผู้อื่นทั้งหลายก็ล้วนแต่เห็นอกเห็นใจ และมีใจกว้างต่อเราทุกคน เราทั้งหลายนับจำนวนล้านล้านอยู่ด้วยกันเป็นสังคมของผู้มีความสุขโดยเป็นกันเองกับทุกๆ คน เราเคารพและได้รับความเคารพจากทุกๆ คน ไม่มีใครเบียดเบียนกันให้ลำบาก หรือทำให้ผู้อื่นต้องอดทน

และได้รับทุกข์เพราะการกระทำของตนเลย ความสวยสดงดงามของภูมินี้ทำให้เป็นเหมือนยาทิพย์ชะโลมใจของทุกคนให้ได้รับความสดชื่น และกระทำพูดคิดแต่ในทางที่ดีตลอดไป สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ของบุคคลหากจะมีหลงเหลือตกค้างมาจากโลกมนุษย์อยู่บ้าง ก็จะถูกอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอันผลิตแต่สิ่งที่ดี ๆ ออกมาขับไล่ให้หมดไปได้โดยง่าย ดังนั้น อัธยาศัยที่ไม่ดีไม่งามบางประการที่เราได้เคยแสดงออกในโลกมนุษย์เพราะถูกอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมบังคับให้เป็นไปนั้น ก็จะไม่มีเหลืออยู่อีกต่อไป เพราะสิ่งเหล่านั้นมิใช่ธาตุแท้ของเราเอง [๒๔]

ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ว่า บุคคลหลังจากที่ตายแล้วจะมีอุปนิสัยเป็นเช่นเดียวกับที่เขามีอยู่ก่อนตายนั่นเอง ข้อความนี้อันที่จริงไม่ได้ค้านกันกับข้อเท็จจริงที่ได้บรรยายมาแล้วแต่อย่างใด ในเมื่อเราคำนึงถึงคุณสมบัติหรืออุปนิสัยอันแท้จริงของบุคคลเป็นหลัก ไม่ใช่ดูแต่เฉพาะส่วนอันเป็นผิวเผินที่เขาแสดงออกมาในสังคมเพื่อให้ผู้อื่นเห็นอย่างเดียว ด้วยเหตุนี้เอง ในบางครั้งเวลาที่บุคคล

นั้น ๆ กลับมาติดต่อกับบุคคลในโลกมนุษย์อีก ก็มักจะแสดงนิสัยหรืออาการบางอย่าง ทำให้เพื่อนหรือญาติที่เป็นมนุษย์เห็นว่าผิดแผกไปจากเดิมมาก ซึ่งอันที่จริงแล้วมิใช่ว่าเขาจะเปลี่ยนธาตุแท้ของเขาไปเลย แต่หากว่าความกดดันซึ่งทำให้เขาไม่อาจแสดงธาตุแท้ของเขาออกมาได้นั้นได้หมดไปแล้ว และสิ่งที่เหลืออยู่นั้นแหละคือตัวของเขาเองอย่างแท้จริง[๒๕]

ในโลกทิพย์ (อันเป็นส่วนของภูมิแห่งความสว่าง) นั้น ไม่มีสิ่งใดที่จะรบกวนจิตใจของบุคคลให้วิปริตผันแปรไปจากลักษณะเดิมของเรา ตรงกันข้าม บัจจัตตลักษณะหรืออุปนิสัยและความโน้มเอียงอันเป็นลักษณะประจำตัวของเราจะเจริญงอกงามขึ้นอย่างเต็มที่ เราทำงานกันไม่ใช่เพื่อให้เป็นเครื่องหากินเลี้ยงชีวิต แต่เพราะเรารู้สึกมีความสุขที่ได้ทำงานนั้นซึ่งถูกกับนิสัยของเรา และซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วย ผลรางวัลของงานนั้นไม่ใช่เป็นผลทางวัตถุที่ไม่ยั่งยืนอะไร แต่ผลที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความก้าวหน้าทางจิตใจของผู้ทำเอง ซึ่งจะทำให้ผู้นั้นได้เลื่อนไปอยู่ภูมิสูงขึ้นไปเป็นลำดับ[๒๖]

ชีวิตของบุคคลในโลกทิพย์มีความสำราญอย่างแท้จริง เราทำงานกันอย่างหนักก็จริง และบางครั้งก็ทำกันติดต่อกันไปเป็นเวลานาน ๆ ด้วย แต่งานนั้นก็เป็นความสำราญของเราอย่างหนึ่ง เราไม่ได้ฝืนใจทำงานด้วยความเบื่อหน่าย เราไม่ได้ดิ้นรนต่อสู้เพื่อการครองชีพอย่างสายตัวแทบขาดอย่างโดดเดี่ยวปราศจากผู้ ช่วยเหลือและเห็นใจในภูมิที่ข้าพเจ้าอยู่นี้ หากมีผู้หนึ่งผู้ใดคิดว่าจะต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นแม้เพียงเล็กน้อย ไม่ว่าจะในเรื่องอะไรก็ตาม รับรองว่าจะมีผู้ยินดีให้ความ ช่วยเหลือทันทีด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง และก็ไม่มีใครที่จะปฏิเสธ คือไม่ยอมรับความช่วยเหลือนั้น เพราะเกรงว่าจะเป็นการทำให้ตนเสียศักดิ์ศรีไปเลย

เราอยู่กันในภูมินี้นับเป็นจำนวนล้าน ๆ แต่ก็ไม่ปรากฏ ว่ามีร่องรอย แห่งความ ร้าว ฉาน เกิด ขึ้นในระหว่างผู้ใดในที่แห่งใดเลยแม้แต่น้อย คติธรรมประจำใจและหลักปฏิบัติของเราทั้งหมด คือความสามัคคีและกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดกาล [๒๗]

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่านผู้อ่านทั้งหลายคงจะเข้า-

ใจได้แล้วว่า เหตุใดนิสัยของคนบางคนจึงเปลี่ยนไปได้หลังจากตายแล้ว ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยพูดว่านิสัยของคนหลังจากตายไปแล้วนั้นจะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลย คำกล่าว ๒ ประโยคนี้ดูเหมือนว่าจะขัดกันเหมือนตรงกันข้าม แต่ท่านก็จะเห็นได้แล้วว่ามิได้ขัดกันเลย ในสมัยที่ทุกคนยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น เป็นการยากเหลือเกินที่เราจะรู้จักตนเองหรือผู้อื่นตามความเป็นจริงอันอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเขา

เมื่อเราผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ และมองย้อนหลังกลับไปดูชีวิตของเราบางตอนในโลกมนุษย์ เรามักจะอดสลดสังเวชใจตนเองไม่ได้ ที่ในขณะนั้นช่างมีความหลงผิดคิดว่าตนเองเป็นคนสำคัญเอามาก ๆ และจากความหลงผิดนี้เองทำให้เราเกิดมานะและอหังการ กลายเป็นคนยกตนข่มท่านบ้าง หรือกลายเป็นคนมีอารมณ์พลุ่งพล่านบ้าง แม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ประจำวัน แต่เมื่อเรามาอยู่ในที่นี้แล้ว ก็ได้เห็นความจริงเกี่ยวกับตนเอง คือได้รู้ว่าตนเองมีความสำคัญน้อยนิดเหลือเกิน เหตุนี้เองจึงทำให้เราโดยมากเปลี่ยนไปได้เกือบจะเป็นคนละคน อย่างไรก็ตาม คุณ

สมบัติที่เป็นลักษณะประจำตัวต่าง ๆ ของเรานอกจากนี้ ก็มิได้สูญเสียไปเลย สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเราได้สร้างสรรค์ และสะสมไว้แต่ครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ มันจึงเป็นวิบากของเราเองโดยเฉพาะแต่ละคน ซึ่งทำให้เราแต่ละคนก็มีลักษณะเฉพาะตัว รสนิยม และความถนัดไปคนละทาง ความจริงข้อนี้ข้าพเจ้าจำต้องกล่าวให้ท่านทราบไว้ เพื่อกันความเข้าใจผิดที่จะเกิดมีขึ้นได้ว่า เราทุกคนในที่นี้มีลักษณะอุปนิสัยใจคอและรสนิยมเหมือนกันหมด เหมือนกับวัตถุที่ผลิตออกมาจากเครื่องจักรนั้น อันที่จริง สิ่งที่เราทุกคนมีเหมือนกันหมดก็มีอยู่อย่างหนึ่ง คือสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งกายและใจ

ในโลกมนุษย์ท่านจะรู้สึกอย่างถ่องแท้ไม่ได้เลยว่าความสุขของชีวิต (The joy of living) นั้นมีความหมายหรือมีรสชาติเป็นอย่างไร เพราะในโลกมนุษย์มีความทุกข์ยากคับแค้นและความกดดันนานาประการ ซึ่งทำให้ชีวิตมีความทุกข์มากกว่าความสุข แต่เมื่อท่านได้ผ่านเข้ามาสู่ภูมิทิพย์เช่นนี้แล้ว ท่านจะเข้าใจได้โดยทันทีและถ่องแท้ว่าการดำรงชีวิตอยู่นั้น ให้ความสุขสำราญแก่เราอย่างยิ่งเพียงใด

อันที่จริง ชาวโลกทิพย์บางคนที่กลับไปติดต่อกับมนุษย์นั้น ไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงความปีติยินดีออกมาเต็มที่นัก เพราะเกรงว่าเมื่อเพื่อนมนุษย์ของเขาได้เห็น หรือได้ทราบเข้าก็อาจจะไม่เชื่อ และอาจจะถึงกับตกอกตกใจคิดว่าเขาเป็นบ้าไปแล้วก็ได้ ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากยังเข้าใจพวกเราไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดความไม่เป็นกันเอง เพราะเขาคิดว่าเรากับเขาอยู่คนละโลก บางครั้งจึงแสดงความศรัทธาและนับถือเลื่อมใสกันมากเกินไป ซึ่งพวกเราเองก็ไม่ค่อยชอบบรรยากาศของการต้อนรับแบบนั้นนัก คือมันทำให้เรารู้สึกว่าเราไม่ใช่มนุษย์อย่างเขา แต่กลับกลายเป็นสิ่งที่เขาเรียกกันว่าเทวดา (celestial beings) ไปเสียแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น เวลาที่มนุษย์จะต้อนรับแต่ละที จึงต้องมีพิธีการอันลึกลับศักดิ์สิทธิ์และวิจิตรพิศดารต่าง ๆ สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ไม่ใช่ธรรมชาติของเรา หรือเป็นที่ชื่นชอบของพวกเราเลย เพราะดู ๆ แล้วมันเป็นเสมือนของปลอมหรือของเทียม ทำให้ทั้งสองฝ่ายเข้ากันไม่ได้สนิท อันที่จริงเราต้องการจะติดต่อกับท่านอย่างที่เราเป็นมนุษย์คนหนึ่งนั่นเอง และเราก็ต้องการให้ท่านอยู่ในฐานะเดิมเช่นเดียวกับเมื่อเราเคยอยู่เหมือนกัน

พวกเราชาวโลกทิพย์อดแปลกใจไม่ได้เสมอ ที่เหตุใดมนุษย์จึงปฏิบัติต่อเราเสมือนกับเราเป็นคนอื่นฉะนั้น ด้วยเหตุผลสักแต่ว่าเราได้จากเขาไปสู่โลกอื่นเท่านั้นเอง เพราะการจากไปหรือที่สมมติเรียกกันว่าความตายนั้น อันที่จริงก็เป็นกระบวนการธรรมชาติอย่างหนึ่งนั่นเอง ข้อเท็จจริงก็มีอยู่แต่เพียงว่า เราได้ละทิ้งกายเนื้อซึ่งเป็นเครื่องมือชั่วคราวไว้เบื้องหลัง แล้วมาถือเอาชีวิตใหม่ในโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่าและสูงกว่าโลกมนุษย์ สิ่งที่ชาวโลกกลัวกันนักหนา และที่เขาตั้งชื่อกันว่าความตายนั้น เป็นเพียงกระบวนการธรรมชาติเหลือเกิน เป็นปกติธรรมดาเหลือเกิน และไม่มีความเจ็บปวดอย่างใดเลย ท่านลองนึกว่า สมมติว่าท่านมีเสื้อเก่าตัวหนึ่งซึ่งขาดผุพังใช้ไม่ได้ เก่าไปแล้ว ท่านก็จะถอดมันทิ้งไป แล้วก็หาตัวใหม่มาสวมใส่แทน การถอดเสื้อตัวเก่าออกเช่นนี้ทำให้ท่านเจ็บปวดอะไรที่ไหนบ้างหรือเปล่า ? ดังนั้นความตายซึ่งเป็นเสมือนการถอดเสื้อตัวเก่าทิ้งไป ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมีความเจ็บปวดหรือน่าสยดสยองแต่อย่างใด และเสื้อตัวใหม่หรือว่าโลกใหม่ชีวิตใหม่ ที่รอเรา

อยู่เบื้องหน้านั้นก็เป็นโลกจริง ชีวิตจริง มีความเที่ยงแท้ถาวรทุกประการ บุคคลผู้ที่อยู่ในโลกใหม่ และมีชีวิตใหม่เหล่านี้ก็เป็นคนจริง ๆ มีเลือดมีเนื้อเช่นเดียวกับท่าน และก็เป็นคนที่ครั้งหนึ่งได้เคยกินเคยนอนเคยเดินไปมาอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกับท่านนั่นเอง ๒๘

คุณสมบัติของมนุษย์ซึ่งเป็นส่วนของจิตใจนั้นจะไม่ตายไปตามกายเนื้อ แต่เขาจะนำติดตัวมากับเขาด้วยในโลกใหม่และชีวิตใหม่นี้ และคุณสมบัติและความสามารถเหล่านั้น ก็ได้รับการพัฒนาให้เจริญเติบโตก้าวหน้า และงอกงามไพศาลขึ้นอย่างสุดที่จะพรรณาที่เดียว ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นนักวิทยาศาสตร์หรือศิลปินหรือนักดนตรี หรือผู้ที่มีความถนัดอื่นใดนอกจากนี้ก็ตาม เขาก็สามารถจะดำเนินงานของเขาและศึกษาต่อไปอีกได้ อย่างกว้างขวาง และลึกซึ้งอย่างยิ่ง

พวกเราบางคนในภูมินี้หรือภูมิที่สูงขึ้นไป เมื่อได้มีโอกาศกลับไปเยี่ยมเยียนโลกอันเป็นครั้งคราว ก็รู้สึกสลดใจที่ได้เห็นว่า มนุษย์ส่วนมากในปัจจุบันนี้ยังเป็นผู้เขลา

ต่อความจริงแห่งชีวิตของเขาอย่างเหลือเกิน อันที่จริงมนุษย์นั้น (ไม่หมือนกับสัตว์เดรัจฉานคือ) มีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ในสภาพของชีวิต และความตายของเขาได้อย่างเต็มที่ เพื่อที่เมฆหมอกแห่งความเขลาซึ่งปกปิดจิตใจของเขาอยู่นั้น จะได้ถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง การศึกษาหาความจริงในเรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เป็นการผิดธรรมชาติ หรือเป็นเรื่องอัปมงคลอย่างใดเลย ตรงกันข้าม มันเป็นเรื่องธรรมชาติที่เขาจำเป็นจะต้องรู้อย่างยิ่ง การที่พวกเราพยายามมาติดต่อกับมนุษย์เป็นครั้งคราวก็เพื่อความประสงค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้เห็นความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเพื่อให้เขาได้เข้าใจถึงสภาพแห่งโลกทิพย์ซึ่งเราอาศัยอยู่ในบัดนี้ และซึ่งวันหนึ่งเขาจะต้องได้มาอยู่ร่วมกับเราได้อย่างแน่นอน

ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาศมาบรรยายให้ท่านทั้งหลายได้ทราบถึงความเป็นจริงบางประการของโลกทิพย์ดังที่ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้น ข้าพเจ้ารู้สึกถึงไมตรีจิตและความปรารถนาดีที่บรรดามิตรสหายทั้งหลายในโลกมนุษย์มีต่อข้าพเจ้าตลอดระยะเวลาอันยาวนาน

นั้น กระแสความคิดของท่านได้มาถึงข้าพเจ้าทุกครั้ง และข้าพเจ้าก็ได้ส่งความปรารถนาดีตอบไปทุกครั้งเช่นเดียวกัน แม้ว่าท่านอาจจะไม่รู้สึกตัวก็ตาม เราได้เดินทางมาด้วยกันในโลกทิพย์เป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าก็เชื่อว่า การบรรยายของข้าพเจ้าอาจจะให้ความกระจ่างและความอุ่นใจแก่ท่านทั้งหลายได้บ้างตามสมควร

และบัดนี้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องขอลาท่านไปชั่วคราว จนกว่าเราจะได้พบกันใหม่ สวัสดี.

หมายเหตุโลกทิพย์

ภาค ๓

หมายเหตุข้อที่ ๑ โดยทั่วไปเราก็เข้าใจกันว่ามนุษย์ประกอบขึ้นด้วยร่างกาย (Body) จิต (Soul) และวิญญาณ (Spirit)—หน้า ๕

ตามหลักที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้ ท่านถือว่าจิต (Soul) และวิญญาณ (Spirit) มีความหมายไม่เหมือนกัน สำหรับคนที่เคยเรียนในทางพุทธศาสนามาและเข้าใจว่า จิตกับวิญญาณมีความหมายเหมือนกันนั้น เมื่อมาพบข้อความในหนังสือนี้ซึ่งกล่าวว่า จิตกับวิญญาณไม่เหมือนกัน ก็ย่อมจะเกิดความสงสัย ไม่อาจจะตัดสินใจได้ว่า ควรจะถือฝ่ายไหนจึงจะถูกต้อง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นเป็นความจำเป็นที่จะต้องอธิบาย เพื่อบ้องกันความสับสน

ขอให้สังเกตคำในภาษาอังกฤษซึ่งใช้ไม่เหมือนกัน อันที่จริงในที่บางแห่ง คำว่า Soul และคำว่า Spirit อาจจะแปลเหมือนกันได้ คือจะแปลว่าจิตหรือวิญาณก็มีความหมายเหมือนกัน แต่ในที่นี้ต้องแปลต่างกัน ก็เพราะในที่นี้มีความหมายไม่เหมือนกัน

คำว่า Soul ในหนังสือเล่มนี้ในที่บางแห่งใช้แทนคำว่า Mind ก็มี ซึ่งหมายถึงความรู้สึกนึกคิดที่แสดงออกมาในชีวิตประจำวัน หรือจะหมายถึงจิตไร้สำนึกก็ได้ และถือว่าส่วนนี้เป็นส่วนที่ไม่ตาย แต่ก็ต่างกับคำว่า Spirit เพราะคำว่า Spirit หมายถึงวิญญาณที่บริสุทธิ์ และหมายถึงวิญญาณที่เป็นแก่นแท้ของชีวิต ซึ่งในเมื่อคนเราได้พยายามปรับปรุงจิตใจให้สอาดและบริสุทธิ์แล้ว ก็จะได้พบกับ Spirit ของตัว ข้อสำคัญที่ควรจะต้องจำก็คือ คำว่า Spirit ที่แปลว่าวิญญาณในที่นี้นั้นท่านถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่รู้จักตาย เป็นอมตะ เป็นการยืนยันว่าอัตตามีอยู่ ซึ่งหลักอันนี้ผิดกับหลักพระพุทธศาสนาที่ถือว่า แม้วิญญาณที่บริสุทธิ์ก็เป็นอนัตตา

เพื่อให้เข้าใจ หลักตามที่กล่าวไว้ ในหนังสือโดก-ทิพย์ชัดเจนขึ้น จึงขอได้โปรดนึกถึงหลักคริสต์ศาสนาซึ่งสอนไว้ว่า สิ่งสำคัญในศาสนานี้ก็คือ พระบิดา พระบุตร และพระจิต หรือพระวิญญาณ คำว่าพระจิต หรือพระวิญญาณในที่นี้ ตามในคัมภีร์ใบเบิลก็ใช้คำว่า Spirit หรือ Holy Ghost เช่นมีข้อความในคัมภีร์ใบเบิลตอนหนึ่งกล่าวว่า:—

คนใดผูกพันกับพระผู้เป็นเจ้า ก็มีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายวิญญาณ

๑. โกรินโธ ๖. ๑๗

But he that is joined unto the Lord is one Spirit.

ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน และซึ่งท่านได้รับมาจากพระเจ้า

๑. โกรินโธ ๖. ๑๙

What? Know ye not that your body is the temple of the Holy Ghost which is in you, which ye have of God

ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน เป็นนักสอนศาสนาคริสต์ เพราะฉะนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า เมื่อไปเกิดอยู่ในโลกทิพย์ หลักความเชื่อบางอย่างที่เคยยึดถือมาเมื่อในสมัยเป็นมนุษย์จะไม่ติดไปด้วย ความเชื่อดั้งเดิม ถ้าหากจะมีการเปลี่ยนแปลง ก็เพราะได้ไปพบข้อเท็จจริงที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อถือดั้งเดิม ส่วนหลักอันใดที่ตนเองเคยยึดถือมาอย่างมาก และในเมื่อยังไม่พบเหตุผลที่จะมาคัดค้านได้ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องยึดถือไปตามเดิม โปรดสังเกตข้อความที่ท่านกล่าวว่า มนุษย์ประกอบขึ้นด้วยร่างกาย จิต และวิญญาณ ซึ่งสำนวนในภาษาอังกฤษใช้คำว่า It is commonly understood that man is composed of body soul and spirit

ในหนังสือโลกทิพย์ทั้ง ๓ ภาค ข้าพเจ้าได้อ่านมาโดยละเอียดแล้ว มีสิ่งที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง กล่าวคือแม้ในที่บางแห่ง ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันจะปฏิเสธเกี่ยวกับความเชื่อถือในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า แต่ก็เป็นการปฏิเสธเฉพาะในส่วนที่ท่านเห็น ว่าคนทั้งหลายเข้าใจลักษณะของพระผู้เจ้าผิดไป แต่ไม่ได้ปฏิเสธว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่มี

และไม่ได้ปฏิเสธว่า พระผู้เป็นเจ้าคือสิ่งที่สูงที่สุด ท่านยังคงถือว่า มีพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก แต่ท่านยอมรับเฉพาะแต่ในส่วนที่ดีงามเท่านั้นที่ถือว่ามาจากพระผู้เป็นเจ้า เช่นท่านปฏิเสธว่าสภาพในนรกนั้นไม่ได้เกิดมาจากพระผู้เป็นเจ้า ท่านถือว่า สภาพในนรกเกิดจากบาปกรรมของมนุษย์เอง อย่างนี้เป็นต้น

อนึ่ง เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตมาโดยตลอด ไม่มีข้อความตอนใด ที่ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันกล่าวว่า วิญญาณที่มีอยู่ในตัวคนนั้นแหละคือผู้ที่สร้างตัวเขาขึ้นมา ทั้งนี้ก็เพราะท่านได้เข้าใจอยู่ก่อนแล้วว่า ส่วนที่ดีงามทั้งหลายย่อมเกิดมาจากพระผู้เป็นเจ้า ส่วนสิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์เอง ท่านไม่เข้าใจความจริงที่ว่า วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต ท่านยังไม่เข้าใจกฎของกรรมอย่างลึกซึ้ง ไม่เข้าใจในเรื่องไตรลักษณ์ ไม่เข้าใจเรื่องปฏิจจสมุปบาท เพราะฉะนั้น หลักวิชาที่ท่านอธิบายไว้ในที่บางแห่ง จึงรู้สึกว่าค่อนข้างจะมัวหรือขัดแย้งกันเอง ตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่าการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องชีวิตนั้น ถ้าเข้าใจเรื่องวิญญาณโดยกระจ่างแล้ว เรื่องความเร้นลับ

ต่าง ๆ ของชีวิต ก็จะเข้าใจได้โดยง่าย จะได้หลักเกณฑ์ที่แน่นอน เพราะวิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย และที่สำคัญที่สุดก็คือ ถ้าหากยังเข้าใจอยู่ว่าวิญญาณเป็นอัตตา ก็ไม่อาจที่จะรู้แจ้งความจริงของชีวิต และไม่อาจที่จะถอนความเชื่อถือที่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าออกไปได้ เพราะเหตุผลที่ชวนให้เชื่อว่ามีพระผู้เป็นเจ้านั้นก็มีอยู่เป็นอันมาก

หมายเหตุข้อที่ ๒ จิตสำนึก (Mind) นั้นขึ้นอยู่กับจิตใต้สำนึกหรือไร้สำนึก (Spirit จิตอันเป็นส่วนวิบาก)

ข้อความในภาษาอังกฤษตอนนี้ ถ้าหากจะแปลตามศัพท์กันจริง ๆ จะต้องแปลว่าจิตหรือความรู้สึกนึกคิดที่แสดงออกมานั้นขึ้นอยู่กับกายทิพย์ หรือมาจากกายทิพย์ หรือเป็นการแสดงออกของกายทิพย์ เพราะสำนวนในภาษาอังกฤษตรงนี้มีว่า The mind belongs to the spirit body. (ฉบับภาษาอังกฤษ หน้า ๑๓)

อีกสำนวนหนึ่งท่านกล่าวไว้ว่า กายเนื้อเป็นแต่เพียงพาหนะสำหรับให้กายทิพย์ได้ใช้ชีวิตเดินทางไปในโลก

มนุษย์ (The physical body is merely a vehicle for his spirit body upon his jurney through his earthly life. (ฉบับภาษาอังกฤษ หน้า ๑๓)

ข้อความในภาษาอังกฤษทั้งสองประโยคนี้ ถ้าหากผู้ที่อ่านหนังสือโลกทิพย์ไม่ได้อ่านโดยตลอดทั้งเล่มแล้ว ก็ยากที่จะแปลความหมายได้ถูกต้อง การที่ผู้แปลได้แปลไว้ว่า จิตสำนึกขึ้นอยู่กับจิตใต้สำนึกหรือไร้สำนึกนั้น เป็นการแปลโดยถอดความเพื่อให้ผู้อ่านที่เคยชินกับหลักในพระพุทธศาสนาเข้าใจง่าย และเพื่อให้สอดคล้องกับข้อความต่อมาที่กล่าวว่า ประสพการณ์ทั้งหลาย ที่เราได้เสวยหรือผ่านไปในชีวิตประจำวันของเรานั้นได้ถูกจารึกไว้อย่างไม่ผิดพลาด และอย่างไม่มีวันลบเลือนไปได้ลงที่จิตส่วนไร้สำนึก (The subconscious mind) โดยอาศัยผ่านทางเครื่องมือของทางร่างกายคือมันสมอง

ตามหลักในพระพุทธศาสนากล่าวว่า กายเนื้อกด (Physical body) กายทิพย์กด (Spirt body) ทั้งสองอย่างนี้เกิดมาจากวิญญาณ แต่ถ้าจะพูดให้ชัดก็ต้องพูดว่า เกิดมาจากวิบากของกรรม ซึ่งมีอยู่ในวิญญาณ ตรงนี้โปรด

สังเกตให้ดีว่า ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน ถือว่าจิต (Mind) เกิดมาจากกายทิพย์ และถือว่ากายเนื้อเป็นพาหนะของกายทิพย์ การที่ท่านเข้าใจเช่นนี้ก็เพราะท่านไม่ทราบถึงเรื่องวิญญาณปฏิสนธิ ไม่ทราบถึงเรื่องวิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป แต่อย่างไรก็ดี แม้คำพูดตอนแรกของท่านจะไม่ตรงกับหลักในพุทธศาสนา แต่ความหมายที่ท่านอธิบายต่อมานั้น ก็แสดงให้เห็นว่าเข้าใจตรงกับหลักในพุทธศาสนา ด้วยเหตุนี้จึงได้แปลว่า จิตสำนึกนั้นขึ้นอยู่กับจิตใต้สำนึก

หมายเหตุข้อที่ ๓ เมื่อเขาเริ่มหายใจเป็นครั้งแรกในโลก สภาพแห่งวิญญาณของเขาก็ได้แสดงอาการออกมาพร้อมกันเลยทีเดียว

หมายเหตุข้อนี้ซึ่งอยู่หน้า ๘ ผู้อ่านจะต้องย้อนไปอ่านข้อความตอนนี้ตั้งแต่ย่อหน้ามา แล้วท่านจะได้แนวความคิดว่า พวกชาวตะวันตกมีทัศนะเกี่ยวกับคนที่ตายไปแล้วอย่างไร และเพราะเหตุที่ชาวตะวันตกโดยทั่วไปมีทัศนะดังที่กล่าวไว้นี้แหละ จึงทำให้ชาวตะวันตกส่วนมากไม่สนใจศึกษาค้นคว้าชีวิตหลังจากตาย เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่

ไม่มีสาระ แนวความคิดอันนี้ได้มีอิทธิพลมาถึงชาวตะวันออกด้วย เนื่องจากพวกชาวตะวันออกส่วนมากที่มีฐานะดีพากันไปศึกษาหาความรู้จากตะวันตก ผิดกับสมัยก่อนที่คนในเอเชียยังไม่นิยมไปศึกษาในตะวันตก พวกเอเชียส่วนใหญ่มีแนวความคิดถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องชีวิตหลังจากตายจนกระทั่งเห็นเป็นของธรรมดา และยอมรับว่าชีวิตหลังจากตายก็มีความสำคัญไม่น้อยกว่ามนุษย์ และในบางกรณีก็ถือว่าสำคัญยิ่งกว่ามนุษย์ แนวความคิดของชาวตะวันตกอันนี้โปรดสังเกตให้ดีว่า มีอิทธิพลครอบงำโลกมนุษย์ปัจจุบันไม่น้อยเลย พวกนี้ยอมรับแต่เพียงว่าวิญญาณจะแสดงบทบาทก็ต่อเมื่อตายแล้ว ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่วิญญาณไม่ได้แสดงบทบาทอะไร อันนี้นับว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนเหล่านี้ไม่อาจจะเข้าใจถึงเรื่องชีวิตหลังจากตาย คนเหล่านี้ไม่รู้ว่า ในชีวิตประจำวันวิญญาณก็ได้แสดงบทบาทออกมาตลอดเวลา เพราะตาเห็นก็คือวิญญาณเห็น หูได้ยินก็คือวิญญาณได้ยิน สมองนึกคิดก็คือวิญญาณนึกคิด การเคลื่อนไหวหรือการทำงานของอวัยวะทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับวิญญาณทั้งสิ้น ความจริงข้อ

นี้พวกชาวตะวันตกส่วนมากไม่รู้และไม่เฉลียวใจ เพราะไปยึดมั่นด้วยความเข้าใจผิดเสียแล้วว่า ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ เกิดมาจากสมอง เกิดมาจากประสาท อวัยวะต่าง ๆ เคลื่อนไหวหรือทำงานได้ก็เพราะระบบประสาทเป็นผู้ควบคุม ความเข้าใจผิดอันนี้เองที่เป็นสาเหตุสำคัญทำให้คิดไม่ออกถึงชีวิตหลังจากตาย แม้จะมีคนที่เขารู้จริง ๆ มาอธิบายให้ฟัง ก็ไม่อาจจะเข้าใจได้ เพราะในใจของเขาจะมีข้อแย้งต่าง ๆ ที่เกิดจากความเข้าใจผิดอันนี้ ข้าพเจ้าได้หมายเหตุข้อนี้ไว้ก็เพื่อเป็นข้อสกิดใจ และอีกประการหนึ่ง ขอให้ท่านสังเกตคำพูดที่ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสันกล่าวว่า:—

เมื่อเขาเริ่มหายใจเป็นครั้งแรกในโลก สภาพแห่งวิญญาณของเขาก็แสดงอาการออกมาพร้อมกันเลยทีเดียว

คำพูดประโยคนี้แสดงให้เห็นว่า ท่านโรเบิร์ต ฮิว-เบ็นสัน ก็มีความเข้าใจตรงกับหลักพระพุทธศาสนาที่กล่าวว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดรูปมาตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ บรรดาความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นไปโดยรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัวก็ตาม ปรากฏการณ์เหล่านี้ตาม หลักพระพุทธ-

ศาสนาถือว่าเกิดมาจากวิญญาณทั้งสิ้น ไม่ใช่เกิดมาจากสมองหรือระบบประสาท

หมายเหตุข้อที่ ๔. และในระหว่างที่ยังครองกายเนื้ออยู่ในโลกมนุษย์ (กายทิพย์) ก็ถูกสถานการณ์บังคับให้ต้องรับทุกขเวทนาของกายเนื้อเข้าไว้เป็นของตน คือต้องพลอยได้รับความทรมานเจ็บปวดไปต่างๆ นานากับกายเนื้อด้วยอย่างแยกไม่ออก สำหรับบุคคลผู้มีสติหรือปัญญารักษาตนได้บ้าง ก็จะสามารถสลัดพันธะหรือความกระทบกระเทือนอันเกิดจากอุปาทานออกไปได้ในเวลาไม่ช้านัก –หน้า ๘๕

ข้อความตอนนี้ ขอให้ผู้อ่านได้โปรดสังเกตว่าตามความเข้าใจของท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน ท่านถือว่าความเจ็บปวดต่างๆ ของกายเนื้อนั้น กายทิพย์เป็นผู้รับเอาไว้ ถ้ากายทิพย์ไม่มี กายเนื้อก็จะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวด เพราะเหตุที่กายทิพย์เป็นผู้รู้สึกถึงความเจ็บปวด เพราะฉะนั้นเมื่อตายแล้ว กายเนื้อไม่มี เหลืออยู่แต่กายทิพย์ อาศัยความเคยชินหรืออาศัยความยึดมั่นที่ติดมาตั้งแต่สมัยยังครองกายเนื้ออยู่ จึงทำให้กายทิพย์ยังคงมีความ

เจ็บปวดเหลืออยู่ไม่มากก็น้อย และใครจะสลัดออกไปได้เพียงไร ก็ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของผู้นั้น

เมื่อท่านอ่านข้อความตอนนี้แล้ว ขอได้โปรดย้อนไปอ่านหมายเหตุข้อที่ ๒ อีกครั้งหนึ่งที่ท่านกล่าวว่า ความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายนั้นขึ้นอยู่กับ กาย ทิพย์ หรือแสดงออกมาจากกายทิพย์ ถ้าท่านจำข้อความตรงนี้ได้ดี ก็จะทำให้เข้าใจถึงหลักของท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน แจ่มแจ้งขึ้น โปรดสังเกตว่าหลักอันนี้ผิดกับของพระพุทธศาสนา เพราะทางพระพุทธศาสนาถือว่า กายเนื้อก็ดี กายทิพย์ก็ดี ขึ้นอยู่กับจิตใจทั้งหมด จิตใจเป็นนามธรรม ส่วนกายเนื้อและกายทิพย์เป็นรูปธรรม การที่ข้าพเจ้าต้องหมายเหตุข้อนี้ไว้ ก็เพื่อจะทำให้รู้จักแยกแยะประเด็นที่แตกต่างกัน และทำให้เข้าใจถึงแนวความคิดตามในหนังสือโลกทิพย์แจ่มแจ้งขึ้น ซึ่งในที่สุดเราก็จะสามารถวินิจฉัยได้ว่า หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้ ส่วนไหนที่ควรเชื่อถือได้ ส่วนไหนไม่ควรจะยึดถือเอาเป็นหลักความจริง

โปรดสังเกตอีกข้อหนึ่งว่า ทุกขเวทนาย่อมเกิดขึ้นกับกายทิพย์ได้ หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า คนเราแม้จะตายแล้ว กายเนื้อไม่มีแล้ว แต่ก็อาจจะมีความเจ็บปวดทรมานเหมือนเมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ก็ได้ การที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจากอุปทาน และเนื่องมาจากการไม่เข้าใจในสภาพของชีวิตที่เกิดใหม่ จึงไม่อาจสลัดความเจ็บปวดต่าง ๆ อย่างที่เคยมีเมื่อสมัยเป็นมนุษย์ออกไปได้ ซึ่งหลักอันนี้ตรงกับของพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นท่านจะเห็นได้ว่า หลักต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้ ไม่ใช่เรื่องนิยายหรือเรื่องเพ้อฝันในเมื่อเรายอมรับว่าหลักพระพุทธศาสนาเป็นหลักที่ถูกต้องและอีกประการหนึ่ง สำหรับคนที่เชื่อตามหลักในหนังสือโลกทิพย์ เมื่อมาได้อ่านหลักในทางพระพุทธศาสนา ก็จะทำให้เกิดความเลื่อมใสว่า ในทางพระพุทธศาสนาก็มีความเชื่ออย่างเดียวกับเขา สำหรับคนที่มีรู้สึกแบบนี้ ต่อไปนาน ๆ ในเมื่อมีโอกาสได้ศึกษาพระพุทธศาสนามากขึ้น ก็จะกลายเป็นคนที่นับถือพระพุทธศาสนาไปในที่สุด

หมายเหตุข้อที่ ๕ เมื่อกายทิพย์ละจากกายเนื้อไปแล้ว กายเนื้อก็จะเน่าเปื่อยทรุดโทรมและผุพังไปตามสภาพของมันโดยเฉพาะ ซึ่งจะกินเวลาเป็นวัน หรือเป็นเดือนเป็นปี ก็สุดแล้วแต่กรณี แต่กายทิพย์หรือทุก ๆ ส่วนของกายทิพย์เป็นของที่ไม่มีวันแตกสลาย ฉะนั้นจึงไม่มีพลังใด ๆ ที่สามารถจะทำลายกายทิพย์หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของกายทิพย์ได้ –หน้า ๕๒

ข้อความตอนนี้ ถ้าหากผู้อ่านไม่ได้อ่านข้อความตอนอื่น ๆ ประกอบด้วยแล้ว ก็จะทำให้เกิดการเข้าใจผิดโดยคิดว่า ตามหลักของท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันนี้ กายทิพย์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือไม่มีวันสูญสิ้น ข้อนี้น่าเห็นใจ เพราะว่าโอปปาติกะที่เข้าใจแบบนี้นี้มีไม่ใช่น้อย เช่นเดียวกับคนในโลกมนุษย์ที่เข้าใจถึงเรื่องไตรลักษณ์จริง ๆ นั้นมีน้อยมาก และโดยมากถ้าศึกษาแต่เรื่องไตรลักษณ์ก็มักจะมองไม่เห็นว่า ชีวิตหลังจากตายจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ในเมื่อถือว่าอัตตาไม่มี และในทำนองเดียวกันคนที่ถือว่าอัตตามีก็ไม่อาจที่จะเข้าใจว่าวิญญาณเป็นอนัตตาได้อย่างไร ในเมื่อวิญญาณจะต้องมีอยู่ตลอดไป

ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน ท่านได้มองเห็นตัวอย่างมากมาย ที่ทำให้ต้องสรุปว่า กายเนื้อไม่ใช่ของเที่ยงแท้ยั่งยืน ส่วนกายทิพย์เท่านั้นเที่ยงแท้ยั่งยืน ทั้งนี้เพราะในเมื่อดูคนที่ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้วไม่ว่ารายไหน พอสิ้นใจก็จะมีกายทิพย์เกิดขึ้นทันที และผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ไม่ว่าจะเลื่อนภูมิสูงขึ้นไปเพียงไร หรือว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ท่านก็มองเห็นว่ากายทิพย์จะต้องมีอยู่ตลอดไป และในเมื่อจิตใจประณีตขึ้น กายทิพย์ก็ประณีตขึ้น และในเมื่อท่านไปพบตัวอย่างโอปปาติกะที่มีจิตใจสมบูรณ์ ซึ่งหมายความว่าสมบูรณ์กว่ามนุษย์ หรือสมบูรณ์ตามภูมินั้น ๆ ก็จะพบว่ากายทิพย์ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีความทุกข์ทรมาน ไม่มีความพิการ และบางองค์ที่ท่านรู้จักนี้มีอายุยืนยิ่งกว่าอายุของโลกมนุษย์ เพราะฉะนั้นจึงทำให้ท่านเข้าใจว่ากายทิพย์เป็นของยั่งยืนคงทนถาวรตลอดชั่วกัลปาวสาน

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกก็มีเรื่องในทำนองนี้เหมือนกัน กล่าวคือ ตามเรื่องที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสเล่าให้ฟังนั้น ปรากฏว่ามีโอปปาติกะบางองค์ที่เป็นพรหมมีความเห็นแบบเดียวกับท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน เพราะฉะนั้นในส่วนตัว

ของข้าพเจ้า จึงไม่รู้สึกแปลกที่ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน มีความเห็นเป็นเช่นนั้น และจากข้อความตอนนี้เข้าใจว่าจะทำให้ท่านผู้อ่านที่เป็นชาวพุทธได้ตระหนักถึงค่าแห่งคำสอนของพระพุทธศาสนาดีขึ้น และอันที่จริงความเข้าใจผิดที่ว่านี้จะหายไปโดยไม่ยาก ถ้าหากเราเข้าใจการเกิดดับและการสืบต่อของวิญญาณตามหลักปฏิจจสมุปบาท

หมายเหตุข้อที่ ๖ กายทิพย์ก็อาจจะมีเรือนร่างบูดเบี้ยวพิกลพิการ หรืออัปลักษณ์ได้อย่างมากมายเหมือนกัน แต่ทั้งนี้ไม่ได้เกิดจากสภาวะของกายเนื้อเลย คือเป็นเรื่องของจิตใจของบุคคลเท่านั้นเอง..... หากกายทิพย์จะมีความวิกลวิการอย่างใด ก็เป็นเพราะระดับจิตใจของผู้นั้นเอง หาได้เป็นเพราะสภาพของกายเนื้อไม่ –หน้า ๘๓

ข้อความในหมายเหตุข้อนี้ ท่านจะเห็นว่ามีหลักเกณฑ์เหมือนกับในทางพระพุทธศาสนา เพราะทางพระพุทธศาสนาก็ได้กล่าวไว้ว่า รูปคือ ร่างกาย ของ พวกโอปปาติกะทั้ง หลายย่อม เป็นไปตาม วิบากของ กรรม ใครจะเกิดมามีรูปร่างเป็นเปรต เป็นยักษ์ เป็นสัตว์นรก

เป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือจะเกิดมาเป็นเทวดา เป็นเทพเจ้า ก็สุดแล้วแต่วิบากของกรรมที่มีอยู่ในวิญญาณจะสร้างสรรค์ขึ้น ผู้ที่อ่านหมายเหตุข้อนี้ควรจะย้อนไปพิจารณาข้อความในตอนนี้ทั้งหมด แล้วท่านก็จะได้รับความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงสภาพของชีวิตที่เกิดใหม่เป็นการน่าประหลาดที่ข้อความในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งได้บันทึกตามคำบอกเล่าของท่านโรเบิร์ท ฮิว เป็นสิ่งเมื่อไม่กี่สิบปีมานี้มาตรงกับหลักของพระพุทธศาสนาซึ่งมีมานานถึงสองพันกว่าปี แสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้ต้องเป็นความจริง และข้าพเจ้าใครที่จะให้ข้อสังเกตไว้ว่า การอ่านหนังสือโลกทิพย์ควรจะต้องพยายามอ่านให้ตลอด อันไหนที่ไม่เข้าใจไม่เห็นด้วย ขอให้บันทึกเอาไว้ และต่อไปเมื่ออ่านอย่างถี่ถ้วนแล้วก็จะเกิดความเชื่อและความเข้าใจไปเอง อย่าพึงด่วนลงมติง่าย ๆ ข้อความในหนังสือโลกทิพย์มีหลายแห่งซึ่งดูเหมือนจะแย้งกับหลักของพระพุทธศาสนา แต่แล้วในที่สุดท่านก็เห็นว่าเหมือนกับหลักในพระพุทธศาสนานั่นเอง

อนึ่งข้อความในตอนนี้ ท่านยังชี้ให้เห็นอีกอย่างหนึ่งว่า การเกิดใหม่ในแบบที่เรียกว่า การฟื้นคืนชีพ

ของกายเนื้อนั้น (Resurrection) เป็นการเข้าใจผิด กายเนื้อเมื่อตายไปแล้วก็เปื่อยเน่าผุพังไปตามสภาพของกายเนื้อ ส่วนกายทิพย์ที่เกิดใหม่ ไม่ใช่กายเนื้ออันเดิมกลับมาประชุมเป็นร่างขึ้นใหม่ ความเชื่อในเรื่องกายเนื้อฟื้นคืนชีพเป็นความเชื่อของชาวตะวันตกที่มีมานานแล้ว ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูเสด็จสวรรคตได้ ๓ วัน ปรากฏว่าร่างของพระองค์หายไปจากอุโมงค์ แล้วไปปรากฏให้ลูกศิษย์ของพระองค์แลเห็น เลยเข้าใจกันว่า กายเนื้อของพระองค์กลับฟื้นคืนชีพและมาปรากฏให้เห็น เพราะเหตุที่เชื่อกันแบบนี้จึงได้เกิดประเพณีฝังศพ หรือดองศพแบบมัมมี่ ความเชื่อแบบนี้เป็นความเชื่อที่ผิดกับหลักของพระพุทธศาสนา เพราะทางพระพุทธศาสนาถือว่า กายเนื้อเมื่อตายแล้วก็หมดเรื่องกันไป ส่วนกายทิพย์ที่เกิดใหม่ไม่ใช่กายเนื้ออันเดิม แต่การที่บางคนตายแล้วยังมาปรากฏให้เห็นในลักษณะของรูปอันเดิม นั่นเป็นเพราะวิบากของกรรมที่เคยสร้างกายในรูปนั้นยังมีอยู่ในสันดาน และเพราะมีความประสงค์ที่จะให้คนในโลกมนุษย์ได้รู้จักว่าเป็นใคร ฉะนั้นโดยธรรมดาหรือโดยหลักเกณฑ์โดยทั่วไป โอปปาติกะที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ

โลกมนุษย์ จึงมีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างเดียวกับเมื่อครั้งยังมีชีวิตในโลกมนุษย์ ซึ่งข้อเท็จจริงอันนี้ท่านโรเบิร์ท ฮิว เป็นสันก็ได้พูดถึงไว้เหมือนกัน ขอให้ดูหน้า ๒๑๘, ๒๒๒

แต่อย่างไรก็ดี ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า คนเราเมื่อตายแล้ว ถ้าไปเกิดอยู่ในภูมิที่ไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์เลย รูปร่างจะเป็นไปตามภูมินั้น ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจนกระทั่งจำไม่ได้ ตัวเช่นมัฏฐกุณฑลี เป็นต้น

หมายเหตุข้อที่ ๗. แม้กายเนื้อจะหมดสมรรถภาพ หรือแตกสลายไปแล้ว ชีวิตของเราก็ยังไม่ขาดสูญ คือเราจะยังคงมีชีวิตอยู่เช่นเดิมโดยมิได้ถึงแก่ความตายเลย เพราะเมื่อกายเนื้อมีชีวิตขึ้นมานั้น กายทิพย์ก็มีขึ้นมาด้วยเช่นเดียวกัน เมื่อกายเนื้อมาถึงจุดจบของมัน มันก็หยุดทำงาน และก็เป็นอันหมดหน้าที่ของมันในการเป็นพาหนะหรือเป็นเครื่องอาศัยของกายทิพย์ ต่อจากนั้น กายทิพย์ก็หลุดจากกายเนื้อ และก็มีชีวิตสืบต่อไปตามเดิม แต่เป็นการสืบต่อชีวิตในโลกทิพย์ ซึ่งเป็นภูมิอันแท้จริงของกายทิพย์นั่นเอง

ข้อความในหนังสือโลกทิพย์ตอนนี้ ขอให้ท่านสังเกตให้ดีว่ามีหลักไม่ตรงกับของพระพุทธศาสนา เพราะตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่า กายเนื้อไม่ได้เป็นพาหนะของกายทิพย์ และกายทิพย์ก็ไม่ได้เกิดพร้อมกับกายเนื้อ เมื่อกายทิพย์ดับ เช่นเมื่อตอนปฏิสนธิ กายเนื้อก็เกิด แต่ก็ถือได้ว่า กายเนื้อย่อมสืบเนื่องมาจากกายทิพย์ และกายทิพย์ก็สืบเนื่องมาจากกายเนื้อ กายทิพย์เป็นผลแห่งวิบากของกรรมโดยตรง โดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม เพราะกายทิพย์สามารถเกิดขึ้นได้ในที่ทุกแห่ง โดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับดินฟ้าอากาศและไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ ส่วนกายเนื้อต้องขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อมด้วย เหมือนอย่างต้นไม้ ถ้าดินฟ้าอากาศไม่เหมาะแก่มัน มันก็จะไม่เกิด

อนึ่ง การที่กายทิพย์ในบางครั้งมีรูปร่างลักษณะเหมือนกายเนื้อนั้น ไม่ได้เป็นไปตามกรรมพันธุ์ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์ ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้วว่า ทำไมกายทิพย์จึงเหมือนกับกายเนื้อได้ และอีกประการหนึ่ง ขอให้

สังเกตว่า คนที่ได้อภิญญา โดยเฉพาะคือได้อิทธิวิธี นั้นจะสามารถเนรมิตกายทิพย์ให้มีรูปร่าง ลักษณะอย่างไรก็ได้ อย่างที่เรียกกันว่าแปลงตัวเป็นนั่นเป็นนี่ ตัวอย่างในเรื่องนี้เป็นข้อพิสูจน์อย่างชัดเจนถึงเรื่องกายทิพย์ว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์ และไม่จำเป็นจะต้องเกิดพร้อมกับกายเนื้อ แต่อย่างไรก็ดี ตามความเข้าใจของท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน ที่ว่า แม้กายเนื้อจะหมดสมรรถภาพหรือแตกสลายไปแล้ว ชีวิตของเรา ก็ยังไม่สูญ คือเราจะยังคงมีชีวิตอยู่เช่นเดิม โดยมิได้ถึงแก่ความตายเลย ข้อความตอนนี้ต้องพยายามเข้าใจความหมายตามที่ท่านพูด อย่าพยายามคิดแต่ในแง่ของอภิธรรมที่ถือว่า นามรูปมีการตายอยู่ทุกขณะ เพราะถ้ายึดถือแต่ในแง่นี้แง่เดียว ก็อาจจะเห็นไปว่า หลักของเขาผิด แต่ขอให้ท่านนึกถึงหลักที่ว่า วิญญาณเมื่อจุติแล้วก็ต้องปฏิสนธิทันที และจะมีนามรูปเกิดขึ้นทันที สภาพของร่างกายที่เกิดใหม่อาจจะเหมือนเดิม หรือไม่เหมือนเดิมก็ได้ ส่วนสภาพของ จิตใจนั้นจะอยู่ใน ลักษณะ เหมือน เดิม เกือบทุกอย่าง จนกระทั่งทำให้เราแน่ใจว่า ตัวเราที่

เกิดใหม่กับตัวที่ตายไปนั้น คือชีวิตอันเดียวกัน การที่ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน กล่าวไว้เช่นนั้น เพราะท่านมองดูชีวิตของท่านและของคนอื่น ๆ เห็นว่าชีวิตอันก่อนกับอันหลังเหมือนกันจึงได้พูดเช่นนั้น ฉะนั้นคำพูดของท่านจะว่าผิดจากหลักพระพุทธศาสนาทีเดียวก็ยังไม่ได้

หมายเหตุข้อที่ ๘ คุณสมบัติของโลกทิพย์โดยเฉพาะนั้นก็คือความเที่ยงถาวร..... สิ่งที่เปื่อยเน่าคือกายเนื้อของเรานั้น เราได้ทิ้งมันไว้เบื้องหลังแล้ว และบัดนี้เราจึงเหลืออยู่แต่ธาตุแท้ของเรา คือร่างที่ไม่เปื่อยเน่า เราไม่แก่ และข้อสำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือเราจะกลับเป็นหนุ่มหรือสาวขึ้นทุกที ถ้าเราจากโลกมนุษย์มาในตอนที่เราอยู่ในวัยชรา แล้ว..... นอกจากนั้นเสื้อผ้าที่เรานุ่งห่มอยู่ก็ไม่มีวันเก่าหรือเปื่อยขาด บ้านที่เราอาศัยอยู่ก็ไม่รู้จักทรุดโทรม หรือผุพัง..... อาคารหลายต่อหลายหลังได้ สร้างมานับเป็นเวลาหลายพันปี แต่มันก็ไม่มีร่องรอยแห่งความทรุดโทรมคร่ำคร่าหรือ ความ สกปรก จากฝุ่น ละออง แม้แต่เท่า ปลาย นิ้ว

ก้อย..... โลกทิพย์นี้จะเป็นไปและมีอยู่เช่นนี้ตลอดอนันตกาล — หน้า ๑๐๐–๑๐๒

ผู้ที่คุ้นเคยกับหลักไตรลักษณ์ ของพระพุทธศาสนาเมื่อมาได้อ่านพบข้อความในหนังสือโลกทิพย์ตอนนี้ ก็อาจจะเกิดปฏิกิริยาและลงความเห็นว่า ข้อความในโลกทิพย์ที่กล่าวมานี้ไม่เป็นความจริง หลักพระพุทธศาสนามีอยู่ว่า สังขารคือสิ่งที่มีปัจจัยปรุงแต่ง ทั้งหลายทั้งปวง ย่อมไม่เที่ยง คือจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง หลักอันนี้เป็นหลักที่เห็นได้ง่าย เป็นหลักที่ไม่มีข้อยกเว้น เพราะแม้แต่พระอนาคามีซึ่งมีอายุยืนนับเป็นกัปป์ ๆ ก็ยังมีเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลง ซึ่งหมายความว่า เมื่อท่านอยู่ไปนาน ๆ ท่านก็จะได้เป็นพระอรหันต์แล้วปรินิพพานในโลกนั้น ไม่กลับมาสู่โลกมนุษย์อีก ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน อยู่ในภูมิที่ต่ำกว่าพระอนาคามีมาก ฉะนั้นจึงเป็นไปไม่ได้ตามที่ท่านกล่าวว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในภูมิของท่าน หรือสิ่งที่ท่านเคยเห็นมานั้น จะเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ถาวรตลอดอนันตกาล แต่อย่างไรก็ดี การที่ท่านกล่าวเช่นนี้ ก็เพราะอาศัยแรงดันแห่งความปีติโสมนัสที่เกิดจากการที่ท่านรู้ดีว่าสภาพในโลกทิพย์

ที่ท่านเห็นอยู่มีความยั่งยืนถาวรยิ่งกว่าโลกมนุษย์มากมาย และอีกอย่างหนึ่งก็คือ การที่ร่างกายกลับเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้น เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่ก็ไม่มีวันเก่าคร่ำคร่าไม่ว่าเวลาจะล่วงไปนานแสนนานในเมื่อเทียบกับเวลาของโลกมนุษย์ ข้อนี้นับเป็นเหตุให้ท่านมีปีติมาก เพราะเหตุที่ในขณะนั้นท่านมีความรู้สึกเปรียบเทียบเช่นนี้ จึงได้พูดว่าโลกทิพย์จะเป็นไปเช่นนี้อยู่ตลอดอนันตกาล ข้าพเจ้าเชื่อว่า ถึงแม้ท่านเองท่านก็ย่อมจะรู้ว่าสิ่งต่าง ๆ ในโลกทิพย์นี้มีการเปลี่ยนแปลงได้ เพราะถ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเลื่อนไปอยู่ภูมิสูงตามที่ท่านกล่าวอยู่เสมอนั้น ก็จะเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอร้องว่า ผู้ที่อ่านหนังสือโลกทิพย์ อย่าคิดแต่ในแง่ที่จะคอยจับผิด หรือมีความรู้สึกไวเกินไป และเมื่อเห็นอะไรที่ไม่ตรงกับความเชื่อของตนก็อย่าเพิ่งปฏิเสธทันทีและลงความเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องนิยายไม่ใช่เรื่องจริง

หมายเหตุข้อที่ ๙ ทัศนียภาพอันสวยสดงดงามแวดล้อมไปด้วยไม้ยืนต้นและไม้ดอกนานาชนิดเช่นนี้ ในเมื่อเราเข้าไปเดินทอดน่องอยู่นั้นจะทำให้รู้สึกเสมือนว่าเป็นดินแดนแห่งความฝันหรือเทพนิยาย

ฉะนั้น เราอาจจะนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ชมฝูงกวางซึ่งจะคุ้นเคยกับพวกเราเป็นอันดี เพราะมันรู้ว่าจะไม่มีอันตรายแก่มันอย่างใดเลย มันจะพากันเข้ามาใกล้เราอย่างสนิทสนม เพราะมันก็เป็นส่วนหนึ่งของภูมิประเทศอันงดงามดุจความฝันเหมือนกัน – หน้า ๑๑๐

ถ้าจะพูดว่าในโลกทิพย์มีต้นไม้ มีแม่น้ำลำธาร มีภูเขา ชาวพุทธโดยทั่วไปที่เชื่อในเรื่องสวรรค์ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาอยู่แล้วนั้น ก็จะไม่มีใครสงสัย เพราะในทางพระพุทธศาสนาก็มีการกล่าวถึงต้นไม้ เช่นต้นปาริชาติ เขาไกรลาส สระอโนดาต อย่างนี้เป็นต้น แต่ถ้าหากพูดว่า ในแดนสวรรค์กามสัตว์เดียรัจฉานอยู่ด้วย ชาวพุทธโดยทั่วไปจะเกิดความสงสัยทันที เพราะคิดว่าสัตว์เดียรัจฉานเป็นสัตว์ชั้นต่ำ จัดอยู่ในจำพวกอบายภูมิจะไปเกิดอยู่ในสุคติภูมิได้อย่างไร การที่ในหนังสือโลกทิพย์กล่าวว่า ในสุคติภูมิมีกวาง และในบางตอนของหนังสือเล่มนี้เช่นหน้า ๑๖๘ มีการกล่าวถึงนกแขกเต้าด้วย ยิ่งทำให้สงสัยมากขึ้น ทั้งจะทำให้รู้สึกว่า เรื่องนี้ต้องเป็นนิยายแน่ ๆ ไม่ใช่เรื่องจริง

การศึกษาธรรมด้วยการยึดถือเอาเฉพาะแต่ข้อความที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ เรื่องใดถ้าหากไม่มีกล่าวไว้ก็ถือว่าเรื่องนั้นผิด การศึกษาในลักษณะเช่นนี้จะสร้างความเข้าใจผิดให้เกิดขึ้นได้อย่างมากมาย เพราะว่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้นั้น แต่ละเรื่องก็เป็นแต่เพียงบางส่วน หรือบางตอนเท่าที่จำเป็นจะต้องตรัสในขณะนั้น ถ้าหากเรื่องใดเกินความจำเป็นหรือไม่เหมาะแก่ผู้ฟัง พระองค์ก็จะไม่ตรัสถึง ทั้งที่เรื่องที่ควรจะตรัสนั้นยังมีอีกมาก ด้วยเหตุนี้ ถ้าเราจะมามัวยึดถือเอาเฉพาะแต่ข้อความเท่าที่กล่าวไว้ หรือเท่าที่เคยพบเห็นมาในคัมภีร์เท่านั้น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า จะไม่ทำให้ความคิดของเราแคบลงไปมาก

สัตว์เดียรัจฉานในสุคติภูมิ ควรจะมีได้หรือไม่?

ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะนำเปรียบเทียบกับสัตว์เดียรัจฉาน เช่น สุนัขแมวหรือนกบางตัว ที่ได้มีโอกาสอยู่ในราชสำนัก ในบ้านเศรษฐีหรือในบ้านผู้ดีทั้งหลาย สัตว์เหล่านี้โดยกำเนิดก็จัดอยู่ในจำพวกอบายภูมิ แต่เหตุไฉนจึงไปอยู่ปนกับมนุษย์ได้และมันก็มีความสุข มีความปลอดภัย ส่วนสัตว์

พวกเดียวกันซึ่งมีจำนวนอีกมากมาย ทำไมไม่ได้อยู่ในฐานะเช่นนั้น?

ตามหลักของเราก็มีอยู่ว่า ในโลกมนุษย์นี้เอง ก็มีมนุษย์ที่เป็นสัตว์นรก มนุษย์ที่เป็นเปรต มนุษย์ที่เป็นอสุรกาย และมนุษย์ที่เป็นสัตว์เดียรัจฉาน มนุษย์ที่จัดว่าอยู่ในอบายภูมิเหล่านี้ ก็ยังมีปะปนอยู่ในโลกนี้ได้ จึงสังเกตว่า ในโลกนี้มีสุคติบุคคลทุกภูมิ เช่นพระพุทธเจ้าก็อยู่ในโลกนี้ได้ พรหม หรือเทพเจ้าทั้งหลายก็อยู่ในโลกนี้ได้ เทวดาทุกชั้นก็อยู่ในโลกนี้ได้ หลักอันนี้เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้รู้ทั้งหลายยอมรับกันอยู่แล้ว เรื่องอย่างนี้ไม่สงสัยบ้างหรือว่า ทำไมพวกอบายภูมิจึงมาอยู่ในถิ่นของพวกสุคติภูมิได้

แต่อย่างไรก็ดี เราจะสังเกตได้อีกอย่างหนึ่งว่า สัตว์เดียรัจฉานประเภทที่มีโอกาสจะได้ไปอยู่ในราชสำนักหรือในบ้านเศรษฐีได้นั้น จะต้องเป็นสัตว์ที่มีลักษณะพิเศษ คือมีความดีหรือมีความฉลาดสูงกว่าสัตว์ในจำพวกเดียวกัน และคนที่จัดว่าอยู่ในประเภทอบายภูมิ ถ้าหากจะได้มีโอกาสเข้าไปอยู่ในบ้านเดียวกันหรือในถิ่นเดียวกัน

กับผู้ที่จัดว่าเป็นผู้ที่อยู่ในสุคติภูมินั้น ก็จะต้องเป็นคนที่ไม่ร้ายจนเกินไป คือถึงแม้จะมีความเลวอยู่ในตัวหลายอย่าง แต่เขาก็มีความดีอยู่หลายอย่างพอที่จะทำให้คนดีทั้งหลายเกิดความเมตตาหรือให้อภัยได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรที่จะสงสัยว่า สัตว์เดียรัจฉานจะเข้าไปอยู่ในสุคติภูมิได้อย่างไร

ในคัมภีร์ธรรมบท ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่รู้กันแพร่หลาย มีกล่าวถึงช้างเอราวัณซึ่งเป็นพาหนะของพระอินทร์ เข้าใจว่าผู้แต่งเกรงว่า การที่ช้างซึ่งเป็นสัตว์เดียรัจฉานมีอยู่ในสวรรค์นั้นจะเป็นการผิดหลัก ท่านจึงได้อธิบายว่าช้างเอราวัณที่ว่านี้ไม่ใช่ช้างจริง ๆ แต่เป็นช้างที่เทพบุตรแปลงตัวขึ้นมาเพื่อให้เป็นพาหนะของพระอินทร์

และในคัมภีร์ธรรมบทอีกเหมือนกัน มีกล่าวถึงเรื่องนกกระยาง ซึ่งเมื่อชาติก่อนเป็นคนและเคยเป็นมเหษีของพระอินทร์ซึ่งเมื่อสมัยยังเป็นคนมีชื่อว่ามฆมาณพ พระอินทร์ระลึกชาติได้ จำได้ว่านกกระยางตัวนี้คือนางสุชาดา จึงได้ไปหาและพูดจากันหลายอย่าง จนกระทั่งในที่สุดพระอินทร์ได้พานกกระยางมาดูสวรรค์เพื่อจะได้พบกับเพื่อน ๆ ในสมัยที่เป็นคนด้วยกัน เรื่องในทำนองนี้มีหลายเรื่อง

แต่คนส่วนมากแม้ที่เป็นชาวพุทธเอง ก็คิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องนิยายไม่ใช่เรื่องจริง สำหรับข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่าเรื่องนี้จะจริงหรือไม่จริง แต่ที่ข้าพเจ้าสนใจเรื่องนี้ ก็เพราะทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าพระพุทธโฆษาจารย์ซึ่งเป็นผู้รวบรวมคำอธิบายพระไตรปิฎกที่เรียกว่าอรรถกถานั้น ท่านมีความเห็นอย่างไรจากเรื่องที่ท่านเขียนไว้ ทำให้เรารู้ว่าตามความเข้าใจของท่าน สัตว์เดียรัจฉานก็มีโอกาสที่จะอยู่ในสวรรค์ได้เหมือนกัน ถึงแม้จะเป็นชั่วครั้งชั่วคราวก็ตาม

ตามในหนังสือโลกทีปนี ได้เคยมีกล่าวไว้ว่าผู้ที่อยู่ในภูมิสูงจะลงมาเยี่ยมชั้นต่ำย่อมทำได้ หลักอันนี้ก็เป็นหลักความจริงอันหนึ่ง แต่ก็ต้องเข้าใจให้ถูกว่า นั่นเป็นหลักเกณฑ์โดยทั่วไป ไม่ใช่หมายความว่า ในสุคติภูมิบางภูมิ ซึ่งผู้ที่อยู่ในภูมิเดียวกันนี้ย่อมจะมีนิสัยใจคอความนึกคิดใกล้เคียงกันนั้น จะไม่มีพวกต่ำ ๆ ปะปนอยู่ด้วย ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาก็ยังมีการกล่าวถึงว่า สวรรค์ชั้นดาวดึงษ์ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระอินทร์นั้น พวกอสูรซึ่งจัดว่าอยู่ในพวกอบายภูมิเคยอยู่มาก่อน และพวกอสูรก็ยังเคยยกกองทัพมาจากเมืองของตัวเองซึ่งอยู่ใต้บาดาล มารบกับ

พระอินทร์ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ การที่ข้าพเจ้าอ้างเอาเรื่องเหล่านั้นมา ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าจำเป็นต้องเชื่อตามเรื่องเหล่านั้นด้วย แต่ที่ข้าพเจ้าอ้างมาก็เพื่อต้องการให้แง่คิดแก่ชาวพุทธที่มีนิสัยชอบคิดว่า ถ้าเรื่องใดผิดจากหลักในพระพุทธศาสนาแล้ว เรื่องนั้นเป็นต้องผิด ก่อนที่เราจะว่าของเขาผิด เราก็ควรจะนึกถึงเรื่องของเราไว้บ้าง

แต่อย่างไรก็ดี การเขียนเรื่องสัตว์เดียรัจฉานในสุคติภูมินี้ ข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามโอปปาติกะท่านหนึ่ง ท่านได้กรุณาอธิบายให้ฟังว่า พวกสัตว์เดียรัจฉานตามที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์ ซึ่งเป็นพวกที่อ่านใจคนได้รู้จักใจคน และไม่ดุร้ายแม้จะเป็นเสือหรือเป็นสุนัขก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะว่าพวกสัตว์เหล่านี้มาจากมนุษย์ ไม่ใช่มาจากสัตว์เดียรัจฉานในโลก มนุษย์มาเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานในโลกของโอปปาติกะ เพราะถ้าเป็นสัตว์แท้ ๆ ที่จิตใจยังต่ำอยู่มาก ซึ่งเมื่ออยู่ในโลกของมนุษย์ก็ไม่อาจจะเข้าใจความคิดของมนุษย์ได้นั้น พวกนี้เมื่อตาย จากโลกมนุษย์ มาเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานในโลกของโอปปาติกะ ก็จะมีนิสัยสันดานเหมือนเดิม และจะมา

อยู่ในสุคติภูมิไม่ได้ สภาพของสัตว์เดียรัจฉานในภูมิต่ำนี้จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับในโลกมนุษย์อยู่มาก

และท่านอธิบายให้ฟังอีกว่า สัตว์เดียรัจฉานในสุคติภูมิที่ว่ามาจากมนุษย์นั้น โดยปกติมนุษย์เหล่านี้มักเป็นคนใจบุญมีเมตตากรุณา แต่ในขณะที่จะตาย จิตเกิดเป็นอกุศล จึงต้องมาเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน และที่ได้มาเกิดอยู่ในสุคติภูมิ ก็เพราะวิบากของกุศลที่เขามีอยู่ในสันดานนั้น โดยธรรมดาควรจะส่งให้เขาไปอยู่ในภูมิไหน เขาก็จะอยู่ในภูมินั้น ท่านเน้นว่า ถ้ามาจากสัตว์เดียรัจฉานจริง ๆ แล้ว จะอ่านความคิดหรือความต้องการของโอปปาติกะที่เป็นคนที่อยู่ในภูมินั้นไม่ได้

เหตุผลที่ท่านอธิบายมานี้ เป็นความรู้ใหม่สำหรับข้าพเจ้า และน่าฟังมาก ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาของเรากล่าวไว้ว่า พระนางมัลลิกาพระมเหษีของพระเจ้าปเสนทิโกศลได้ทำบุญมากมาย แต่พอเวลาจะจุติ จิตเกิดเป็นอกุศล จึงได้ไปเกิดอยู่ในนรกเสีย ๗ วันตามเวลาของโลกมนุษย์ หลังจากนั้นก็ไปเกิดในสวรรค์

และท่านอธิบายอีกว่า สัตว์เดียรัจฉานในสุคติภูมิ

ที่มาจากมนุษย์นั้น อาจจะอยู่ในกำเนิดนานก็ได้ หรือไม่นานก็ได้ ทั้งนี้สุดแล้วแต่วิบากที่เขามีอยู่จะส่งผลนานหรือไม่นาน ถ้าหากคนใดเมื่อไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานแล้วรู้สึกมีความพอใจในภาวะของตัว ความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงไม่เกิดขึ้น ซึ่งก็เนื่องมาจากวิบากของอกุศลบันดาลให้เห็นดีเห็นชอบไปอย่างนั้น ในกรณีอย่างนี้ก็อยู่นานหน่อย แต่ถ้าหากผู้ใดเกิดสำนึกได้ว่า แม้ตนเองจะมีความเป็นอยู่สุขสบาย แต่ก็ไม่พอใจในภาวะของตัว คล้าย ๆ กับคนบางคนในโลกนี้เป็นคนมีเงิน มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย แต่ก็เบื่อในความเป็นอยู่อย่างนั้น ต้องการที่จะเลื่อนฐานะทางจิตใจให้สูงขึ้น จึงได้หันเข้าวัด หรือไปศึกษาไปทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ตนเองรู้สึกว่าชีวิตมีค่าขึ้น ถ้าหากคนใดที่ไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานแล้วมีความรู้สึกคล้ายอย่างนี้ จะพ้นจากกำเนิดนั้นได้เร็ว

หมายเหตุข้อที่ ๑๐ แต่เรามาประชุมกันในที่นี้ ก็เพราะในโอกาสพิเศษบางครั้ง มีท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปอุตส่าห์ลงมาเยี่ยมเยียนเรา ท่านเหล่านี้เป็น

ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นต้นกำเนิดของชีวิตและแสงสว่างทั้งมวล –หน้า ๑๒๒

หมายเหตุข้อนี้ ข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาติกะท่านหนึ่ง ซึ่งเมื่อสมัยเป็นมนุษย์ก็เคยมีความเชื่อในเรื่องพระผู้เป็นเจ้าเหมือนกัน แต่มาบัดนี้ความคิดของท่านได้เปลี่ยนไป หลังจากที่ได้มาศึกษากับผู้ทรงความรู้ทางพระพุทธศาสนา ท่านได้อธิบายว่า พระผู้ต้นกำเนิดของชีวิตและแสงสว่างทั้งมวล ตามที่ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันพูดถึงนี้ ท่านสันนิฐานว่าคงจะเป็นโอปปาติกะที่เป็นพระอริยบุคคล เพราะท่านเหล่านี้มีพลังมหาศาล และมีแสงสว่างมากมาย พลังและแสงสว่างที่ออกจากตัวท่านเต็มไปด้วยความเยือกเย็นและให้ความสดชื่นอย่างสูง ท่านสันนิฐานอีกว่า ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันคงจะไม่รู้ว่าท่านที่ลงมาเยี่ยมนี้เป็นพระอริยบุคคล คงรู้แต่เพียงว่าท่านเหล่านี้มีอายุยืนยาวมาก จนกระทั่งตัวท่านไม่ทราบว่าอายุจะไปสิ้นสุดลงเมื่อไร ก็เลยเข้าใจว่าท่านที่มาจากภูมิสูงเหล่านี้จะต้องมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์

สำหรับในเรื่องแสงสว่างที่ว่ามีอยู่เสมอนั้น โดย

ธรรมดา แสงสว่างนี้ออกมาจากพวกโอปปาติกะทั้งหลายที่อยู่ในภูมินั้น และเป็นแสงสว่างที่มาจากภูมิอื่นซึ่งเป็นภูมิที่สูงกว่าด้วย เรื่องแสงสว่างที่ออกมาจากตัวของโอปปาติกะนี้เป็นของธรรมดา เหมือนกับคนในโลกมนุษย์ ถ้าคนไหนนั่งสมาธิได้ดีก็ได้เห็นแสงสว่าง ถ้าสมาธิสูงมากแสงสว่างก็มีมาก แสงสว่างที่เห็นได้ในขณะที่อยู่ในสมาธินั้น ก็เป็นแสงที่เกิดจากจิตของผู้นั้นเอง แต่ในบางครั้งก็เป็นแสงสว่างที่มาจากโอปปาติกะที่มาเยี่ยมเยียนคนนั้นในขณะที่กำลังทำสมาธิอยู่ ท่านขอให้นึกถึงหลักที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดรูป ซึ่งรูปที่ว่านี้ก็ได้แก่ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ และธาตุลม

สำหรับดวงอาทิตย์ในโลกของโอปปาติกะ ท่านบอกว่า โดยธรรมดาก็ไม่ค่อยได้เห็น นอกจากในขณะใดเกิดนึกอยากเห็นดวงอาทิตย์ขึ้นมา ก็จะเห็นดวงอาทิตย์ และเมื่อถามคนอื่น เขาก็จะเห็นเหมือนกับท่านด้วย อันนี้ท่านบอกว่า ท่านเองไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน เมื่อมาถูกถามเข้าก็เกิดสงสัยขึ้นมาเหมือนกันว่า *ดวงอาทิตย์*

ที่เห็นนี้จะเป็นดวงอาทิตย์จริง ๆ และเป็นดวงเดียวกับในโลกมนุษย์ หรือเป็นดวงอาทิตย์ในโลกอื่น หรือจะเป็นดวงอาทิตย์ที่เกิดจากความนึกคิด ? อันนี้ท่านยังไม่ทราบแน่ ท่านขอเวลาไปศึกษาดูก่อน

ท่านบอกว่า ผู้ที่อยู่ในโลกของโอปปาติกะที่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องของตัวเอง และสิ่งแวดล้อมในภูมิของตัวนั้นมีมาก เช่นเดียวกับคนในโลกมนุษย์ คนที่เข้าใจถึงเรื่องโครงสร้างและสสารต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นร่างกายของตน เข้าใจถึงธรรมชาติต่าง ๆ คนประเภทนี้มีน้อย คนส่วนมากไม่รู้ เพราะฉะนั้นอย่าไปกะเกณฑ์ว่าถ้าเป็นเทวดาแล้วจะรู้อะไรทุกอย่าง สำหรับในเรื่องพระผู้เป็นเจ้านั้น ท่านเองไม่แน่ใจว่าจะมีจริง เหมือนอย่างที่เคยเชื่อถือมาในโลกมนุษย์ เดี๋ยวนี้ท่านมีความเข้าใจมาในทางพระพุทธศาสนาตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง ท่านรู้สึกว่า อันนี้ดูจะมีเหตุผลดีกว่าหลักความเชื่ออย่างอื่นทั้งหมด

หมายเหตุข้อที่ ๑๑ เรื่องแสงสว่างก็เป็นเรื่องอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ต้องกังวลใจ.....เพราะดวงอาทิตย์

ของเราฉายแสงอยู่ตลอดกาล ไม่มีการขึ้นการลง และแสงอาทิตย์ก็ส่องด้วยความสว่างอันมีปริมาณเท่ากันในที่ทุกแห่ง และจากทุกทิศทุกทาง..... ไม่มีกลางวันและกลางคืนสลับกัน –หน้า ๑๒๔

เรื่องแสงสว่าง ข้าพเจ้าได้อธิบายมาบ้างแล้วในหมายเหตุข้อที่ ๑๐ การที่ต้องหมายเหตุข้อนี้ไว้อีกก็เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงเรื่องแสงสว่าง และเรื่องดวงอาทิตย์ในโลกทิพย์ยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า โดยธรรมดาแสงสว่างในโลกทิพย์เกิดจากกระแสจิตของผู้ที่อยู่ในภูมินั้น และมาจากภูมิอันด้วย เช่นเดียวกับคนที่ทำสมาธิได้ดี ก็จะเห็นว่ามีแสงสว่างเกิดขึ้นในใจ โปรดสังเกตว่าแสงสว่างที่ว่านี้ ตามนุษย์มองไม่เห็น ฉะนั้นถ้าพูดตามความรู้สึกของมนุษย์ เราก็บอกว่าแสงสว่างนั้นไม่มี แต่ในสายตาของผู้ที่อยู่ในโลกนั้น ทุกคนบอกว่ามี และแสงสว่างที่ว่านี้ยังมีระดับแตกต่างกันออกไปอีก คือผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำแสงสว่างก็มีน้อย ส่วนผู้ที่อยู่ในภูมิสูง แสงสว่างมีมาก ส่วนในอบายภูมิเบื้องภูมิที่มืด และยิ่งกว่านั้น เวลาที่ผู้อยู่ในภูมิสูงลงไปเยี่ยม ทั้ง ๆ ที่ท่านเหล่านี้มีแสงสว่างออก

จากตัวตลอดเวลา แต่ผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำจะมองไม่เห็นทั้งแสงและรูปร่าง นอกจากท่านจะบันดาลหรือปรับภาวะเกี่ยวกับเรื่องแสงให้อยู่ในขนาดที่พวกเหล่านั้นจะเห็นได้

โปรดสังเกตให้ดีว่า *แสงสว่างในโลกทิพย์นี้ถ้าเป็นแสงที่เกิดจากดวงอาทิตย์จริง ๆ เหมือนกับในโลกมนุษย์ แสงสว่างจะเท่ากันในที่ทุกแห่งหรือทุกเวลาไม่ได้* การที่ท่านบอกว่า ดวงอาทิตย์ของเราฉายแสงอยู่ตลอดกาลไม่มีการขึ้นการลงนั้น เป็นเพียงสำนวนคำพูดตามความเคยชิน เพราะข้าพเจ้าเคยถามโอปปาติกะที่อยู่ในภูมิสว่าง ท่านบอกว่า แสงสว่างในภูมิของท่านสว่างอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากจะมีการเปลี่ยนแปลง ก็เป็นเพราะแสงสว่างมาจากโอปปาติกะที่อยู่ในภูมิที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะคือในภูมิที่สูงขึ้นไป หรือบางทีแสงเหล่านั้นที่เปลี่ยนแปลง ก็เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงแห่งภาวะของจิตใจของโอปปาติกะบางองค์ แต่โดยธรรมดาแล้ว จะมีแสงสว่างที่ยืนพื้นเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งตลอดเวลา และโดยธรรมดาท่านก็ไม่เคยนึกถึงดวงอาทิตย์เลย และก็ไม่เห็นด้วย แต่ถ้าขณะใดเกิดนึกอยากเห็นขึ้นมา ก็จะมีดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้น

ซึ่งในเมื่อท่านเห็นและถามองค์อนุ เขาก็บอกว่าเห็นเหมือนกัน ท่านเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ดวงอาทิตย์ที่เห็นนั้นเป็นมโนภาพที่เกิดจากใจ หรือว่าเป็นดวงอาทิตย์ในโลกมนุษย์ หรือดวงอาทิตย์ในจักรวาลอื่น ซึ่งตามนุษย์สามารถที่จะมองเห็นได้ ดังเช่นดวงอาทิตย์ที่เห็นระยิบระยับในเวลากลางคืนในโลกของมนุษย์

หมายเหตุข้อที่ ๑๒ เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกินอาหารแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นห้องครัวก็เป็นอันไม่มี และสำหรับห้องส้วมก็ไม่มี – หน้า๑๓๑

ข้อความในตอนนี้สำหรับชาวพุทธก็ย่อมจะสงสัยอีกเหมือนกัน เพราะหลักของพระพุทธศาสนามีว่า พวกที่อยู่ในอบายภูมิ และอยู่ในสุคติภูมิชั้นกามาพจรยังต้องกินอาหารทั้งนั้น พวกที่ไม่ต้องรับประทานอาหารเลยมีพวกเดียวคือพรหม ฉะนั้นเมื่อมาพบข้อความในหนังสือโลกทิพย์กล่าวไว้เช่นนี้ จึงอดสงสัยไม่ได้ และก็เลยถือเป็นสาเหตุที่จะทำให้ลงความเห็นว่าเรื่องราวต่างๆ ในหนังสือโลกทิพย์ไม่ใช่เรื่องจริง

อันที่จริงแม้ในหนังสือโลกทิพย์นั้นเอง ก็มีการ

กล่าวถึงในเรื่องการรับประทานอาหารเหมือนกัน เช่น กล่าวถึงการรับประทานผลไม้ การที่ท่านกล่าวว่า เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกินอาหารแต่อย่างใดนั้น นั่นหมายความแต่เพียงว่า ถ้าจะไม่กินก็อยู่ได้ แต่จะกินก็ได้ ซึ่งผิดกับในโลกมนุษย์ ถ้าไม่รับประทานอาหารเป็นเวลาหลาย ๆ วันเป็นต้องตายแน่ ส่วนในโลกทิพย์ไม่เป็นเช่นนั้น แม้จะไม่กินก็อยู่ได้ การที่ร่างกายของพวกเหล่านี้อยู่ได้โดยไม่ต้องกินนั้น ก็เพราะโดยธรรมดาร่างกายในโลกทิพย์เกิดจากจิตใจ หรือถ้าจะพูดให้ชัด เกิดจากวิบากของกรรมซึ่งมีอยู่ในวิญญาณ สภาพของร่างกายจึงได้ขึ้นอยู่กับจิตใจ ถ้าหากจิตใจไม่เกิดความอยาก ก็ไม่รู้สึกหิว ไม่มีการอ่อนเพลีย แต่ตรงกันข้าม ถ้าจิตใจเกิดไม่สบาย ร่างกายก็จะป่วยทันที เพราะฉะนั้นสำหรับคนที่เข้าใจกฎเกณฑ์ของโลกทิพย์ดี จะไม่กินเลยก็อยู่ได้ แต่สำหรับคนที่ยังไม่เข้าใจในสภาพของตัวเอง ความเคยชินอย่างที่เคยมีอยู่ในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ ซึ่งคงมีอยู่นั้น อันนี้แหละคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการหิว และอยากจะรับประทานอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งถ้าไม่ได้ก็หิวโหย

ถ้าได้ร่างกายก็เป็นปกติ และเกือบจะถือได้ว่า พวกโอปปาติกะประเภทที่ยังมีความต้องการอาหารอยู่เสมอนั้น พวกนี้ยังเป็นพวกชั้นต่ำ ไม่เข้าใจถึงเรื่องตัวเองเลยและจิตใจก็เต็มไปด้วยความโลภ ถ้ายิ่งต่ำมาก ก็ยิ่งหิวโหยมากและทรมารมาก กล่าวคือสภาพของร่างกายก็ยังจะออกมาในรูปที่ทำให้รู้สึกว่า แม้จะกินเท่าไรก็ไม่พอ เช่นอย่างพวกเปรตบางประเภท ซึ่งมีปากเล็ก แต่ท้องใหญ่อย่างนี้เป็นต้น

สำหรับในเรื่องส้วม อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจง่ายอยู่แล้ว เพราะอาหารของพวกโอปปาติกะเป็นอาหารทิพย์หรือเป็นอาหารที่เกิดจากวิบากของกรรม เหมือนกับเรานอนหลับและฝันว่าได้รับประทานอันนั้นอันนี้ ในความฝันก็จะรู้สึกว่าได้รับประทานจริง ๆ และมีรสมีชาติจริง ๆ เพราะฉะนั้นการถ่ายจึงมีไม่ได้อยู่เอง นอกจากพวกชั้นต่ำจริง ๆ ที่ยังมีความรู้สึกเหมือนกับมนุษย์อยู่มาก ก็อาจจะมีการถ่ายอุจจาระบ้างสักวาระ แต่นั่นก็เป็นแต่เพียงภาพมายาที่เกิดจากความคิดของเขาเท่านั้น ซึ่งถ้าหากทำ

อะไรเพลิน หรือมัวสนุกเพลิดเพลิน ความรู้สึกในเรื่องการถ่ายก็จะไม่มีเลย

หมายเหตุข้อที่ ๑๓ มีบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งเพิ่งมาสู่โลกทิพย์ใหม่ ชื่อกอร์ดอน..... เขาได้พันตนขึ้นมาในบ้านของข้าพเจ้า และได้เห็นโลกใหม่โดยมีเพื่อนฝูงเก่า ๆ บางคนมาคอยต้อนรับอยู่ด้วยความยินดี พร้อมกับนกกระจอกตัวน้อย ๒ ตัว สุนัขของเขาและเสือปูม่าอันสวยงามอีก ๒ ตัวด้วย – หน้า ๑๖๘

หมายเหตุข้อนี้ ไม่มีอะไรที่จะต้องอธิบายอีก เพราะได้พูดมาแล้วในหมายเหตุข้อที่ ๑๐ แต่การที่ข้าพเจ้าต้องหมายเหตุเอาไว้อีกก็เพื่อให้เป็นข้อสังเกตใจว่าในสุคติภูมิก็มีสัตว์เดียรัจฉานเหมือนกัน

หมายเหตุข้อที่ ๑๔ มีสามีภรรยาที่อยู่ด้วยกันอย่างผาสุกหลายต่อหลายต่อคู่เหมือนกัน ที่อยู่ในโลกทิพย์นี้ โดยต่างมีบ้านอันน่ารักกระทัดรัดของตนเองตามลำพัง..... สิ่งสำคัญของการกินอยู่ร่วมกันในโลกนี้มิใช่ขึ้นอยู่กับความเป็นญาติสายโลหิตกันในโลกมนุษย์ หรือความเกี่ยวข้องกันในแบบอื่น ๆ ในโลก

มนุษย์เลย แต่เป็นเพราะความมีรสนิยมตรงกัน มีอัธยาศัยต้องกัน และมีความผูกพันทางใจระหว่างกันและกัน – หน้า ๑๖๕

ปัญหาเรื่องการแต่งงาน หรือ การอยู่ร่วมกันในฐานะสามีกับภรรยา เป็นประเด็นหนึ่งที่คนสงสัยกันมากทั้งนี้เพราะความเป็นห่วงว่า เมื่อตนเองตายไปแล้วจะไปมีสามีภรรยาได้หรือไม่ บางคนมีความรู้สึกว่า ถ้ามีไม่ได้ในสวรรค์ก็ดูจะไม่มีความหมายอะไร เพราะความรู้สึกที่มีอิทธิพลเหนือจิตใจคนเรามากที่สุดอย่างหนึ่ง ก็คือ ความรักระหว่างเพศ เนื่องจากสิ่ง ๆ นี้ให้ความสุขความสำราญแก่คนเราเป็นอันมาก ทำให้คนเรามีชีวิตชีวาคือมีความสดชื่นร่าเริง ขยันในการทำงาน คิดสร้างตัว สร้างฐานะ และยินดีที่จะเผชิญกับความยากลำบากต่าง ๆ ตามความรู้สึกของคนส่วนมาก หรือเกือบจะพูดได้ว่าของคนในโลกทั้งหมดมีความรู้สึกอยู่อย่างหนึ่ง คือทุกคนต้องการแต่งงาน ถ้าไม่ได้แต่งงาน ก็รู้สึกว่าชีวิตจะไม่มีความหมาย เพราะเหตุที่คนส่วนมากมีพื้นความรู้สึกอย่างนี้ ฉะนั้นจึงอดที่จะสงสัยไม่

ได้ว่า *ในโลกทิพย์โดยเฉพาะในสุคติภูมินั้นจะมีการอยู่ร่วมกันในแบบสามีภรรยากันหรือไม่ ?*

สำหรับปัญหาข้อนี้ ข้อความในหนังสือโลกทิพย์ตอนนี้ได้บอกไว้ชัดเจนแล้ว แต่ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อย กล่าวคือ ขอให้ทุกคนโปรดเข้าใจว่า การแต่งงานหรือการอยู่ร่วมกันแบบสามีภรรยา รวมทั้งการเสพเมถุนธรรม สิ่งเหล่านี้ได้จริง ๆ และจะอยู่กันเป็นคู่ ๆ เหมือนกับที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ แต่ก็ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า นี่เป็นแต่เพียงมุมหนึ่งในโลกทิพย์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นความจริงทั้งหมด เพราะโอปปาติกะที่อยู่ในสุคติภูมิและยังอยู่ในชั้นกามาพจร แต่ไม่ได้อยู่ในฐานะอย่างนี้กันมากมาย และมีมากกว่าหลายร้อยเท่าด้วย เช่นอย่างที่เราเคยทราบกันมาว่า เทพบุตรบางองค์มีนางฟ้าเป็นบริวารมากมาย หรือถ้าจะพูดกันอย่างภาษาในโลกมนุษย์ ก็คือมีเมียมากเป็นจำนวนเรือนร้อยเรือนพัน และบางองค์ก็มีมากกว่านี้อีกหลายเท่า เลยทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาว่า จะปฏิบัติในฐานะเป็นสามีได้อย่างไร ในเมื่อภรรยามีจำนวนมากมายถึงขนาดนั้น และพวกเหล่านี้

ทะเลาะกัน หึงหวงกัน จนกระทั่งไม่มีความสุขมีแต่ความวุ่นวายหรือ? และในเมื่อเป็นเช่นนี้ จะเรียกว่าอยู่ในสวรรค์ได้อย่างไร?

อันที่จริงเรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยเรียนถามโอปปาติกะบางองค์มาแล้ว และก็ได้เขียนคำตอบลงในหนังสือวิญญาณมาหลายเดือนแล้ว (ดูในหนังสือวิญญาณรวมเล่มที่ ๒ ฉบับเดือนธันวาคม ๒๕๐๙) แต่เพื่อต้องการให้คนที่ยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้ได้ทราบ จึงขออธิบายอีกครั้งหนึ่งดังต่อไปนี้

โดยธรรมดาผู้ที่จะไปเกิดเป็นเทพบุตรมีนางฟ้าเป็นบริวารมากมายนั้น จะต้องเป็นคนที่สมบูรณ์ด้วยหิริโอตตัปปะ และผู้ที่จะไปเกิดเป็นนางฟ้าเป็นบริวารของเทพบุตรองค์ใด ก็ต้องเป็นคนที่มีภูมิธรรมใกล้เคียงกัน ไม่เช่นนั้นจะไปอยู่ในภูมิเดียวกันนั้นไม่ได้

คนโดยมากเมื่อนึกถึงเรื่องความเป็นอยู่ และความสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิง ก็จะต้องนึกถึงเรื่องเมถุนธรรม และมักจะคิดไปจากความรู้สึกของตัว คิดในขณะที่ตนเอง

ยังเป็นมนุษย์ โดยเปรียบเทียบกับตัวเองว่า เมื่อตัวเองอยู่ในฐานะเช่นนั้น ก็คงจะต้องทำเหมือนกับที่ตัวเองยังอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ความเป็นจริงแล้ว ในสวรรค์บางภูมิเรื่องเมถุนธรรมไม่มี แม้จะได้ชื่อว่าเป็นพวกที่อยู่ในสวรรค์ชั้นกามาพจรก็ตาม เรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยถามโอปปาติกะบางท่านที่อยู่ในภูมิเหล่านี้ เขายืนยันว่าเขาไม่เคยประพฤติตนในทางเมถุนธรรมเลย เนื่องจากในสวรรค์มีสิ่งที่จะให้ความเพลิดเพลิน และให้ความสุขสำราญจนกระทั่งทำให้จิตใจลืมสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และสิ่งแวดล้อมที่งามทั้งหลายที่อยู่ในสวรรค์นั้นก็จะทำให้รู้สึกว่า การประพฤติในทางเมถุนธรรมเป็นของต่ำ และไม่มีความจำเป็น

และอีกประการหนึ่ง ถ้าหากว่าคนใดแม้จะได้ทำบุญไว้มาก แต่ถ้าหากจุติในขณะที่ราคะตัณหากำลังเกิดขึ้นในความรู้สึก หรือมีจิตพัวพันอยู่แต่ในสิ่งเหล่านี้ ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะไปเกิดในสวรรค์ที่มีนางฟ้าเป็นบริวารมากมายเช่นนั้น อย่างดีถ้าไม่ไปเกิดในอบายภูมิ ก็อาจจะไปเกิดในสวรรค์ชั้นต่ำ ๆ ชนิดที่มีความเป็นอยู่ใกล้เคียงกับมนุษย์มาก เช่นมีสามี

ภรรยา อยู่กันเป็นคู่ ๆ ซึ่งผู้ที่อยู่ในภูมินี้ยังมีความหึงหวง และด้วยความรู้สึกอันนี้เองก็ย่อมจะดึงเขาไว้ไม่ให้ไปเกิดในสวรรค์ที่สูงกว่านี้

อีกประการหนึ่ง การที่เทพบุตรองค์ใดก็ตาม จะมีนางฟ้ามากน้อยแค่ไหนเป็นบริวาร นั้นขึ้นอยู่กับคุณธรรมและความสามารถที่เขามีอยู่ และการที่นางฟ้าเหล่านั้นมาเป็นบริวาร ก็มาเป็นด้วยความสมัครใจ ผู้ที่มาก่อนจะยินดีต้อนรับผู้ที่มาภายหลัง เสมือนหนึ่งพี่ต้อนรับน้อง และการที่คนเหล่านี้สมัครใจอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่เช่นนั้น ก็เพราะมีอุดมคติมีนิสัยใจคอคล้ายคลึงกัน และที่ไปเป็นบริวารของเทพบุตรองค์ใดองค์หนึ่ง ก็เพราะพอใจในคุณธรรมในความสามารถ ตลอดถึงรูปร่างบุคลิกลักษณะของเทพบุตรองค์นั้น ซึ่งในเมื่อตนเองได้อยู่ใกล้ ก็จะทำให้ตนเองมีความยึดมั่นอยู่ในคุณธรรม จิตใจเจริญก้าวหน้าในทางความดี เช่นเดียวกับพุทธศาสนิกชนจำเป็นต้องยึดถือพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง และแน่นอนเหลือเกินว่า ถ้าหากพระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ เราก็จะได้แลเห็นว่า สาวกที่เป็นบริวารซึ่งพอใจที่จะติดตามพระพุทธองค์ไปในที่ต่าง ๆ นั้นมี

จำนวนมากมาย และแม้บางคนไม่มีโอกาสที่จะติดตามไป ก็จะมีใจระลึกถึงพระพุทธองค์อยู่เสมอ ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเคยมีกล่าวไว้บ่อยครั้งว่า เมื่อพระโมคคัลลานะไปเยี่ยมในสวรรค์ พวกเทพธิดาทั้งหลายก็มักจะบอกกับพระโมคคัลลานะว่า ขอให้ไปบอกคนนั้นคนนี้ว่าให้รีบมาเกิดในสวรรค์ พวกเขากำลังรอคอยอยู่อย่างนี้เป็นต้น

ในสวรรค์ ความผูกพันในทางจิตใจในด้านคุณธรรมเป็นสื่อสำคัญที่สุดที่จะดึงวิญญาณที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันให้มาอยู่ร่วมกัน และควรจะเข้าใจไว้ด้วยว่า พวกนางฟ้าที่เป็นบริวารเหล่านี้ไม่จำเป็น จะต้องอยู่กับเทพบุตรองค์ใดองค์หนึ่งตลอดกาล หรือจะต้องอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกันตลอดไป นางฟ้าเหล่านี้มีสิทธิโดยสมบูรณ์ ไม่มีใครบังคับและไม่มีใครว่า หากตัวเองสมัครจะมาอยู่กับเทพบุตรองค์ไหน แล้วจะโยกย้ายไปรวมกลุ่มอยู่ในที่ไหนก็ตาม ทุกคนทำได้เหมือนกันหมด ในสวรรค์มีสิทธิเสรีสมบูรณ์ยิ่งกว่ามนุษย์มากมาย แต่ก็โปรดจำไว้ด้วยว่า การที่บุคคลเหล่านี้มีสิทธิสมบูรณ์ ก็เพราะเป็นคนที่มีคุณธรรมสูง สมบูรณ์ด้วยหิริและโอตตัปปะ

จะทำอะไรไม่ทำด้วยอารมณ์ และที่สำคัญที่สุดก็คือ บุคคลเหล่านี้ได้อยู่ร่วมกับ บุคคลที่มีคุณธรรมเหมือนกัน ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ในโลกมนุษย์เองก็เหมือนกัน ในครอบครัวใดพ่อแม่และลูก ถ้าหากเป็นคนที่มีคุณธรรม จะทำอะไรก็ทำไปตามเหตุผล ไม่ประพฤติตัวในทางชั่ว หรือทำความเดือดร้อนให้แก่ใคร ในครอบครัวเช่นนี้แต่ละคนก็มีสิทธิโดยสมบูรณ์ ใครจะทำอะไรจะไม่มีใครขัดขวาง เมื่อคนใดคนหนึ่งตั้งใจจะทำอะไร คนอื่นเขาอาจจะถามถึงเหตุผล แต่ในเมื่อฝ่ายหนึ่งเขาทำอะไรตามเหตุผล คนอื่นก็ย่อมจะเห็นด้วยและเต็มใจสนับสนุน

คนที่มีเทวธรรมคือคนที่มีหลักทางใจหรือหลักแห่งความประพฤติเหมือนกับพวกเทวดาทั้งหลาย ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า บุคคลใดเป็นผู้สมบูรณ์ด้วยหิริและโอตตัปปะ ตั้งมั่นอยู่ในคุณธรรมทั้งหลาย มีจิตใจเยือกเย็น มีสัปปุริสธรรม บุคคลนั้นปราชญ์ทั้งหลายย่อมกล่าวว่าเป็นผู้มีเทวธรรมในโลก คนประเภทนี้แม้จะยังมีชีวิตเป็นมนุษย์อยู่ในโลกนี้ แต่ในเมื่อในด้านจิตใจเขาได้เป็นเทวดาแล้ว เมื่อเขาจุติจากมนุษย์ และในขณะที่จะจุติ จิต

ก็เป็นกุศล ไม่มีตัณหาราคะหรือกิเลสอย่างอื่นเข้ามาพัวพัน ก็เป็นการแน่นอนว่าเขาจะได้ไปเกิดในสวรรค์ตามภูมิแห่งคุณธรรมของเขา ข้าพเจ้าใคร่จะขอเตือนไว้อีกสักเล็กน้อยว่า มนุษย์ไม่ว่าหญิงหรือชายถ้ายังมีสันดานหึงหวงและเป็นการหึงหวงอย่างไม่มีเหตุผล บุคคลประเภทนี้ตายแล้วจะไปเกิดในสวรรค์ดังที่กล่าวมานั้นไม่ได้ เพราะการหึงหวงแสดงให้เห็นได้ว่ายังมีตัณหาราคะหยาบ ยังมีความโลภในเรื่องวัตถุอยู่มาก และควรจะเข้าใจไว้อีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าหากผู้หญิงคนใดมีจิตใจสูง มีคุณธรรมดีเด่น สามารถเป็นที่พึ่งในทางใจแก่ผู้ชายทั้งหลายได้ ผู้หญิงประเภทนี้เมื่อตายไปเกิดในสวรรค์ก็ย่อมจะมีเทพบุตรเป็นบริวารได้เหมือนกัน

หมายเหตุข้อที่ ๑๕ สิ่งที่มีอยู่ก็คืออาคารอันมโหฬารตั้งตระหง่านอยู่ในบริเวณสวนอันสวยงามน่าพิศวง มีแม่น้ำไหลคดเคี้ยวซอกซอนไปมาอย่างเอื่อยๆ แสดงถึงบรรยากาศแห่งความสงบเย็นอยู่ตลอดกาล..... เมื่อทัศนียภาพสองฟากฝั่งของแม่น้ำมีแต่ความสวยงามเยือกเย็นดังกล่าวมา การนั่งเรือบดลำเล็ก ๆ ปล่อย

ให้ลอยเอื่อยไปตามสายน้ำเช่นนี้ จะทำให้เกิดความชื่นบานและรื่นรมย์สักเพียงใด เพราะเมื่อน้ำไหลอย่างช้า ๆ จนเกือบดูไม่ออกว่าไหลเช่นนั้น แล้วเราก็จะสามารถเห็นเงาของหมู่ไม้ตามชายฝั่ง และอาคารซึ่งตั้งเรียงรายอยู่เป็นระยะ ๆ นั้น สะท้อนแสงให้เห็นได้อย่างชัดเจนภายใต้ผิวน้ำ หรือถ้าเกิดเบื่อขึ้นมา เราก็อาจจะขึ้นจากเรือและขึ้นบันไดหินอ่อนที่อยู่ตามชายฝั่งเพื่อขึ้นไปเดินทอดน่องเล่นและหันกลับมาดูความงามของละลอกน้ำอีกก็ได้ หรือไม่ก็อาจท่องเที่ยวหามุมสงบลึกเข้าไปจากชายฝั่ง จนกระทั่งถึงอุทยานอันร่มคลื้มของมิตรสหายคนใดคนหนึ่งก็ได้ –หน้า ๑๗

เรื่องธรรมชาติอันสวยงามที่พรรณาไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของธรรมชาติในโลกทิพย์ที่สวยงามอันมีจำนวนมากมายจนไม่อาจจะเปรียบเทียบกับธรรมชาติในโลกมนุษย์ได้เลย ปัญหามีอยู่ว่า *ธรรมชาติที่ว่านี้จะมีได้จริงหรือในดินแดนแห่งสวรรค์? ต้นไม้ แม่น้ำลำธาร ภูเขา สิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร?*

ข้าพเจ้าคิดว่า คำตอบในเรื่องนี้ นักธรรณีวิทยาจะมองไม่เห็น แม้กระทั่งเค้าหรือเงาแห่งความเป็นไปได้ของสิ่งเหล่านี้ ถ้าหากเขายังมัวคิดแต่ตามหลักวิชาที่เขารู้มา เพราะฉะนั้นถ้าหากใครจะคิดอย่างในทำนองว่า น้ำในโลกนี้ ภูเขาในโลกนี้ ดินในโลกนี้ เกิดขึ้นมาโดยมีหลักเกณฑ์อย่างนั้นอย่างนี้ การคิดแบบนี้ต้องเก็บไว้ก่อน เราจะต้องใช้ความคิดให้ไปไกลกว่านี้มาก คล้ายๆ กับว่าเราเราจะต้องคิดไปให้ถึงว่า เมื่อเราอยู่ในอวกาศ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีแผ่นดินจะเหยียบ แต่เราก็สามารถที่จะเดินได้ ยืนอยู่ได้โดยไม่พลัดตกลงมาสู่โลก ในเมื่อที่ที่เรายืนอยู่นั้นพ้นจากรัศมีแห่งความดึงดูดของโลก เรื่องทำนองนี้สมัยก่อนไม่มีใครนึกฝันว่าจะเป็นไปได้ แต่เดี๋ยวนี้คนส่วนมากรู้แล้วว่าเป็นไปได้ จากเรื่องนี้ท่านจะเห็นได้ว่า ถ้าเราขืนคิดอยู่แต่ภายในขอบเขตตามที่เคยรู้มาเท่านั้น ถ้าสิ่งใดผิดจากหลักเกณฑ์ที่เคยรู้มา ก็ถือว่าสิ่งนั้นเป็นไปไม่ได้ คนที่มนุษย์คิดแบบนี้นี่ ย่อมไม่มีทางเข้าใจถึงธรรมชาติในโลกทิพย์ได้เลยเป็นอันขาด ทั้ง ๆ ที่พลเมืองในโลกทิพย์ซึ่งมีจำนวนมากกว่าคนในโลกนี้มากมายอย่างชนิดที่เทียบกันไม่ได้เลย

คนในโลกทิพย์เหล่านี้ทุกคนยืนยันว่าในโลกของเขาก็มีธรรมชาติต่าง ๆ เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ และสำหรับโอปปาติกะที่เข้าใจเรื่องชีวิตของตัวเองดี ก็จะสามารถแยกได้ทีเดียวว่า อันไหนเป็นธรรมชาติในโลกมนุษย์ อันไหนเป็นธรรมชาติในโลกทิพย์ โอปปาติกะประเภทนี้สามารถมองเห็นทั้งโลกมนุษย์และโลกทิพย์ในเวลาเดียวกัน แต่โอปปาติกะบางประเภทที่ไม่ค่อยจะเข้าใจเรื่องตัวของตัวเอง เหมือนเด็กทารกที่เกิดมาในโลกนี้นั้น จะไม่อาจแยกธรรมชาติของโลกมนุษย์กับโลกทิพย์ออกจากกันได้ โอปปาติกะบางคนเข้าใจว่า สิ่งที่เห็นอยู่เสมอในโลกของเขานั้น ก็คือสิ่งที่มีอยู่ในโลกของมนุษย์นั่นเอง ซึ่งความเป็นจริงแล้วเป็นคนละอย่าง

เพื่อที่จะให้เข้าใจเรื่องนี้ดีขึ้น ขอให้นึกถึงหลักในคัมภีร์ใบเบิลที่กล่าวว่า:—

แต่เดิมทีเดียวโลกนี้ไม่มี ธรรมชาติต่างๆ ในโลกนี้ก็ไม่มี มีแต่ความว่างเปล่า แต่ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าก็ได้ทรงสร้างโลกและสิ่งต่าง ๆ ในโลกขึ้น

ข้อความที่กล่าวไว้เช่นนี้ ไม่ใช่เป็นข้อความที่ไร้-

สาระ ไม่มีมูลแห่งความจริง แต่นั่นแหละข้อความที่ว่านี้เราก็ไม่ควรจะถือเอาความหมายตามตัวหนังสือ เพราะความหมายที่แท้จริงนั้นมีอยู่ว่า ธรรมชาติในโลกมนุษย์ทุกอย่างรวมทั้งคนและสัตว์ทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้เคยมีมาก่อนแล้วตั้งแต่โลกยังไม่เกิดขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมนุษย์มาจากโลกทิพย์ทั้งสิ้น โลกทิพย์เป็นต้นกำเนิดของโลกมนุษย์ ความอัศจรรย์ในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่จะเห็นได้ไม่ยากนัก ถ้าหากว่าเราจะเป็นคนช่างคิดและมีพินอที่จะเข้าใจ ขอให้ท่านพิจารณาดูการเกิดของต้นไม้ แต่เดิมต้นไม้เป็นแต่เพียงเมล็ด ในเมล็ดนั้นไม่มีลำต้น ไม่มีกิ่ง ไม่มีใบ ไม่มีดอก ไม่มีลูก แต่แล้วเมื่อเมล็ดอันนี้ได้รับการเพาะ ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะแก่สภาพของมัน ครั้งแรกเราก็จะได้แลเห็นรากออกมาก่อน ต่อมาก็มีลำต้นกิ่งและใบต่อมาโดยลำดับ ขอให้พิจารณาดูว่า:—

สิ่งเหล่านี้ได้กำเนิดขึ้นมาจากสิ่งที่ตาเรามองไม่เห็น แม้จะผ่าเมล็ดผลไม้ออก ตรวจดู อย่างไรก็ตาม ก็ไม่อาจที่จะมองเห็นว่าจุดไหนหรือตรงไหน ที่จะเกิดมาเป็นราก เป็นต้น หรือเป็นใบ ไม่ว่าจะใช้เครื่องมือ

ทางวิทยาศาสตร์เข้าช่วยเหลือสักเพียงใดก็ตาม ก็ไม่มีทางที่จะมองเห็นได้เลย

แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ได้สมาธิขั้นสูงจริงๆ จะสามารถเข้าสมาธิไปตรวจดูและจะบอกได้ทันทีว่าเมล็ดผลไม้อันนี้เมื่อโตขึ้นมาแล้วจะมีรูปร่างลักษณะอย่างไร แม้ว่าจะไม่เคยเห็นพืชเช่นนั้นมาก่อนก็ตาม การเห็นนั้นก็ไม่ใช่เป็นการนึกเห็น หรือวาดภาพขึ้นมา แต่ภาพที่เขาเห็นอยู่ในสมาธินั้น คือสภาพของมันจริงๆ ที่ยังอยู่ในลักษณะเป็นกายทิพย์

และด้วยหลักเกณฑ์อันเดียวกันนี่เอง พระพุทธเจ้าหรือใคร ก็ตามที่ได้อภิญญาชั้นสูงจะสามารถมองเห็นอนาคตและอดีตของคนทุกคน และแน่นอนเหลือเกินว่าในสมัยโบราณยุคพระเวท ก่อนสมัยพุทธกาลนั้น จะต้องมีบุคคลที่ได้อภิญญา และมีความสามารถดังที่กล่าวมานั้น เพราะแม้แต่ในคัมภีร์ พระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนาก็ยังมีเรื่องบันทึกไว้ว่า ในอดีตก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเกิดขึ้นในโลกนี้ ก็ได้มีฤาษีโยคีหรือนักบวชที่ได้สำเร็จอภิญญามีอยู่มากมาย และอีกอย่างหนึ่ง ควรจะจำไว้ด้วยว่า คนที่

ฉลาดในโลกมนุษย์นี้ หรือพวกอัจฉริยบุรุษซึ่งสามารถที่จะคิดหรือทำอะไรได้ โดยที่ไม่เคยเห็นตัวอย่าง หรือไม่เคยเรียนรู้มาก่อนนั้น ก็คือคนที่เคยมีความรู้ความสามารถอย่างนั้นมาแล้ว ตั้งแต่ในสมัยที่เขายังเป็นโอปปาติกะ ขอให้นึกถึงตัวอย่างพระพุทธเจ้าก่อนที่จะจุติลงมาเกิดในโลกมนุษย์ ความฉลาดความสามารถของพระองค์อย่างที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ได้เคยมีมาแล้วตั้งแต่สมัยที่พระองค์ยังอยู่ในสวรรค์ แต่ก็ควรจะเข้าใจไว้ด้วยว่าไม่ว่าเราจะเกิดมาเป็นคนหรือไปเกิดเป็นโอปปาติกะ ถ้าหากเราเป็นคนที่มีพื้นมาดี ย่อมจะไปเพิ่มเติมเสริมต่อจากทุนที่มีอยู่แล้วให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นได้ เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดว่า ความสามารถอันใดที่เรามีอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ทุกอย่างเป็นสิ่งที่เคยมีมาแล้วตั้งแต่สมัยอยู่ในโลกทิพย์

หมายเหตุข้อที่ ๑๖ บางเกาะก็มีนกอยู่เต็มไปหมด ซึ่งเราสามารถเข้าไปชมความงามของขนของมัน ซึ่งมีความวิจิตรพิสดารของมันอย่างใกล้ชิด นกเหล่านี้ไม่ได้ถูกกำจัดเขต หรือถูกขังกรงไว้แต่อย่างใด มันมีอิสระเต็มที่ที่จะดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติของ

มัน และไม่ว่ามันจะบินเหินขึ้นไปในอากาศ หรือว่าจะเกาะอยู่ตามพื้นดิน ก็จะไม่มีอันตรายใด ๆ มาแผ้วพานมันเลย ดังนั้นมันจึงเป็นเพื่อนและเป็นผู้ตอนรับอย่างดีแก่ทุกๆ คนที่เข้าไปเยือนสำนักของมัน –หน้า ๑๘๐

เรื่องสัตว์เดียรัจฉานที่มีอยู่ในสุคติภูมิ และเป็นสัตว์ที่ไม่มีใครทำอันตราย และมันก็ไม่ทำอันตรายแก่ใครนอกจากนั้นมันยังรู้ความคิดของผู้ที่เข้าไปเยี่ยมมันอีกด้วย สำหรับสัตว์เดียรัจฉานประเภทนี้ ข้าพเจ้าเคยอธิบายให้ฟังแล้วว่าเป็นผู้ที่ไปจากมนุษย์ บางคนอาจจะสงสัยว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ที่ตายแล้วไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานช่างมีมากมายเหลือเกิน ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ? แต่จะเป็นไปได้หรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็อยากจะให้ท่านนึกถึงพระพุทธพจน์ตอนหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ในพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่า:—

ภิกษุทั้งหลาย ในชมพูทวีปนี้ สวนทรุนรมย์ ป่าทรุนรมย์ แผ่นดินทรุนรมย์ สระโบกขรณีทรุนรมย์ มีน้อย ส่วนมากมีแต่ที่ดอนที่ลุ่ม ที่ซึ่งมีแต่น้ำสัญจรไปมาลำบาก และที่ซึ่งมีแต่หนามมีแต่ต้นไม้และภูเขา

ข้อนี้ฉันใด มนุษย์ทั้งหลายก็เหมือนกัน ที่จุติจากมนุษย์แล้ว กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกนั้นมีน้อยมาก ส่วนมากเมื่อจุติจากมนุษย์แล้ว ก็ไปเกิดในนรก ในกำเนิดเดียรัจฉาน ในกำเนิดเปรต –องฺ. เอก. ๒๐/๔๘

จากพุทธพจน์บทนี้ก็แสดงให้เห็นว่า คำอธิบายของท่านโอปปาติกะองค์หนึ่งที่กล่าวว่า สัตว์เดียรัจฉานเหล่านี้ไปจากมนุษย์นั้นน่าจะเป็นความจริง

อนึ่ง ถ้าหากท่านเข้าใจคำอธิบายซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า ธรรมชาติทุกอย่างที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ ล้วนแต่ได้กำเนิดมาจากโลกของโอปปาติกะทั้งสิ้น คืออะไรที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั้นล้วนแต่ได้เคยมีอยู่ในโลกของโอปปาติกะ และข้าพเจ้าก็ได้ให้ข้อคิดไว้ด้วยว่า ขอให้เปรียบเทียบการเกิดของต้นไม้ซึ่งได้กำเนิดมาจากสิ่งที่ตาเรามองไม่เห็น เรารู้กันแต่เพียงว่าทุกอย่างของต้นไม้เจริญเติบโตมาจากเชื้อของมันซึ่งมีอยู่ภายในเมล็ด แต่เชื้อที่ว่านี้ซึ่งทางวิทยาศาสตร์เรียกว่ายีน (Gene) นั้นก็เป็นแต่เพียงสมมติฐาน คือโดยความจริงแล้วนักวิทยาศาสตร์ก็ไม่อาจที่จะมองเห็นได้แม้ด้วยกล้องจุลทัศน์

อย่างดี และในทำนองเดียวกัน เมื่อเรามองดูการเกิดของคน ซึ่งในเมื่อเราเข้าใจเรื่องของโอปปาติกะดีอยู่แล้ว เราก็จะเห็นได้ชัดว่า สภาพของร่างกายโดยส่วนใหญ่ได้กำเนิดมาจากกายทิพย์ และถ้าจะมองดูในมุมตรงกันข้ามกลับคือ คนเมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็นโอปปาติกะซึ่งมีร่างกายเป็นทิพย์ทันที เราก็จะเห็นได้ชัดว่า มนุษย์ได้เอากำเนิดมาจากพวกโอปปาติกะแน่นอน ความหมายอันนี้เองที่ในคัมภีร์คริสต์ศาสนาได้กล่าว แต่เดิมทีเดียวโลกนี้ไม่มี ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ก็ไม่มี ครั้นแล้วพระเจ้า ซึ่งมีสภาพเป็นวิญญาณ ก็ได้ทรงสร้างโลกและสิ่งต่าง ๆ ในโลกขึ้นมา ข้าพเจ้าคิดว่า คำตอบดังที่กล่าวมานี้น่าจะเป็นคำตอบที่อธิบายถึงเรื่อง การสร้างโลกได้เป็นอย่างดี

หมายเหตุข้อที่ ๑๗ เมืองในโลกมนุษย์ส่วนมากมีผู้คนมาอยู่กันอย่างคับคั่ง ก็ด้วยเหตุผลเพื่อความสะดวกในทางการค้าขายเป็นส่วนใหญ่ แต่ในโลกทิพย์ไม่มีการค้าขาย – หน้า ๑๘๔

ในติโรกุฑฑสูตร ซึ่งเป็นพุทธพจน์ ได้กล่าวไว้ว่า

ในโลกของโอปปาติกะไม่มีการค้าขาย ไม่มีการซื้อขายกัน ด้วยเงิน (วาณิชฺชา ตาทิสี นตฺถิ หิรญฺเญน ภยากยำ) ซึ่งข้อความที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์ตอนนี้ ก็ได้มาตรงกับหลักในพระพุทธศาสนาดังที่กล่าวมานี้อย่างน่าอัศจรรย์ ข้าพเจ้าหมายเหตุข้อนี้ไว้ ก็เพื่อต้องการที่จะให้ท่านผู้อ่านได้เกิดความรู้สึกว่า เรื่องของความจริงนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในศาสนาไหน ย่อมจะเหมือนกันหมด

หมายเหตุข้อที่ ๑๘ สำหรับถนนหนทางเราก็ไม่ได้มีไว้อย่างชนิดที่ชาวโลกมนุษย์ต้องการและจำเป็นต้องมี ถนนของเราเป็นทางเดินกว้างขวาง ประดับด้วยหญ้าอันอ่อนนุ่ม มีไว้สำหรับเดินเล่นเท่านั้นเอง เนื่องจากในโลกทิพย์ไม่มียวดยานพาหนะใด ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์ – หน้า ๑๘๕

โดยธรรมดา บุคคลในโลกทิพย์จะไปไหนมาไหนมีข้อยู่ ๓ ประการคือ:–

๑. เดินไปหรือวิ่งไป หรือจะคลานไปก็สุดแล้วแต่ อันนี้เหมือนกับในโลกมนุษย์

๒. เหาะไป หมายความว่า พวกนั้นสามารถทำให้ตัวลอยไปในอากาศได้ ซึ่งจะให้เหาะไปอย่างช้าหรือเร็ว หรือว่าจะให้ลอยอยู่ตามก้อนเมฆ ก็สามารถที่จะทำได้

๓. หายตัวไป หมายความว่า พวกนั้นเมื่อจะไปไหน ก็กำหนดสถานที่ที่จะไปไว้ในใจ แล้วก็อธิษฐานจิตที่จะให้ไปถึงที่นั้น ครั้นแล้วรูปร่างก็จะหายวับไปปรากฏในที่นั้นทันที

การไปไหนมาไหน ทั้ง ๓ วิธีนี้เป็นหลักเกณฑ์ทั่วไปในโลกของโอปปาติกะ สำหรับข้อที่ ๑ ทุกคนทำได้ตามความเคยชินอย่างที่เคยมีอยู่ในโลกมนุษย์ ส่วนข้อที่ ๒ พวกโอปปาติกะบางประเภทเท่านั้นที่ทำได้ พวกภุมมเทวดาและพวกอบายภูมิส่วนมากทำไม่ได้ เพราะโดยธรรมดาคนที่สามารถจะเหาะได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีอำนาจบังคับจิตของตนเองได้ดีพอสมควร หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือต้องเป็นคนมีบุญเพียงพอ คนที่บังคับใจตนเองไม่ได้เลย ชอบทำอะไรตามอารมณ์ หรือทำตามสัญชาตญาณ จะไม่สามารถเหาะได้ พวกอบายภูมิบางประเภทเช่นพระยานาค และพวกอสูร ซึ่งเมื่อชาติก่อนเคยเกิดเป็นคนและได้เคยทำความดีไว้

มาก แต่ในขณะที่จะตาย วิบากของอกุศลให้ผล จึงต้องมาเกิดในอบายภูมินั้น พวกนี้สามารถเหาะได้ แต่ใครจะเหาะไปได้ไกลแค่ไหนอย่างไร นั่นก็ย่อมขึ้นอยู่กับบารมีของแต่ละบุคคล ไม่ใช่ว่าทุกคนจะทำได้เหมือนกันหมด และข้อที่ ๓ ก็เหมือนกัน ใครจะหายตัวไปปรากฏที่ไหนจะไปได้ไกลหรือไม่ไกลก็ขึ้นอยู่กับบุญบารมีของตัวเหมือนกัน และสำหรับข้อนี้ พวกโอปปาติกะ เกือบทุกประเภททำได้

เพราะเหตุที่พวกโอปปาติกะทั้งหลาย สามารถไปไหนมาไหนได้ ๓ วิธีเช่นนี้ ยวดยานพาหนะใด ๆ จึงไม่มีความจำเป็น แต่อย่างไรก็ดี เท่าที่ข้าพเจ้าเคยทราบมานั้น ในภูมิของโอปปาติกะชั้นต่ำ ซึ่งอยู่ในภูมิเดียวกันกับในโลกมนุษย์นั้น ยวดยานพาหนะต่าง ๆ ก็มีเหมือนกัน

หมายเหตุข้อที่ ๑๙ การที่เราสามารถสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาได้ด้วยจิตใจก็ดี หรือว่าด้วยการใช้พลังแห่งความคิดก็ดี ไม่ได้หมายความว่าอวัยวะแขนขาของเราจะตายด้านเพราะไม่มีทางใช้ และไม่ได้หมายความว่าเรามีแขนขาไว้เพื่อให้แลดู

ร่างกายกลายเป็นตัวยักษ์ หรือก้อนอะไรกลม ๆ เท่านั้น ลองคิดดูก็ได้ว่า เราใช้แขนขาของเราในโอกาสเช่นใดบ้าง ตัวอย่างเช่นในบ้านของเรา เวลาเราอยากอ่านหนังสือ เราก็ใช้มือหยิบหนังสือออกมา เราใช้มือเปิดประตู เราจับมือกันเมื่อมีผู้มาเยี่ยมเยียน เราจัดดอกไม้บนโต๊ะ เราเล่นดนตรี และเราอาจใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์นานาประการ – หน้า ๒๐๔

มีหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วยสงสัยว่า *ในโลกของโอปปาติกะจะมีหนังสือตำรับตำราต่าง ๆ มีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ และอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่างเหมือนดังที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้จริงหรือ? และถ้ามี มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร?* ปัญหาข้อนี้ลำพังข้าพเจ้าเองตอบไม่ได้ จึงได้เรียนถามโอปปาติกะท่านหนึ่ง และท่านก็ได้กรุณาอธิบายให้ฟังดังนี้:—

หนังสือตำรับตำราต่าง ๆ เครื่องอุปกรณ์การเขียน ตลอดทั้งเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ในโลกของโอปปาติกะนี้มีอย่างแน่นอน ส่วนปัญหาที่ว่ามันขึ้นมาได้อย่างไร ท่านอธิบายให้ฟังว่า สำหรับหนังสือตำราต่าง ๆ

นั้น เกิดขึ้นก็เพราะผู้ที่เคยเป็นนักเขียนหรือนักแต่งในโลกมนุษย์ เมื่อไปเกิดในโลกของโอปปาติกะ ก็ได้ไปเขียนไว้อีก ซึ่งอาจจะเป็นการเขียนเหมือนกับในขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์ และเขียนเพิ่มเติมในเมื่อตนเองมีความรู้เพิ่มขึ้น หลังจากที่ได้ไปศึกษาหรือไปค้นคว้าในโลกทิพย์ ก็ได้ทั้งสองอย่าง

ปัญหาที่น่าคิด ก็คือ การเขียนไม่น่าจะมีขึ้นได้ น่าจะเป็นแต่เพียงหนังสือที่เป็นมโนภาพมากกว่า คือไม่ใช่เป็น หนังสือที่ออกมาเป็นเล่ม ๆ ซึ่งคนอื่นสามารถหยิบเอาไปอ่านได้

สำหรับปัญหาข้อนี้ท่านได้อธิบายอีกว่า ขอให้นึกถึงเรื่องร่างกาย ถ้าหากเรายอมรับว่าอวัยวะต่าง ๆ เช่น ตา หู จมูก ลิ้น มือและเท้าเป็นต้นของพวกโอปปาติกะก็มีจริง ซึ่งพวกโอปปาติกะคนอื่น ๆ ก็สามารถที่จะเห็นได้ จับต้องได้ ไม่ใช่ภาพมายาหรือภาพแห่งความฝัน สำหรับคนที่ยอมรับว่าโอปปาติกะก็มีร่างกายจริง ๆ นั้น ขอให้พิจารณาดูว่า ร่างกายเกิดมาจากอะไร ? ในเมื่อหลักมีอยู่ว่า พอวิญญาณจุติ ก็ปฏิสนธิทันที และพร้อมกัน

นั้นก็มีนามรูปเกิดขึ้นมาทันที พุทธพจน์นี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ขอให้พยายามศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แล้วก็จะเข้าใจได้ไม่ยากว่า หนังสือในโลกทิพย์จะมีขึ้นได้หรือไม่?

วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาณ ความจริงข้อนี้เห็นได้ชัดในโลกของโอปปาติกะ แต่ก็ควรจะเข้าใจความหมายให้ถูกต้อง สิ่งทั้งหลายที่ว่าเกิดจากวิญญาณนั้นหมายความว่าเกิดจากวิบากของกรรมซึ่งมีอยู่ในวิญญาณ วิบากก็คือสมรรถภาพต่าง ๆ ที่สะสมเอาไว้ ก็ในเมื่อร่างกายสามารถเกิดขึ้นได้ด้วยวิบากของกรรม ทำไม ดินสอ ปากกา น้ำหมึก ตลอดจนเครื่องอุปกรณ์การเขียนต่าง ๆ จะเกิดขึ้นมาไม่ได้?

แต่อย่างไรก็ดี ควรจะจำข้อที่แตกต่างไว้ด้วยว่าสำหรับในโลกมนุษย์ คนที่ไม่มีความสามารถในการเขียนหรือในการอ่าน แต่ถ้ามีเงินก็ไปหาซื้อหนังสือเอามาได้ ตนเองไม่จำเป็นต้องสร้างขึ้นมา แต่สำหรับในโลกของโอปปาติกะ คนที่สามารถสร้างหนังสือขึ้นมาได้ จะต้องเป็นคนที่เคยมีความสามารถในเรื่องนั้นมาแล้ว

เรียกว่ามีวิบาก และคนที่จะอ่านหนังสือที่เขาเขียนไว้ได้ ก็ต้องเป็นคนที่เคยมีพื้นความรู้ในทางนั้น มาก่อน การอ่านหนังสือในโลกทิพย์ไม่ค่อยเหมือนกับโลกมนุษย์ คือเสียงหรือตัวหนังสือที่แสดงออกมานั้นไม่สู้จะมีความหมายสำคัญ แต่ความหมายที่แฝงอยู่ในตัวหนังสือหรือแฝงอยู่ในคำพูด อันนั้นมีความสำคัญมาก เพราะถ้าหากว่าเราเป็นคนที่มีความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อยู่แล้ว สำหรับในเรื่องของโอปปาติกะนี้ ไม่ว่าเขาจะเขียนหรือพูดด้วยภาษาอะไรก็ตาม และภาษานั้นแม้ตนเองจะยังไม่เคยเรียนมาก่อนก็ตาม ก็สามารถที่จะเรียนรู้ได้เร็วมาก เพราะความหมายซึ่งเป็นภาษาของจิตใจ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของภาษาหรืออยู่ในรูปของตัวอักษรอย่างไรก็ตาม ก็ย่อมจะเหมือนกันหมด ฉะนั้นสำหรับคนที่มีความเข้าใจในเรื่องนั้นอยู่แล้ว พอเห็นตัวหนังสือ ก็คล้ายกับตัวหนังสือนั้นจะบอกความหมายที่แท้จริงให้ผู้อ่านทราบได้ทันที ความยุ่งยากต่าง ๆ เช่น เราจะต้องจำคำแปลหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์อะไรต่างๆ ในทำนองนี้ ไม่มีความจำเป็นสำหรับในโลกทิพย์

จากคำอธิบายของท่านนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกตัวอย่างที่เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเองได้อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ข้าพเจ้าเคยมีโอปปาติกะบางคนมาขอร้องให้สวดมนต์ให้เขาฟัง ข้าพเจ้าเคยถามว่า ทำไมจะต้องมาเจาะจงข้าพเจ้าให้สวดมนต์ให้เขาฟังด้วย เพราะถ้าต้องการจะ ฟังแล้วที่วัดไหน ๆ ก็มี โอปปาติกะที่มาขอร้องได้อธิบายให้ฟังว่า การที่เขามาขอร้องข้าพเจ้า ก็เพราะข้าพเจ้ารู้คำแปล รู้ความหมายของคำสวดมนต์เป็นอย่างดี และในขณะที่สวดเมื่อจิตสงบ ก็ทำให้เขารู้ความ หมายของบทสวดมนต์นั้น ๆ ได้เป็น อย่างดีด้วย ซึ่งเขาเคยไปฟังท่อนมาแล้วไม่ค่อยจะรู้เรื่อง เพราะผู้สวดไม่รู้ถึงคำที่ตนเองสวด

จากข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเองเช่นนี้ จึงทำให้เข้าใจว่าการอ่านหนังสือในโลกทิพย์ ทำไมจึงอ่านได้ง่าย ความจริงมีอยู่ว่า ถ้าหากผู้เขียนมีความรู้แจ่มแจ้งในเรื่องที่ตัวเองเขียน ก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย

สำหรับปัญหาที่ว่า หนังสือมีขึ้นได้อย่างไร เท่าที่ได้อธิบายมาแล้ว ก็พอจะทำให้เข้าใจได้ แต่ถึงอย่างไรก็ดีเรื่องนี้ อาจที่จะทำให้ ข้าพเจ้ามี ความ สงสัยต่อ ไปอีก ไม่ได้

กล่าวคือ หนังสือที่เขียนไว้นั้น ถ้าคนเขียนเคยมีความสามารถในทางนั้นมาแล้ว ก็อาจจะเขียนออกมาเป็นตัวหนังสือ แล้วก็เก็บเอาไว้ในห้องสมุดที่ไหนก็ตาม เป็นสิ่งที่เป็นไปได้จริง *แต่กระดาษหรือเครื่องอุปกรณ์ในการเขียน ถ้าผู้เขียนไม่เคยมีความรู้ในการทำสิ่งเหล่านี้มาก่อน เขาจะใช้อำนาจจิตเนรมิตกระดาษปากกาดินสออะไรต่าง ๆ ในทำนองนี้ขึ้นมาได้เอง หรือว่าต้องให้ผู้ที่มีความสามารถในทางนี้เนรมิตให้? และหนังสือที่เขียนไว้นั้นจะอยู่ได้นานหรือไม่?* ปัญหาข้อข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอีก และท่านก็ได้กรุณาตอบมาว่า:—

คนที่จะได้สิ่งเหล่านี้มาไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นคนที่เคยทำกระดาษทำสมุดดินสอมาแล้วเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ ท่านขอให้นึกเปรียบเทียบดังนี้ คนที่ได้ทำบุญไว้ด้วยการให้อาหาร หรือด้วยการให้เสื้อผ้า หรือด้วยการให้ที่อยู่แก่ผู้อนด้วยจิตที่เป็นกุศลนั้น เมื่อมาเกิดในโลกทิพย์ คนเหล่านี้เมื่อมีความต้องการ ก็จะได้เสื้อผ้าอาหารและที่อยู่ตามสมควรแก่กรรมที่ได้ทำไว้ คนเหล่านี้ไม่จำเป็นที่จะต้อง

มีความสามารถในการทำเสื้อผ้าทำอาหาร หรือสร้างที่อยู่มาก่อน ในทำนองเดียวกัน เครื่องอุปกรณ์การเขียนต่าง ๆ ก็ย่อมจะเกิดแก่ผู้นั้นได้เอง โดยไม่ต้องมีความสามารถในการสร้างสิ่งเหล่านั้นมาก่อน แต่ก็ต้องจำไว้ว่าสำหรับในกรณีของการเขียนหนังสือนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คือถ้าไม่เคยมีความสามารถ มาก่อน แล้ว ก็ไม่ อาจที่จะ เขียนออกมาได้จริง ๆ

แต่อย่างไรก็ดี คนที่เคยมีความสามารถในการทำสิ่งเหล่านั้นมาก่อน ก็มักจะมาเป็นผู้ทำสิ่งที่เคยทำมาแล้วในโลกทิพย์ เช่นนักก่อสร้างในโลกมนุษย์ ก็จะมาเป็นผู้ก่อสร้างที่อยู่ให้กับคนอื่นในโลกทิพย์อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นในกรณีที่ว่าเมื่อคนนั้นต้องการสิ่งใด ก็จะมีสิ่งนั้นเกิดขึ้น เพราะเหตุว่าเคยบริจาคสิ่งเหล่านั้นมาเมื่อสมัยเป็น มนุษย์ นั้น ปัญหาที่น่าคิดมีอยู่ว่า *สิ่งของต่าง ๆ ที่เกิดแก่คน คนนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากจิตของเขาเอง หรือว่าคนอื่นเนรมิตให้ แต่คนที่ได้รับนั้น คิดเอาเองว่าเกิดจากอำนาจของตัว ?* ปัญหาข้อนี้น่าคิดมาก และเลยทำให้ข้าพเจ้า

นักถึงเรื่องในคัมภีร์ขึ้นมาได้ตอนหนึ่ง ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงเล่าไว้ว่า:—

พรหมบางองค์ทีมีอายุมานาน ก่อนโลกนี้เกิดขึ้น และก่อนที่มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายจะมีขึ้นมา พรหมเหล่านี้เกิดมีความอยากที่จะเห็นมีโลกมีคนและมีสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นในโลก ครั้นแล้วสิ่งเหล่านี้ก็เกิดขึ้นมาจริง ๆ ตามความคิดของตน พรหมเหล่านี้ก็เลยเกิดการเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเป็นผู้สร้างโลก แต่ความจริงแล้วถ้าหากจะมีคนเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ หรือจะมีสัตว์อะไรเกิดขึ้นในโลกนี้ มันก็เป็นเพราะว่าคนนั้นหรือสัตว์นั้น ๆ ถึงเวลาที่จะต้องเกิดตามเหตุตามปัจจัยของเขา แต่บังเอิญมาเกิดในจังหวะที่พรหมผู้นั้นเกิดความคิดที่จะให้สัตว์เหล่านี้เกิดขึ้นมา

เรื่องราวที่กล่าวมานี้มีอยู่ในพรหมชาลสูตร ข้อความตอนนี้พระพุทธเจ้าได้ทรงอธิบายว่า เพราะเหตุไรจึงได้มีศาสดาบางคน หรือพรหมบางคนเข้าใจว่ามีพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก

ข้าพเจ้าคิดว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับโอปปาติกะคนใดก็ตาม ซึ่งเขาเข้าใจว่าเกิดจากความคิดของเขาเองนั้น ย่อมจะเกิดได้ทั้งสองวิธี คือ:—

อย่างหนึ่งเกิดจากกวิบากของตัวเองจริง ๆ หมายถึงเกิดจากความสามารถที่ตนเองเคยทำสิ่งเหล่านั้นมาแล้วจึงสามารถบันดาลได้

และอีกส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากบุญกุศลที่ตัวเองเคยบริจาค และสิ่งๆ นั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าเกิดจากผู้อื่นมาเนรมิตให้ กล่าวคือเมื่อผู้นั้นเกิดความต้องการ ก็จะมีผู้ทรงถึงความต้องการอันนั้นแล้วก็จะบันดาลให้เกิดขึ้น และที่เขารู้และบันดาลให้ก็ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่คนคนนั้นมีอยู่ เพื่อสนับสนุนหลักอันนี้ ข้าพเจ้าใคร่เสนอข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่ง คือในเวลาที่โอปปาติกะคนใดก็ตามเกิดต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่นต้องการรับประทานอาหาร อย่างนั้นอย่างนี้ในทันใดนั้นเอง ก็จะมีคนเอาอาหารอย่างที่ตัวเองต้องการมาให้ทันที แต่ถ้าคนไหนไม่เคยทำบุญหรือไม่เคยบริจาคมาก่อน แม้ตัวเองจะมีความต้องการสักเพียงไรก็ตาม สิ่งสิ่งนั้นก็จะไม่เกิดขึ้น และก็จะไม่มีใครเอามาให้ด้วย แต่ในเรื่องนี้โปรดจำไว้ด้วยว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่พวกโอปปาติกะนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องได้เฉพาะแต่สิ่งที่ตนเองเคยทำบุญมาเท่านั้น ถ้าสิ่งไหนไม่เคยทำบุญไว้ สิ่งนั้นก็เป็นอันไม่ได้

ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนี้ หลักใหญ่ก็มีอยู่แต่เพียงว่า เมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ ขอให้เป็นคนมีความเมตตากรุณาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมื่อมาเกิดในโลกทิพย์ ก็จะไม่เป็นคนยากจน คือต้องการสิ่งใด ก็จะได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา แม้ว่าสิ่งที่ได้มานั้นตนเองจะไม่เคยบริจาคมาก่อนก็ตาม

หมายเหตุข้อที่ ๒๐ ในโลกทิพย์ เราไม่มีกายเนื้อที่คอยถ่วงให้หนักอยู่ตลอดเวลา ร่างกายของเราในโลกทิพย์สามารถตอบสนองความต้องการของใจได้ เพราะมีสภาวะเบาเท่าเทียมกัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า จิตมีพาหนะที่มีคุณสมบัติเสมอกัน จึงทำให้เกิดผลได้ทันที ความคิดได้ถูกแปรมาเป็นการกระทำโดยฉับพลัน –หน้า ๒๐๖

ในทางพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ร่างกายของพวกโอปปาติกะ เป็นร่างกายที่เกิดจากใจ ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า มโนมยรูป แปลว่า รูปที่เกิดจากใจ ส่วนร่างกายของมนุษย์ ถึงแม้จะเกิดจากวิญญาณเป็นปัจจัย แต่ก็ต้องมีพ่อแม่และมีธรรมชาติอย่างอื่นเป็นส่วนประกอบด้วย ถ้าขาดพ่อขาดแม่ ขาดธรรมชาติเช่นดิน-

ฟ้าอากาศที่เหมาะเหล่านี้เป็นต้น ร่างกายของมนุษย์ก็จะเกิดไม่ได้ ร่างกายของมนุษย์นอกจากจะเป็นไปตามกฎเกณฑ์วิญญาณแล้ว ก็ยังต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุด้วย ส่วนร่างกายของพวกโอปปาติกะ ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของวัตถุอย่างในโลกมนุษย์ เพราะสามารถเกิดขึ้นโดยฉับพลัน โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ โดยไม่ต้องอาศัยความเหมาะสมของธรรมชาติ เพราะเหตุที่ร่างกายอันนี้เป็นร่างกายที่เกิดจากวิบากของกรรมล้วน ๆ เพราะฉะนั้นทุกอย่างในร่างกายของโอปปาติกะจึงขึ้นอยู่กับจิตใจทั้งหมด

อนึ่ง ร่างกายของพวกโอปปาติกะเนื่องจากเวลาเกิดก็เกิดโดยฉับพลัน และเวลาตายร่างกายก็จะหายวับไปทันที ไม่มีซากเหลืออยู่เหมือนกับกายมนุษย์ เพราะเหตุนี้ เวลาโอปปาติกะจะไปไหนจึงสามารถหายตัวไปปรากฏในที่นั้นทันทีโดยใช้เวลาเพียงขณะจิตเดียวเท่านั้น และจะบังคับร่างกายให้เหาะหรือให้ลอยไปในอากาศก็ได้ โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องบิน หรือพาหนะอื่น ๆ

เป็นที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า ในหนังสือโลกทิพย์ทั้ง ๓ ภาค จะไม่มีตอนใดที่กล่าวว่า พวกโอปปา-

ติกะมีปีกเหมือนกับความเชื่อถือของชาวตะวันตกในสมัยโบราณ ซึ่งเราจะเห็นว่าพวกเทวดา นางฟ้า หรือทูตสวรรค์ตามรูปที่เขาเขียนไว้จะต้องมีปีกติดอยู่ด้วย เพราะเข้าใจว่าถ้าไม่มีปีกก็จะเหาะไม่ได้ ส่วนในหนังสือโลกทิพย์ไม่มีกล่าวไว้เช่นนี้เลย และจากข้อความในหมายเหตุตอนนี้ ก็แสดงให้เห็นว่า ท่านโรเบิร์ ฮิว เบ็นสัน ได้เข้าใจสภาพของร่างกายในโลกของโอปปาติกะ ตรงตามทางพระพุทธศาสนาได้กล่าวไว้

หมายเหตุข้อที่ ๒๑ แต่เราก็ทำการบางอย่างโดยที่เราไม่รู้สึกตัว เช่นเดียวกับท่านเหมือนกัน ตัวอย่างเช่น เราหายใจทำนองเดียวกันกับที่ท่านหายใจ หัวใจเราก็เต้นใจในลักษณะเช่นเดียวกับการทำงานของหัวใจของท่าน – หน้า ๒๐๗

สำหรับหมายเหตุข้อนี้ บางคน อาจจะสงสัยว่าจำเป็นด้วยหรือที่ร่างกายของพวกโอปปาติกะจะต้องมีหัวใจและทำหน้าที่อย่างเดียวกันกับหัวใจของกายมนุษย์ แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าท่านนึกถึงข้อความตอนหนึ่งที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นี้เองว่า:–

กายทิพย์ (Spirit body) นั้นก็มีลักษณะเหมือนกับกายเนื้อนั้นโดยไม่ผิดเพี้ยน ดังนั้นคนที่ตายใหม่ๆ จึงไม่ค่อยเชื่อว่าตนได้ตายไปแล้ว และในระหว่างที่บุคคลยังไม่ถึงแก่ความตาย และยังมีชีวิตอยู่นั้น กายทั้งสองจะอยู่ในสภาพที่แยกกันไม่ออกเลย แต่ในระหว่างหลับ กายทิพย์จะถอยออกจากกายเนื้อโดยที่จะมีสายใยแม่เหล็ก (Magnetic – cord) ติดเชื่อมโยงระหว่างกันอยู่ ที่ข้าพเจ้าเรียกว่าสายใยแม่เหล็กนี้ก็อาจจะไม่ถูกนัก แต่ก็ต้องเรียกแก้ขัดไปก่อน เพราะยังไม่ทราบว่าจะตั้งชื่อให้อย่างไรดีกว่านี้ – หน้า ๑๑

จากข้อความตอนนี้ ท่านจะได้แนวความคิดว่ากายเนื้อกับกายทิพย์มีลักษณะอย่างเดียวกัน จะแตกต่างกันก็แต่เพียงว่า กายเนื้อเป็นกายหยาบ หรือเป็นปรากฏการณ์ของกายทิพย์ในรูปวัตถุ ส่วนกายทิพย์นั้นยังเป็นกายที่ยังอยู่ในรูปพลังงาน แต่ไม่ใช่เป็นนามธรรม แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากนามธรรม คือจากวิบากของกรรมอย่างใกล้ชิด ในทำนองคล้าย ๆ กับเมื่อเราคิดจะสร้างบ้าน รูปของบ้านที่จะสร้างก็จะปรากฏเป็นรูปร่างอยู่ภายในจิตใจก่อน ครั้น

แล้วจากรูปอันนั้นจึงก่อให้เกิดบ้านที่เป็นวัตถุขึ้นมาจริง ๆ

ข้าพเจ้าได้เคยให้แง่คิดไว้ว่า ที่ว่ากายเนื้อมาจากกายทิพย์นั้น ขอให้พิจารณาดูการเกิดของต้นไม้ ลองพยายามคิดในแง่นามธรรมดูบ้าง ถ้าหากเรามีความเข้าใจอยู่แล้วว่า ต้นไม้ก็มีวิญญาณ เมล็ดผลไม้อันใดถ้าหากยังดีอยู่ ไม่เน่าไม่เสีย ไม่ตาย ก็แปลว่ายังมีวิญญาณอยู่ในเมล็ดนั้น ขอให้พิจารณาดูตามหลักของวิญญาณอย่าคิดแต่ในแง่ของวัตถุอย่างเดียว แล้วท่านก็จะรู้ว่าสภาพของต้นไม้ทั้งหมดที่จะปรากฏออกมาเป็นอะไรนั้นได้มีอยู่แล้วในเมล็ดนั้น แต่สภาพที่ว่านี้ไม่อาจที่จะมองเห็น แม้จะผ่าดูอย่างละเอียด แยกธาตุดูอย่างถี่ถ้วน ใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์เข้าช่วยเหลือ ก็ไม่อาจที่จะทราบได้ จะวาดภาพไม่ถูกว่าเมล็ดอันนี้เมื่องอกงามขึ้นมาแล้วจะมีรูปร่างลักษณะอย่างไร ถ้าหากไม่เคยเห็นต้นไม้ชนิดนี้มาก่อน แต่ตรงกันข้าม ผู้ที่ได้อภิญญาขั้นสูงจะสามารถเข้าสมาธิมองเห็นสภาพของต้นไม้ถูกต้องตามความเป็นจริงก่อนที่มันจะงอกขึ้นมา ถึงแม้ว่าจะไม่เคยเห็นต้นไม้

ชนิดนั้นมาก่อนก็ตาม แง่คิดอันนี้ข้าพเจ้าได้อธิบายไว้แล้ว ในหมายเหตุข้อที่ ๑๕ และ ๑๖ ดูหน้า ๓๐๑ และ ๓๐๕

ถ้าหากเราเข้าใจว่า กายเนรมิตคือการแสดงออกของกายทิพย์ ปัญหาที่ว่า *กายทิพย์จะมีปอดหรือไม่? จะมีหัวใจหรือไม่?* ก็เป็นอันหมดไป คือจะไม่สงสัยเลย แต่จะแน่ใจว่ามันต้องมีแน่ และชาวพุทธบางคนก็อาจจะคิดว่าหมายเหตุข้อนี้ไม่น่าเชื่อ เพราะไม่มีหลักฐานทางพุทธศาสนากล่าวไว้ แต่ความเป็นจริงสภาพของร่างกายในโลกของโอปปาติกะ ตามที่กล่าวไว้ใน หนังสือโลกทิพย์ ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาก็ได้มีกล่าวไว้แล้ว เช่นที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า:—

อัตตภาพใด ซึ่งมีรูปสำเร็จด้วยใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีอินทรีย์บริบูรณ์ การได้อัตตภาพเช่นนี้เรียกว่าการได้อัตตภาพที่สำเร็จด้วยใจ –ที.สี.– ๙/๒๔๑

ขอให้สังเกตคำว่า มีอวัยวะใหญ่น้อยครบถ้วน อัตตภาพที่สำเร็จด้วยใจตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ นั่นคือกายทิพย์หรือกายของพวกโอปปาติกยทั้งหลาย แต่อย่างไรก็ดี บางคนอาจจะสงสัยว่า คำว่า *มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน*

นั้นอาจจะหมายความแต่เพียงมีมือมีเท้า มีอวัยวะภายนอกครบถ้วนเหมือนกับกายมนุษย์ ส่วนอวัยวะภายในไม่น่าจะมี ? เพื่อเป็นการสนับสนุนถึงหลักฐานที่ว่ากายทิพย์มีอวัยวะครบถ้วนเท่ากับกายเนื้อจริง ๆ ข้าพเจ้าจึงใคร่ที่จะขอให้ท่านนึกถึงเรื่องราวในพาลบัณฑิตสูตร (ม. อุปริ. ๑๔/๓๑๑ ซึ่งมีกล่าวถึงว่า พวกสัตว์นรกก็มีลำไส้ มีเลือด มีหนองมีอุจจาระปัสสาวะ มีอวัยวะภายในต่าง ๆ ไหลออกมา ในเมื่อถูกหนอนกัดกิน อย่างนี้เป็นต้น และในหลักอภิธรรมเองก็มีกล่าวว่า พวกโอปปาติกะมีขันธ์ห้าครบบริบูรณ์ มีธาตุ ๔ ฉะนั้น จึงไม่เป็นปัญหาที่ว่า กายทิพย์จะไม่มีอวัยวะครบถ้วนเหมือนกับกายเนื้อ

หมายเหตุข้อที่ ๒๒ อันที่จริง เรามีหนังสือตำรับตำราเกี่ยวกับศิลปและวิทยาทุกชนิดเป็นจำนวนมากมาย – หน้า ๒๑๐

สำหรับหมายเหตุข้อนี้ ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้วขอให้ดูข้อ ๑๙ — หน้า ๓๐๙ การที่ข้าพเจ้าต้องหมายเหตุเอาไว้อีกก็เพื่อต้องการจะเน้นให้เป็นข้อสะดุดใจว่า **ในโลกทิพย์**

ก็มีตำราเรียนต่าง ๆ เหมือนกัน ฉะนั้นเมื่อเราตายไปแล้ว เราอยากจะเรียนอะไร ก็ไปเรียนต่อเอาในโลกทิพย์ได้

หมายเหตุข้อที่ ๒๓ ในทันทีที่ท่านย่างเข้ามาสู่ภูมินี้ ก็เป็นอันว่าท่านได้ละทิ้งความยากลำบากและยุ่งเหยิงของโลกมนุษย์ไว้เบื้องหลังโดยสิ้นเชิง เรื่องสุขภาพที่ไม่สมบูรณ์ เรื่องร่างกายที่เป็นรังแห่งโรคนานาชนิดนั้น ก็เป็นอันหมดกันที เรื่องการกระหืดกระหอบทำงานแข่งกับเวลาเพื่อหาเลี้ยงกายเนื้อไปวันหนึ่ง ๆ นั้น ก็เลิกคิดได้แล้ว เรื่องอากาศที่ผันแปรไปอยู่เสมอ ๆ เอาแน่ไม่ได้อย่างในโลกมนุษย์ ซึ่งประเดี๋ยวร้อนประเดี๋ยวหนาวนั้น ก็หมดความหมายไปอีกเรื่องหนึ่ง –หน้า ๒๓๖

ตามหมายเหตุข้อนี้มีเรื่องที่จะต้องแยกออกพิจารณา ๓ หัวข้อ คือ :—

๑. เรื่องโรคภัยไข้เจ็บในโลกทิพย์ ตามหมายเหตุข้อนี้ได้กล่าวไว้ว่า คนที่ตายแล้วไปอยู่ในโลกทิพย์จะไม่มีโรคภัยไข้เจ็บใด ๆ เลยนั้น อันนี้ก็เป็นความจริง แต่ก็เป็นความจริงเฉพาะในภูมิที่ท่านโรเบิร์ท-

ฮิว เป็นสันอยู่ และในภูมิอื่น ๆ อีกหลายภูมิ แต่สำหรับในบางภูมิ เป็นภูมิของคนที่ตายจากโลกมนุษย์มาเกิดเป็นโอปปาติกะแล้ว แต่ก็ยังละความยึดถือในสภาพของกายมนุษย์ไม่ได้ หรือพวกที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว และในภูมิต่ำอีกมากมาย ซึ่งคนที่มาเกิดในภูมินี้ล้วนแต่เป็นคนที่ได้ทำบาปมามาก สำหรับภูมิเหล่านี้ยังมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ข้าพเจ้าได้เคยพบตัวอย่างมาแล้วหลายรายที่แสดงให้เห็นว่าคนที่ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วก็ยังไม่หายป่วย เมื่อก่อนเคยป่วยอย่างไร เดี๋ยวนี้ก็ยังป่วยอย่างนั้น หัวข้ออันนี้ได้เคยอธิบายมาแล้ว ขอให้ย้อนกลับไปอ่านในหมายเหตุข้อที่ ๔ — หน้า ๒๔๔

อันที่จริง สำหรับคนที่อยู่ในโลกของโอปปาติกะนั้น ถ้าหากเป็นคนที่เข้าใจเรื่องของตัวเองดี โดยเฉพาะคือเข้าใจว่าชีวิตของตัวเองเกิดขึ้นมาได้อย่างไร สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในภูมิของตัวเองเกิดขึ้นมาได้อย่างไร และเป็นคนที่มีจิตใจเข้มใสเบิกบานอยู่เสมอ สำหรับโอปปาติกะประเภทนี้ เกือบจะพูดได้ว่าจะไม่มีวันเจ็บป่วยเลย และถ้าหากจะป่วย ก็เนื่องมาจากวิบากของกรรมกำลังจะ

ให้ผลในทางที่จะทำให้ตนเองต้องจุติจากภูมินั้น และเนื่องจากบางคนมีอายุอยู่ในโลกนี้เป็นเวลานานนับเป็นพัน ๆ ปี หมื่นปีหรือแสนปี ในเมื่อเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์ พวกนี้จึงได้รู้สึกว่าตัวเขาเองไม่มีความเจ็บป่วยเลย การอ่านหนังสือโลกทิพย์จะต้องเข้าใจขอบเขตของความหมายที่ท่านกล่าวไว้ อย่ายึดถือเป็นกฎตายตัวตามตัวหนังสือมิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดความสับสน จนกระทั่งทำให้เกิดความเห็นผิด ๆ ว่า เรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือโลกทิพย์นี้ไม่เป็นความจริง

๒. เรื่องการกระหืดกระหอบทำงานแข่งกับเวลา เพื่อหาเลี้ยงกายเนื้อไปวันหนึ่ง ๆ นั้น ก็เลิกคิดได้แล้ว ข้อนี้ก็เหมือนกัน คนเราจะต้องเข้าใจว่านี่เป็นการพูดเฉพาะแต่ในสุคติภูมิ แท้ที่จริงแล้ว ในภูมิอื่น ๆ ซึ่งเป็นภูมิต่ำ คนในภูมิเหล่านี้ไม่ได้ทำมาหากินก็จริง แต่ก็มีความหิวโหย มีความลำบากมีความทรมานมากมาย เช่นอย่างพวกเปรต ซึ่งต้องคอยรับส่วนบุญที่คนอื่นอุทิศให้ พวกเหล่านี้ไม่ผิดอะไรกับพวกคนจนบางประเภทในโลกมนุษย์ ซึ่งแม้แต่ที่จะทำมาหากินก็ไม่มี มีหน้าซ้ำตัวเองก็

อดอยากอยู่เสมอ นาน ๆ จึงจะมีท่านผู้ใจบุญนำเอาเสื้อผ้า อาหารมาแจกจ่ายให้ คนยากจน คนกำพร้า คนอนาถา และคนพิการต่าง ๆ ในโลกของโอปปาติกะนั้นมีมากมาย ยิ่งกว่าในโลกมนุษย์หลายเท่า และเป็นบุคคลที่น่าสงสาร น่าสังเวชยิ่งกว่าพวกยากจนในโลกมนุษย์นี้มากมาย ท่านลองคิดดูก็ได้ คนจนในโลกมนุษย์นั้น ถึงแม้หากว่าตัวเองจะยากจนไปจนตลอดชีวิต แต่เวลาที่จะทรมานอยู่ในโลกมนุษย์มีไม่นานเท่าไร อย่างมากก็ไม่เกินร้อยปี แต่พวกที่ทรมานอยู่ในโลกของโอปปาติกะนั้น บางคนนับเป็นร้อย ๆ ปี พันปี หมื่นปี หรือมากกว่านั้นอีก ในเมื่อนับตามเวลาในโลกมนุษย์

อนึ่ง ความยากจนของพวกเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากสภาพของเศรษฐกิจตกต่ำดังเช่นในโลกมนุษย์ แต่หากเกิดจากความต่ำแห่งจิตใจของเขาเอง เช่นคนที่มีสันดานเห็นแก่ตัว คิดแต่จะได้ ไม่คิดให้ใคร และคิดแต่จะเอาเปรียบคนอื่น และยังมีใจเต็มไปด้วยความริษยาและความโลภ บุคคลประเภทนี้แม้ว่าในขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์จะเป็นคนร่ำรวยสักเพียงไรก็ตาม แต่เมื่อตายแล้ว

จะต้องไปเป็นคนจนอยู่ในโลกของโอปปาติกะ เขาจะจนอยู่อย่างนั้นนาน แสนนานตราบเท่าที่สภาพแห่งจิตใจของเขายังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เหตุการณ์ในลักษณะนี้เห็นได้ชัดมากในโลกของโอปปาติกะ พวกที่อยู่ในภูมินี้ซึ่งมีจำนวนมากมาย มาจากคนทุกชาติทุกเผ่าในโลกมนุษย์ มาจากคนทั้งชั้นต่ำและชั้นสูงในโลกมนุษย์ ความต่ำแห่งจิตใจของคนเหล่านี้จะดึงดูดให้พวกเหล่านี้ต้องมาอยู่ในภูมิเดียวกัน

อันที่จริงถึงแม้ในโลกมนุษย์เอง การที่คนจนมีมาก ก็เนื่องมาจากสาเหตุอย่างเดียวกับในโลกของโอปปาติกะ แต่คนในโลกมนุษย์ส่วนมากจะคิดแต่ในแง่หลักเศรษฐศาสตร์ ซึ่งสามารถจะอธิบายให้กว้างขวาง และมีเหตุผลมีหลักเกณฑ์ที่น่าเชื่อ และเป็นหลักเกณฑ์ที่เมื่อปฏิบัติแล้วก็ได้ผลสมจริงด้วย แต่ถึงกระนั้น ก็มีสิ่งที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือ บรรดาบุคคลที่ฉลาดทั้งหลายในโลกมนุษย์ ได้พยายามแก้ปัญหาเรื่องความยากจนกันมาหลายยุคหลายสมัยแล้ว ผลที่ได้รับก็น่าชื่นใจจริง ๆ แต่มันก็เป็นการประหลาดตรงที่ว่า ทั้ง ๆ ที่ได้พยายามแก้กันมาด้วยวิธีต่าง ๆ และได้แก้กันมานานแล้ว แต่ผลที่ปรากฏ

ก็คือ แม้ว่าคนเดี๋ยวนี้จะมีรายได้ดีขึ้น มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ในเมื่อเทียบกับสมัยก่อน แต่แล้วคนส่วนใหญ่เกือบจะทั้งหมดในโลกยังตกอยู่ในภาวะแร้นแค้น มีไม่พอกินไม่พอใช้ ทั้งนี้เพราะบรรดาผู้ฉลาดทั้งหลายไม่ได้เข้าใจถึงต้นตอแห่งความจริงของความยากจน และไม่ได้คิดแก้ไขที่ต้นตอกันเลย

สภาพของคนยากจน และสภาพของคนที่อยู่ดีกินดีในโลกทิพย์นั้น ทำให้มองเห็นถึงสาเหตุที่แท้จริงของความยากจนและความมั่งมีได้ง่ายมาก และสาเหตุที่ทำให้คนในโลกทิพย์เกิดความยากจน ก็คือ สาเหตุอันเดียวกันกับที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง แต่มนุษย์ทั้งหลายมองไม่เห็น หรือไม่ก็มองข้ามไป ตามความรู้สึกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้มองเห็นมานานแล้วว่า ถ้าพยายามเผยแพร่หลักพระพุทธศาสนาให้คนทั่วไปเข้าใจความจริงเกี่ยวกับตัวเองจนกระทั่งคนทั้งหลายเกิดความเมตตาปรานีต่อคนอื่นอย่างแท้จริงแล้ว การแก้ไขปรับปรุงเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่จะทำให้โลกมนุษย์พ้นจากความยากจนก็จะประสพความสำเร็จ แต่ก็เป็นการยากมาก สำหรับในยุคปัจจุบัน เพราะพวกที่ม

ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์สมัยทุกวันนี้ ส่วนมากเป็นพวกที่มาจากโอปปาติกะในภูมิต่ำ และเป็นพวกที่กลับใจได้ยาก

๓. เรื่องอากาศที่ผันแปรอยู่เสมอเอาแน่ไม่ได้อย่างโนโลกมนุษย์นั้น ก็หมดความหมายไปอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องดินฟ้าอากาศที่กล่าวไว้นี้ก็เหมือนกัน คือเป็นเพียงความจริงของบางภูมิเท่านั้น เพราะในภูมิที่สภาพของดินฟ้าอากาศแปรปวน ประเดี๋ยวหนาวประเดี๋ยวร้อน และบางที่ก็ร้อนมาก บางที่ก็หนาวมาน อย่างชนิดทรุนแรงกว่าในโลกหลายเท่านั้นก็มีเหมือนกัน

หมายเหตุข้อที่ ๒๔ ในโลกทิพย์นี้เราจะปิดบังหรือสวมหน้ากากกันอีกต่อไปไม่ได้ เพราะเราจะเปิดเผยลักษณะประจำตัว หรือธาตุแท้ของเราอย่างสิ้นเชิง.... ความสวยสดงดงามของภูมินี้เป็นเหมือนยาทิพย์ชะโลมจิตใจของเราให้สดชื่น ทำให้เราพูดทำและคิดแต่ในทางดีตลอดไป.... อัธยาศัยที่ไม่ดีไม่งามบางประการที่เราเคยแสดงในโลกมนุษย์ เพราะถูกอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมบังคับให้เป็นไปนั้น ก็จะไม่มี

เหลืออยู่อีกต่อไป เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ธาตุแท้ของเราเอง – หน้า ๒๓๗

ข้าพเจ้าได้เคยอธิบายมาแล้วว่า สภาพของร่างกายก็ดี สิ่งแวดล้อมก็ดี ในโลกของโอปปาติกะนั้นล้วนแต่เกิดมาจากวิบากของกรรมทั้งสิ้น ซึ่งในเมื่อพูดอีกนัยหนึ่ง ก็คือ เกิดมาจากสันดานแท้ของเขา อิทธิพลของกรรมพันธุ์และขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ของสังคมไม่มีสำหรับบุคคลในโลกทิพย์ ฉนั้นในโลกทิพย์ใครมีสันดานอย่างไร สภาพของร่างกายและสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นไปตามสันดานนั้น ๆ อย่างตรงไปตรงมา หรืออย่างมองเห็นได้ง่าย แต่ทั้งนี้ก็ได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า บุคคลในโลกทิพย์ก็เหมือนกับบุคคลในโลกมนุษย์ คือทั้งที่ตนเองเกิดมายากจน ได้รับความทุกข์ยากลำบากต่างๆ แต่ก็น้อยคนนักที่จะรู้ถึงสาเหตุที่แท้จริงแห่งความทุกข์ของตน เพราะฉะนั้นโปรดอย่าได้เข้าใจผิดว่า แม้บุคคลในโลกทิพย์จะไม่มีการสวมหน้ากากก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนในโลกทิพย์จะเข้าใจเรื่องความเป็นไปของแต่ละบุคคลรวมทั้งตัวเองด้วยเป็นอย่างดี ท่านโรเบิร์ต ฮิวเบ็นสัน

ที่ท่านกล่าวไว้เช่นนี้ ท่านพูดถึงบุคคลในภูมิของท่าน ซึ่งเป็นภูมิของคนใจบุญ บุคคลในภูมินี้จะรู้ถึงสภาพที่แท้จริงของตัวเองและของคนอื่น ๆ ได้ง่าย เหมือนกับคนที่ฉลาดในโลกมนุษย์ย่อมจะเข้าใจเรื่องของตัวเองและเรื่องของคนอื่นได้ดีฉะนั้น

อีกแง่หนึ่งที่ท่านพูดว่า ความสวยสดงดงามของภูมินี้จะทำให้ทุกคนพูดทำและคิดแต่ในสิ่งที่ดีนั้น หมายความว่า บุคคลใดโดยนิสัยหรือสันดานเป็นคนดี แต่ในบางครั้งในขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์นั้นอาจจะพูดหรือทำหรือคิดในสิ่งที่ไม่ดีได้ เช่นอย่างผัวเมียบางคู่ ทั้งรักกันมากและต่างก็เป็นคนดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่ครั้นแล้วในบางครั้งในเมื่อถูกความยากจนบีบคั้นมาก ๆ เข้า ก็อาจจะทะเลาะกัน หรือไม่ก็หันไปในทางชั่ว เฉพาะบุคคลประเภทนี้เท่านั้น ซึ่งในเมื่อไปเกิดในโลกทิพย์แล้ว เหตุการณ์ร้าย ๆ ที่ว่านั้นจะไม่มีเลย ส่วนบุคคลที่มีสันดานต่ำจริง ๆ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และโดยปกติบุคคลที่มีสันดานต่ำก็ย่อมจะไปเกิดในภูมิที่สวยสดงดงามดังที่กล่าวมานี้ไม่ได้อยู่แล้ว

หมายเหตุข้อที่ ๒๕ บุคคลหลังจากที่ตาย จะมีอุปนิสัยเป็นเช่นเดียวกับที่เขามีอยู่ก่อนตายนั่นเอง ในบางครั้งเวลาบุคคลนั้นกลับมาติดต่อกับบุคคลในโลกมนุษย์อีก ก็อาจจะแสดงนิสัยหรืออาการบางอย่าง ทำให้เพื่อนหรือญาติที่เป็นมนุษย์เห็นว่าผิดแผกไปจากเดิมมาก ซึ่งอันที่จริงแล้วมิใช่ว่าเขาจะเปลี่ยนธาตุแท้ของเขาไปเลย หากแต่ว่าความกดดันซึ่งทำให้เขาไม่อาจจะแสดงธาตุแท้ของเขาออกมาได้นั้น ได้หมดไปแล้ว และสิ่งที่เหลืออยู่นั่นแหละ คือตัวของเขาเองอย่างแท้จริง – หน้า ๒๓๘

ตามหลักของ พระพุทธศาสนานิกายเถรวาท อย่างเดียวกับในหนังสือโลกทิพย์นี้ คือ ทุกคนเมื่อตายแล้วรูปร่างอาจจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม แต่อุปนิสัยจะคงอยู่ในรูปเดิม ทั้งนี้เพราะอุปนิสัยใจคอต่าง ๆ รวมทั้งความรู้ความสามารถ สิ่งเหล่านี้ทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นเจตสิก คือเป็นคุณสมบัติของวิญญาณ เป็นสิ่งที่จะติดตามวิญญาณไปทุกแห่ง แต่หลังจากตายแล้ว อุปนิสัยอาจจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมก็ได้ ในเมื่อได้ไปรับการ

ศึกษาอบรมในโลกทิพย์ ซึ่งบางคนก็อาจจะเปลี่ยนไปจากเดิมได้มาก แต่ส่วนมากโดยเฉพาะคือผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำ อุปนิสัยจะคงอยู่ในรูปเดิมจนตลอดชีวิต ถ้าอุปนิสัยนั้นจะเปลี่ยนไปในทางดีขึ้นหรือเลวลงก็ตาม มันหมายถึงการจุติ ซึ่งอยู่ในหลักที่ว่า คนเราจะจุติด้วยเหตุ ๔ อย่าง และอย่างหนึ่งก็คือสันกรรม

การที่สิ่งแวดล้อมในโลกทิพย์ย่อมจะทำให้คนในโลกทิพย์ได้แสดงอุปนิสัยที่แท้จริงออกมา ทำให้สวมหน้ากากไม่ได้ อันนี้ก็ได้เคยอธิบายมาแล้ว กล่าวคือ สิ่งแวดล้อมในโลกทิพย์ก็เกิดจากวิบากของกรรม คนเราเมื่อตายแล้วจะไปเกิดในสิ่งแวดล้อมอย่างไร ก็สุดแล้วแต่วิบากของกรรม หลักในอภิธรรมได้กล่าวไว้ว่า วิญญาณทั้ง ๕ คือการเห็น การได้ยิน การรู้สึกกลิ่น การรู้สึกรส และการรู้สึกสัมผัส สิ่งเหล่านี้เรียกว่า อเหตุกวิปากจิต ซึ่งหมายความว่า การที่คนเราจะได้เห็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี จะได้ยินเสียงที่ดีหรือไม่ดี ทั้งหมดทั่วนั้นขึ้นอยู่กับวิบากของกรรม หลักข้อนี้ในโลกมนุษย์ก็เป็นความจริง แต่เห็นได้ยาก เพราะเหตุการณ์ในโลกมนุษย์ซับซ้อนมาก

และใช้เวลานานกว่าวิบากจะให้ผลออกมาชัดเจน ส่วนในโลกของโอปปาติกะ วิบากให้ผลโดยฉับพลัน เพราะฉะนั้น หลักอภิธรรมดังที่ได้กล่าวมานั้นจึงเห็นความจริงได้ง่าย

หมายเหตุข้อที่ ๒๖. ในโลกทิพย์เราทำงานกัน ไม่ใช่เพื่อเป็นการหากินเพื่อเลี้ยงชีวิต แต่พวกเรารู้สึกมีความสุขที่ได้ทำงานนั้น ซึ่งถูกกับนิสัยของเรา และซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วย ผลรางวัลของงานนั้นไม่ใช่เป็นผลในทางวัตถุที่ไม่ยั่งยืนอะไร แต่ผลที่เกิดนั้นเป็นความก้าวหน้าในทางจิตใจของผู้กระทำเอง ซึ่งจะทำให้ผู้นั้น ได้เลื่อนไป อยู่ภูมิสูงขึ้น ไปเป็นลำดับ

–หน้า ๒๓๘

การทำงานในโลกทิพย์ ทุกคนทำได้โดยเสรี ไม่มีใครบังคับดังที่กล่าวมานี้ ทั้งนี้ก็เพราะความจำเป็นที่จะต้องหาเลี้ยงร่างกายเหมือนกับในโลกมนุษย์นั้น เนื่องจากในโลกทิพย์ไม่มี ทุกคนจึงมีเวลาเหลือสำหรับที่จะทำอะไรได้ต่าง ๆ ตามความพอใจ ข้าพเจ้าอยากจะให้ข้อคิดไว้สักอย่างหนึ่งว่า การที่บุคคลในโลกทิพย์มีเสรีอย่างดียิ่งนั้น ก็เพราะทุกคนดำเนินชีวิตไปตามเหตุผล ไม่ทำอะไรด้วยอารมณ์

ขอให้นึกถึงหลักที่ว่า คนที่จะไปเกิดเป็นเทวดาหรือนางฟ้าอยู่ในภูมินี้ได้ จะต้องเป็นคนมีเทวธรรม คือสมบูรณ์ด้วยหิริและโอตตัปปะ ตั้งมั่นอยู่ในกุศลธรรมทั้งหลาย มีใจสงบ มีสัปปุริสธรรม และในโลกมนุษย์ก็เหมือนกัน ในกลุ่มของคนที่มีคุณธรรมทัดเทียมกัน ทุกคนก็จะมีเสรีอย่างเดียวกับในโลกทิพย์เหมือนกัน

ผลแห่งการทำงานในโลกทิพย์ ก็คือความก้าวหน้าในทางจิตใจ อันนี้ข้าพเจ้าใคร่ที่จะให้ท่านสังเกตและจดจำไว้ให้แม่น ในโลกมนุษย์คนส่วนมากทำงานเพื่อเงิน แต่ในโลกทิพย์เขาทำงานกันเพื่อความก้าวหน้าในทางจิตใจ และโปรดสังเกตว่า คนที่อยู่เฉย ๆ โดยไม่ทำงานอะไร จิตใจจะก้าวหน้าไม่ได้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ความเกียจคร้านเป็นอบายมุขอย่างหนึ่ง คือเป็นทางแห่งความเสื่อมความหายนะ และอีกแห่งหนึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า คนที่เกียจคร้าน มีความเพียรเลว มารย่อมครอบงำบุคคลประเภทนี้ได้ง่าย เหมือนต้นไม้ที่ไม่แข็งแรง พอถูกลมพัด ก็จะโค่นได้ง่ายฉันนั้น

หมายเหตุข้อที่ ๒๗. เราอยู่กันในภูมินี้นับเป็นจำนวนล้านล้าน แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีร่องรอยแห่งความร้าวฉานเกิดขึ้นในระหว่างผู้ใดในที่แห่งใดเลยแม้แต่น้อย คติธรรมประจำใจและหลักปฏิบัติของเราทั้งหมดคือความสามัคคีและกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดกาล –หน้า ๒๓๕

ข้อความในหมายเหตุข้อนี้แจ่มแจ้งดีแล้ว ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายใด ๆ อีก แต่ที่ต้องหมายเหตุเอาไว้ก็เพื่อจะให้ข้อสังเกตว่า ในภูมิของคนที่มีจิตใจสูงการสงครามการเบียดเบียนกันในรูปต่าง ๆ อันเกิดขึ้นจากความแตกความสามัคคี และก็จะเป็นเหตุให้เกิดความแตกสามัคคีนั้น เป็นสิ่งที่สามารถแก้ไขได้ ขจัดให้หมดสิ้นไปได้ มันไม่ใช่ของจำเป็นที่จะขาดเสียมิได้หรือเป็นของจำเป็นที่จะต้องมีอยู่ตลอดกาล การทำสงครามกันในโลกมนุษย์นับวันแต่จะค่อย ๆ หมดความจำเป็น เพราะสังเกตดูรู้สึกว่า มนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ถ้าหากจะมีการทำสงคราม ก็รู้สึกว่ามีเหตุผลดีกว่าในสมัยก่อนชาติใหญ่ ๆ ก็พยายามที่จะหาทางหลีกเลี่ยงจากการทำ

สงครามกัน และพร้อมกันนั้นก็พยายามช่วยเหลือประเทศอื่น ๆ มิให้เกิดสงครามด้วย ทั้งนี้เพราะภูมิธรรมของพวกนักปกครองหรือนักการเมืองค่อย ๆ ดีขึ้นกว่าเดิม

หมายเหตุข้อที่ ๒๘. สิ่งที่ชาวโลกกลัวกันนักหนาก็คือความตาย แต่ความตายก็เป็นเสมือนหนึ่งการถอดเสื้อตัวเก่าทิ้งไป และเสื้อตัวใหม่คือโลกใหม่ชีวิตใหม่ที่รอเราอยู่เบื้องหน้านั้นก็เป็นโลกจริงชีวิตจริง มีความเที่ยงแท้ถาวรทุกประการ บุคคลที่อยู่ในโลกใหม่และชีวิตใหม่เหล่านี้ก็เป็นคนจริง ๆ มีเลือดมีเนื้อเช่นเดียวกับท่าน และก็เป็นคนที่ครั้งหนึ่งเคยกินเคยนอนเคยเดินไปมาอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกับท่านนั่นเอง –หน้า ๒๔๔

หมายเหตุข้อนี้ก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายอีกเหมือนกัน เพราะข้าพเจ้าเคยอธิบายมาแล้ว ขอให้ย้อนกลับไปอ่านดูในหมายเหตุข้อที่ ๕,๗ ที่ข้าพเจ้าต้องหมายเหตุเอาไว้อีก ก็เพราะข้อความในตอนนี้เป็นข้อความที่มีความหมายชัดเจนที่จะแสดงให้เห็นว่า ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว

ความตายเปรียบเหมือนการถอดเสื้อตัวเก่าออกการเกิดใหม่เปรียบเหมือนเอาเสื้อตัวใหม่มาสวมแทน ซึ่งอุปมาข้อนี้อาจจะทำให้เห็นไปว่า มติของท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันเป็นสัสสต-ทิฏฐิ ซึ่งเป็นมติที่ทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นมิจฉาทิฏฐิ ความจริงท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสันก็เป็นสัสสตทิฏฐิจริงๆ เพราะท่านถือว่า คนเรามีอัตตาที่แท้จริง ซึ่งเป็นสิ่งที่ยั่งยืน ไม่มีวันตาย หรือไม่มีวันแตกดับ แต่ในหลักของพระพุทธศาสนาก็ได้กล่าวไว้ว่า คนที่เป็นสัสสตทิฏฐิยังจะไปเกิดในสวรรค์ได้ แต่บรรลุมรรคผลนิพพานไม่ได้ ส่วนคนที่เป็นอุจเฉททิฏฐิ คือพวกที่เห็นว่าตายแล้วสูญเป็นพวกวัตถุนิยมนั้น พวกนี้แม้แต่สวรรค์ก็ไปไม่ได้ พวกนี้เมื่อตายแล้ว จะต้องไปเกิดในอบายภูมิอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่อย่างไรก็ดี การเปรียบเทียบการตายและการเกิดว่าเหมือนการถอดเสื้อตัวเก่า แล้วเอาเสื้อใหม่เข้ามาใส่แทนนั้นเป็นคำอุปมาที่เข้าใจง่าย แต่ก็ต้องระวังให้ดีว่า ตามหลักที่แท้จริงนั้น คนเราเมื่อตายแล้ว วิญญาณก็ดับ และในขณะจิตต่อมา วิญญาณก็เกิดใหม่อีก มีนามรูปอันใหม่เกิดขึ้นมาอีก ไม่ใช่

วิญญาณอันเก่า นามรูปอันเก่ากลับมาเกิด เหมือนกับต้นมะพร้าวหรือต้นไม้ทั่วๆ ไป ต้นที่เกิดใหม่ ลูกที่เกิดใหม่ไม่ใช่ต้นเดิม ไม่ใช่ลูกเดิม แต่เป็นต้นที่เกิดใหม่ ลูกที่เกิดใหม่ทั้งหมด แต่ที่มันเหมือนอันเก่า ก็เพราะมันสืบเนื่องมาจากอันเก่า ถ้าหากเรามองเห็นอนัตตา เข้าใจเรื่องอนัตตาเป็นอย่างดีแล้ว เราอาจจะใช้อุปมาอย่างไรก็ได้ จะไม่ทำให้เราเข้าใจผิด แต่ถ้าไม่เข้าใจความจริงแท้ๆ แล้ว อุปมาทุกอย่างทำให้คนเราหลงผิดได้เสมอ

หมายเหตุข้อที่ ๒๙. คุณสมบัติของมนุษย์ซึ่งเป็นส่วนของจิตใจนั้นจะไม่ตายไปตามกายเนื้อ แต่เขาจะนำติดตัวมากับเขาด้วยในโลกใหม่และชีวิตใหม่นั้น และคุณสมบัติและความสามารถเหล่านั้น ก็ได้รับพัฒนาให้เจริญเติบโตก้าวหน้า และงอกงามไพศาลขึ้นอย่างสุดที่จะพรรณาที่เดียว ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นนักวิทยาศาสตร์หรือศิลปินหรือนักดนตรี หรือผู้ที่มีความถนัดอื่นใดนอกจากนี้ก็ตาม เขาก็สามารถจะดำเนินงานของเขาและศึกษาต่อไปอีกได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้งอย่างยิ่ง –หน้า ๒๔๔

หมายเหตุข้อนี้เป็นข้อที่มีสาระสำคัญมากที่สุดสำหรับบุคคลในโลกมนุษย์ เพราะถ้าหากคนไหนเชื่อตามนี้จริง ๆ เขาก็จะมีกำลังใจทำความดีเพื่อความดี ทำงานเพื่อผลของงาน ยิ่งกว่าหวังผลอย่างอื่น และจะทำให้คนเรามีความสบายใจ หมดความเป็นห่วงตัวเองไปได้มาก และจะทำให้เกิดความความรู้สึกว่า โมหะคือการไม่รู้ความจริงของชีวิตในแง่นี้ตามความเป็นจริงคือต้นเหตุแห่งความยุ่งยากและต้นเหตุแห่งความประพฤติชั่วทุกอย่าง เพราะถ้าหากคนไหนเชื่อและเข้าใจตามนี้ ความทุกข์ความยุ่งยากที่บีบคั้นจิตใจอยู่เสมอนั้นก็จะค่อย ๆ หมดไป และจะเลิกประพฤติความชั่วทุกอย่างได้ง่าย

ตามหลักของพระพุทธศาสนาก็ได้กล่าวไว้อย่างเดียวกันนี้โดยที่มีหลักวิชาอยู่ว่า คุณสมบัติของจิตใจทุกอย่างก็คือเจตสิก คำว่า เจตสิก ตามความหมายของอภิธรรมได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า:—

เวทนา สัญญา สังขาร เรียกว่าเจตสิก ก็เพราะว่าสิ่งเหล่านี้เกิดและดับพร้อมกับวิญญาณ มีอารมณ์และที่ตั้งอย่างเดียวกับวิญญาณ

คำจำกัดความอันนี้ สำหรับคนที่รู้ความหมายของสำนวนนี้เป็นอย่างดี ก็ย่อมจะทราบได้ทันทีว่าข้อความที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์ตอนนี้ได้ตรงกับหลักของพระพุทธศาสนาทุกประการ แต่ชาวพุทธส่วนมากมักจะยึดถือกันอย่างผิด ๆ อยู่อย่างหนึ่งว่า:—

ในโลกของโอปปาติกะ เราจะสร้างบุญสร้างกุศลหรือสร้างความดีไม่ได้ ถ้าจะสร้างบุญสร้างกุศลต้องมาสร้างในโลกมนุษย์

ความเชื่ออันนี้ ยังคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง เพราะความจริงแท้ ๆ มีอยู่ว่า สำหรับคนธรรมดาซึ่งมีชีวิตอยู่กับอารมณ์ สุดแล้วแต่สิ่งแวดล้อมจะชักจูงไป ไม่ค่อยจะมีเหตุผลในการกระทำ และเป็นคนทึมพนความรู้ ทุนการศึกษาน้อย บุคคลประเภทนี้เมื่อตายแล้วไปเกิดในโลกของโอปปาติกะ เมื่อตนเองมีความดีอยู่อย่างไรมีอยู่แค่ไหน ก็จะมีอยู่อย่างนั้น มีอยู่แค่นั้นไปจนตลอดชีวิต ยากที่จะสร้างความดีเพิ่มเติมขึ้นมาได้ ส่วนบุคคลอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีชีวิตอยู่กับเหตุผล เป็นคนมีศึกษาและทำความดีอยู่เสมอ บุคคลประเภทนี้สามารถที่จะสร้างความดี เพิ่มพูนความดี รวม

ทั้งเพิ่มพูนความรู้ความสามารถให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปได้ เพราะถ้าหากเรื่องทั้งนี้เป็นไปไม่ได้ การที่เทวดาทั้งหลายมาทูลถามปัญหาพระพุทธเจ้า หรือการที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนพวกเทวดาทั้งหลาย ก็จะเป็นโมฆะ และอีกประการหนึ่ง หลักธรรมในคัมภีร์ก็มีอยู่ว่า ผู้ที่เป็นพระอนาคามีเมื่อตายไปเกิดอยู่ในโลกของโอปปาติกะแล้วจะไม่กลับมาสู่โลกมนุษย์อีกเลย และจะได้เป็นพระอรหันต์ในโลกนั้น

จากหลักฐานในทางพระพุทธศาสนาเท่าที่กล่าวมาให้ฟังนี้ ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ข้อความในหนังสือโลกทิพย์ที่กล่าวว่า คนที่ตายไปแล้วสามารถที่จะไปพัฒนาให้เจริญเติบโตก้าวหน้า ไปศึกษาเพิ่มเติมต่อไปได้อีกอย่างกว้างขวางนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ขัดกับทางพระพุทธศาสนาแต่อย่างใด และการที่ข้าพเจ้าต้องหมายเหตุเรื่องนี้เอาไว้อีก ทั้งที่ได้เคยอธิบายมาแล้วครั้งหนึ่ง (ขอให้ดูหมายเหตุข้อที่ ๒๕ หน้า๓๓๕) ทั้งนี้เพราะต้องการที่จะให้ท่านผู้อ่านได้ตระหนักอย่างลึกซึ้งว่า การเกิดมาเป็นมนุษย์นั้น ไม่มีสิ่งใดที่จะมีค่าเท่ากับการศึกษาหาความรู้ และสร้างคุณงามความดีต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสมบัติที่เราจะพาไปด้วยได้ทุกหน

ทุกแห่ง ผู้ที่ได้อ่านหนังสือโลกทิพย์หากว่าจะไม่เชื่อรายละเอียดอย่างอื่นในหนังสือนี้ก็ไม่สู้จะสำคัญ เพราะถึงอย่างไรเมื่อเขาตายไปแล้วเขาก็จะรู้เองว่า เรื่องที่กล่าวไว้นั้นจริงหรือไม่ แต่สำหรับหมายเหตุข้อนี้ ถ้าจะไปรอให้รู้ต่อเมื่อตายไปแล้วนั้น จะทำให้สูญเสียประโยชน์อย่างมากมาย เพราะถ้าหากในขณะนี้เราไม่เชื่อตามนี้ จิตใจของเราก็จะหมกมุ่นไปแต่ในทางที่จะหาความสุขเพลิดเพลินแสวงหาแต่เงินทอง เรื่องความดีไม่สนใจ แต่ถ้าคนไหนเชื่อตามหมายเหตุข้อนี้ ผลที่ได้รับก็จะตรงกันข้าม กล่าวคือเขาจะพยายามทำแต่ความดีต่าง ๆ จะศึกษาหาความรู้อะไรก็มุ่งที่จะให้เก่ง มุ่งเอาความรู้ความสามารถ สำหรับบุคคลที่ประพฤติตัวอย่างนี้ ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ก็จะมีความสุข ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ก็จะมีความสุขในโลกหน้าอีก สมดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า:—

อิธ นนฺทติ เปจฺจ นนฺทติ กตปุญฺโญ อุภยตฺถ นนฺทติ
ปุญฺญ์ เม กตนฺติ นนฺทติ ภิยฺโย นนฺทติ สุคฺคตึ คโต

บุคคลที่ได้ทำบุญไว้ ย่อมบันเทิงใจในโลกทั้งสอง คือในโลกนี้ก็บันเทิงใจ ละจากโลกนี้ไปแล้วก็ย่อมบันเทิงใจในโลกหน้าอีก และทุกครั้งเมื่อนึกขึ้นมาว่า เราได้ทำบุญไว้ ก็ย่อมบันเทิงใจ และเมื่อไปสู่สุคติแล้วย่อมบันเทิงใจเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

และอีกแห่งหนึ่ง พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ว่า :—

สำหรับบุคคลที่รู้แล้วว่า เราไม่อาจจะเอาชนะความแก่และความตายได้ ก็ควรจะปลูกฝังความเชื่อไว้ให้มั่นคงในพระรัตนตรัย พระพฤติแต่กายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต เพราะคนที่มีศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย ประพฤติแต่ความดีอยู่เสมอนั้น เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็จะได้รับคำสรรเสริญจากบัณฑิตทั้งหลาย และเมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว ก็จะไปมีความสุขมีความบันเทิงใจอยู่ในสวรรค์อีก

☆ ☆ ☆

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาณ ๔๓/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๘๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๓

คำนิยมของหนังสือพิมพ์
ในประเทศอังกฤษที่มีต่อหนังสือชุด
"โลกทิพย์"
ของ มร. แอนโธนี บอร์เจีย

"....เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุด เท่าที่เคยปรากฏมีมาในโลกนี้ หนังสือเล่มนี้ได้บรรยายถึงรายละเอียดที่บุคคลจะต้องประสบในชีวิตหลังจากมรณกรรมไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้ดีมาก"

หนังสือพิมพ์ Two Worlds

".....ขอแนะนำหนังสือเล่มนี้ แด่ทุกท่านที่มีใจกว้างขวางในการศึกษาเรื่องโลกภายหลังมรณกรรม หากท่านผู้ใดอ่านดูแล้วจะวางไม่ลง"

หนังสือพิมพ์ The Greater World

".....เป็นเรื่องราวที่น่าอ่าน และมีเหตุผลอย่างยิ่งเกี่ยวกับโลกของวิญญาณ"

หนังสือพิมพ์ Psychic News

".....เราขอสรรเสริญ มร. แอนโธนี บอร์เจีย ที่ได้เปิดเผยความจริงให้รู้เห็นกันว่า เราทุกคนสร้างอนาคตของตนเอง ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ด้วยการกระทำและความคิดของเราเองโดยแท้"

หนังสือพิมพ์ Express And Star